

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 53 / Mayıs 1986 / 2.-DM

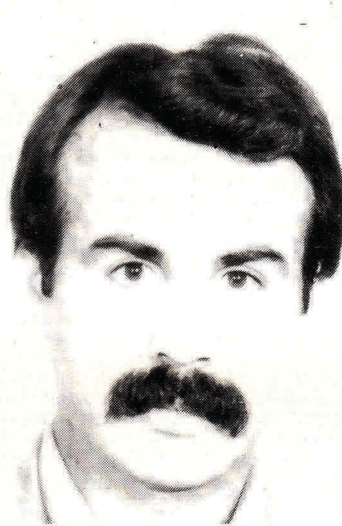
MAYIS AYI ŞEHİTLERİMİZİ ŞANLI BAHAR ATILIMIMIZ İLE YÜKSELEN ULUSAL BAĞIMSIZLIK MÜCADELEMİZDE YAŞATIYORUZ

Mayıs ayı, Kürdistan tarihinde olduğu kadar, modern ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde de önemli bir yer tutmaktadır. Yabancı egemenliğe karşı baharın elverişli koşullarından yararlanılarak, direnişler bu ayda yoğunlaştırılırken, modern ulusal kurtuluş mücadelemizde de ilk atılım bu ayda gerçekleştirilmiştir. Yine, mayıs ayı ilk şehidimizin verildiği ve bu temelde bağımsızlık ağacının kanla beslenerek ileri bir atılımın gerçekleştirildiği bir aydır. 1977'de Haki KARER yoldaşın "Sterka Sor" adlı ajan- provakatör grup tarafından alçakca bir komploda katledilmesinden günümüze kadar birbirine peşpeşe eklenen şehitler halkasının, bu ayda yoğunlaşması mayısın önemini daha da artırmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemizde şehitler ayı olarak ilan edilen mayısta yoğunlaşan şehitlerimizin anılarının anlamı derinliğine kavranmak zorundadır.

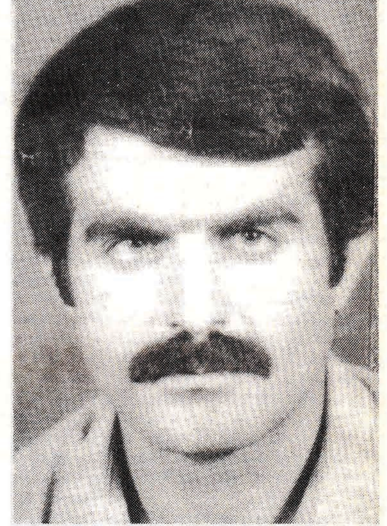
Mayıs ayı ilk şehidimiz Haki KARER'den, buna 1986 Mayıs'ında eklenen en son halkalara kadar, şehitlerimizin yoğunlaşan anıları ile doludur. Denilebilir ki, mücadelemizin en güçlü atılımlarını sağladığı bu ay, aynı zamanda çok sayıda şehidimizin verildiği bir dönemdir. Bu nedenle, mayısın ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yeri ve anlamı farklıdır. İşte mayıs ayı şehitlerimizin anılarına layık olmaya çalıştığımız bu dönemde, bu ayda yoğunlaşan birikimleri iyice değerlendirmek gerekmektedir.

Halkların tarihinde ve mücadelelerinde önemli yıldönümleri ve dönemler vardır. Bu tarihler, halklar tarafından her yıl değerlendirildiği gibi, bugünün veya dönemin gereklerinin ne kadar yerine getirildiği de bilince çıkarılmaya çalışılır. Mayıs ayı da, partimiz PKK ve Kürdistan halkı açısından bu önemde olan bir aydır. Bu, ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde son derece önemli yer tutan şehadetlerin varlığından kaynaklanmaktadır. İlk şehitliğin ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yeri ve önemi üzerine geniş kapsamlı değerlendirmelerde bulunuldu. Şehitlerimiz sadece bu günümüzü aydınlatma açısından değil, bir bütün olarak tarihimize ışık tutma bakımından son derece vazgeçil-

Devamı Syf: 4'te

PKK-MK Üyesi Mahsum KORKMAZ (AGİT)

PKK-MK Yedek Üyesi Ramazan KAPLAN

Mehmet KARASUNGUR Yoldaşın Anısı, Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Bir Kürdistan'da Bayraklaşacaktır

2 Mayıs 1983'te PKK-MK Üyesi Mehmet KARASUNGUR ve PKK militanı İbrahim BİLGİN yoldaşların Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçi güçlerle IKP arasında meydana gelen iç çatışmaları durdurmak için faaliyet yürüttükleri bir esnada, YEKİTİ'nin açtığı ateş sonucu Kandil Dağı'nda şehit düşmelerinin 3. yıldönümünü yaşadığımız bugün; bu yoldaşlarımızı bir kez daha anmak ve direnişlerinden gerekli sonucu çıkarmak önem taşımaktadır. Mehmet yoldaşın şehit düşme olayı, Kürdistan tarihinin birçok olumsuz ögesini günümüzde de yaşatan güçlerin konumunu bir kez daha ortaya koymayı zorunlu kılmaktadır.

PKK, gerek pratiği ve gerek direnişiyle, sürekli olarak halkımızı bölen, parçalayan ve onu birbirine düşman durumuna getirmek iste-

Devamı Syf: 5'te

Ulusal Direniş Önderlerimizden Mahsum KORKMAZ Yoldaş Şehit Düştü

Kürdistan halkının ve proletaryasının büyük direniş önderlerinden, partimiz PKK'nin Merkez Komitesi üyesi, HRK'nin büyük komutanlarından, Botan Direnişinin Önderi Mahsum KORKMAZ yoldaş, 28 Mart 1986 günü, Siirt'in Şırnak ilçesinin GABAR (Küpeli) Dağı çevresinde, ulusal direniş mücadelemizde büyük bir tarihi öneme sahip olan 1986 Bahar Atılımını gerçekleştirdiği bir sırada, sömürgeci ordu güçleriyle girmiş olduğu bir çatışmada, büyük bir direniş örneği sergileyerek şehit düştü.

Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaş, halkımızın ve Partimizin tarihinde yarattığı en büyük de-

Devamı Syf: 27'de

Ramazan KAPLAN (Celal Hoca) yoldaşı Saygıyla anıyoruz

«Araştırıcılık ve çalışkanlığı, kitlelerle kaynaşma özelliğini, eylemciliğini, yaşamı boyunca disiplinli çalışmasıyla bütünleştiren Ramazan yoldaş, halka bağlılığı, Partiye bağlılıkla birleştirmişti. Örgütlü ve disiplinli çalışmayı her zaman en önde tuttu. Yaşamı boyunca, disiplini zedeleyici bir davranışa girdiği, ya da böylesi bir anlayışa göz yumduğu görülmemiştir. İster sağdan, ister sol'dan kaynaklanmış olsun, 1978-79 Adıyaman, 1980-82 Lübnan ve daha sonra da ülke pratiğinde sekter, oportünist ve reformist anlayışların amansız düşmanı oldu.»

YAZISI SAYFA 7'DE

SÖMÜRGECİ-FAŞİST ORDU DAĞILIYOR DEVRİMCİ GÜÇLERİMİZ DAHA ÇOK MEVZİ KAZANIYOR

Şanlı Bahar Atılımımız süresince sömürgeci-faşist ordu birliklerine ağır kayıplar verdirilirken, HRK birlikleri son derece önemli gelişmeler sağladı. Faşist cuntanın aldığı tüm önlemler ve uygulamaya koyduğu komplolara rağmen, silahlı direniş eylemlerinin önü alınamadığı gibi, adeta bir çığ gibi büyümesi de engellenemedi. Gerili yaydan fırlamış ok misali, hızından hiçbir şey kaybetmeyen eylemlerimiz son derece önemli gelişmeler ortaya çıkarmaktadır. Bu gelişmeler sömürgecileri ve uşaklarını bir kez daha kahrederken; başta Kürdistan halkı olmak üzere, tüm dürüst ilerici, devrimci ve demokrat insanlarda ise; büyük bir coşku ve sevince yol açmaktadır.

Bahar Atılımı süresince, başta Eruh, Dersim, Kığı, Adıyaman, Pazarcık, Çukurca olmak üzere, daha birçok alanda askeri düşman hedeflerine karşı oldukça yoğun ve güçlü eylemler gerçekleştirilirken, birçok ekonomik kurumda milyonlarca lirayı bulan maddi hasara yol açılmıştır. 1985 yılında sağlam temellere kavuşan ulusal kurtuluş savaşımız, bugün Ağrı doruklarından Herekollara, Cudi'den Cilo'ya, Sasonlardan Nemrutlara ve Munzurlara varana kadar geniş ve yaygın bir alanda ERNK bayrağının yükseklerde dalgalanması temelinde güçlenerek gelişmektedir. Sömürgeci düşmana son yıllarının en büyük çöküşü yaşatılırken, aynı zamanda ruhuna derin bir korku da salınmıştır. Sömürgeci-faşist cunta için artık başaşağı gidiş dönemi açılmıştır. Bu başaşağı gidişten, faşist sömürgeciliği, ne "Köy Korucuları", ne "Pişmanlık ve İnfaz Yasası" ve ne de "Özel Vurucu Timler" kurtarabilecektir.

Bahar Atılımı ile birlikte yaygın olarak yürütülen ulusal kurtuluş eylemlerimiz sömürgeci-faşist Türk cuntasının çıkmazını daha da derinleştirdi. Mecliste yapılan tartışmalar ve TC yetkililerinin birbirlerine karşı sarfettikleri sözler bunun açık bir kanıtını oluşturmaktadır. Hürriyet gazetesinden Oktay Ekşi, bir köşe yazısında, **"Eşkiyanın mı yoksa İçişleri Bakanının mı son çırpınışı"** diye sormakta ve hükümetin içine düştüğü acizliği çok açık olarak sergilemektedir. Evet bugün 12 Eylül rejimi son çırpınışını yaşamaktadır. Rejim, mücadelemizin gelişimi karşısında içine düştüğü çıkmazı bir türlü aşamamaktadır. Çıkmazını aşma bir yana, varlığını sürdürme gücünü bile gösterememektedir.

1986 Newroz'unun halkımız ve mücadelemiz için anlamı büyüktü. 1985 Newroz'unda yaratılan gelişmelerin, 1986'da da fazlası ile ortaya çıkarılması kaçınılmaz bir görev durumundaydı. Kışın yaşanan yoğun hazırlık sürecinin ardından, baharla birlikte peşpeşe yükselen ulusal kurtuluş eylemlerimiz, Newroz sürecinde doruğuna çıkıyordu. Newroz dönemi, Kürdistan'ın dört bir yanında yakılan isyan ateşleri ve yoğun eylemlerle yaşandı.

1986 Bahar Atılımı ve Newroz'unun halkımız lehine bir zafer dönemi olarak kazanılması için, yükseltilen direnişin en önünde yeralan PKK-MK üyesi Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaş, sömürgeci düşmanla içine girdiği bir çatışmada yüksek bir kahramanlık örneği sergileyerek şehit düştü. Newroz'da doruğuna çıkan direniş eylemlerini komutasındaki birlikle geliştiren Mahsum KORKMAZ yoldaşın şehit düşüşü karşısında sömürgeci-faşist düşman oldukça umutlanarak, direniş mücadelemi-

Devamı Syf: 2'de

Kendi Belgelerinden Türk Ordusunun Acizliğini Sergiliyoruz

Bir Çöküşün İtirafı

Türk Ordusu Enkaz Halinde

II. BÖLÜM

- **Faşist sömürgecilik İhanetten Medet Umuyor**
- **Tasfiyeci Sol'un Yardımları da Faşist Sömürgeciliği Yaşatmaya Yetmiyor**
- **Son Çırpınışları da Türk Burjuva Egemenliğinin Yıkılışını Önleyemeyecektir**

YAZISI SAYFA 23'TE

ADIYAMAN MEKTUBU

1986 Newroz'u Adıyaman'da Eylemlerle Kutlandı

«Eylemlerimizin, böylesi önemli etkilere yol açtıkları gibi, bizlere önemli görevler yüklediklerinin de bilincindeyiz.

... Önümüze çıkabilecek birçok engel ve zorluğu aşmak için, Partimizin politik hattına ve halkımızın görkemli gücüne dayanacağız»

YAZISI SAYFA 3'TE

SÖMÜRGECİ-FAŞİST ORDU DAĞILIYOR
DEVRİMCİ GÜÇLERİMİZ DAHA ÇOK MEVZİ KAZANIYOR

Baştarafı Syf: 1'de

zin bitirileceği hayaline kapıldı. Bunun için, günlerce sömürgeci basının sayfalarında, Agit yoldaşın katledilmesi üzerinde duruldu.

1986 Newroz'unda şehit düşüşü ile birlikte, direniş mücadelemize daha fazla kan veren Mahsum KORKMAZ yoldaşın anısına bağlılığın da bir gereği olarak, Bahar Atılımı süresince direniş eylemlerimiz hızından hiçbir şey yitirmeden devam etti. Mahsum KORKMAZ yoldaşın anısına geliştirilen direniş eylemlerimiz sömürgeci-faşist cuntanın hevesini bir kez daha kursağında bıraktı.

Bahar Atılımı süresince yoğun eylemlilik yaşandı. Siyasal gösterilerden tutalım da yüzbinlerce bildiri, afiş dağıtımından, yüzlerce köy toplantısına ve sayısız silahlı direniş eylemlerine varana kadar yoğun bir faaliyet gerçekleştirildi. Bu süre zarfında gerçekleştirilen eylemlerden ancak bir bölümünü öğrenebildik. Sömürgeci-faşist cuntanın tüm sansürüne ve eylemleri gizleme çabasına rağmen, yine onlarca eylem haberi gelmektedir.

HAKKARİ'DE SÖMÜRGECİ ORDUYA YENİ BİR DARBE

Sömürgeci-faşist cuntanın kış süresi önemli oranda askeri yığınak yaptığı alanların başında gelen Hakkari'de gerçekleştirilen eylemler, faşist orduda paniği daha da artırdı. Güney ve Doğu Kürdistan'la sınırı bulunan Hakkari, stratejik ve coğrafik konumu ile çok önemli bir alanı teşkil etmektedir. Bunun bilincinde olan sömürgeciler, özellikle bu alanda ulusal kurtuluş mücadelemizi boğmak için yoğun bir çaba sarfetmektedirler.

Kış süresince, coğrafik koşullar ve iklim şartlarının kendisi için ortaya çıkardığı bazı avantajlardan yararlanmak isteyen faşist ordu, başta Hakkari merkez olmak üzere Çukurca, Beytüşşebap, Yüksekova, Şemdinli vb. alanlarda önemli oranda güç yığınağına gitti. Güney ve Doğu Kürdistan sınırında bulunan 11 köyü boşaltmak kararı alırken, aynı zamanda ihbarcılığa ve milisliğe de ağırlık vererek, ulusal kurtuluş mücadelemizin önüne engel dikme çabası içerisine girdi. Tüm bu uygulamaların yanısıra özel komando birlikleri ve kontr-gerilla timleri eliyle operasyonlara ağırlık vererek, partizan birliklerine darbe vurmak istedi. Ama tüm bu uğraşlarına rağmen, direniş mücadelemize en ufak bir darbe vuramazken, kendisi darbe almaktan kurtulamamıştır.

Bahar Atılımı ile birlikte, bu alanda da ulusal kurtuluş eylemlerimizde yoğun bir gelişim ortaya çıktı. Bu süreçte onlarca köy toplantısı gerçekleştirilirken, karakol baskınlarından pusuya varana kadar çok sayıda eylem yapılmıştır. Tüm bu eylemlerde 1 savaşçı şehit düşerken, sömürgeci düşmandan onlarca kayıp bulunmaktadır.

Nisan ayı içerisinde Çukurca'da HRK birliklerinin pususuna düşen iki askeri cemse tamamiyle imha edilirken, içinde bulunan askerlerden çok sayıda ölü ve yaralı bulunmaktadır. HRK birliklerinin kayıp vermediği eylemde, ayrıca düşmandan çok sayıda askeri teçhizat ve silah da ele geçirilmiştir. 1 Mayıs'ta Hakkari'de meydana gelen bir çatışmada Salman KAVAL (Şerif) adlı HRK savaşçısı şehit düşerken, düşmandan da yaralı ve ölülerin olduğu bildirilmektedir. Yine Mayıs ayı içerisinde Hakkari'de meydana gelen diğer bir çatışmada ise, 2 sömürgeci asker öldürülürken, bir çoğu da yaralanmıştır.

Bu eylemler dışında, ayrıca birçok eylemin daha gerçekleştirildiği haberleri gelmektedir. Henüz ayrıntıları elimize ulaşmayan eylemlerde sömürgeci düşmana ağır kayıplar verdirilmiştir. Bahar Atılımı süresince önemli gelişmelerin yaşandığı bu alanda, önümüzdeki dönemde de daha güçlü gelişmeler ortaya çıkarılabilecek ve sömürgeci düşmana ağır kayıplar verdirilecektir.

DİYARBAKIR'DA SÖMÜRGECİ 4 SUBAY KURŞUNA DİZİLDİ

Diyarbakır'ın ulusal direniş mücadelemizdeki yeri çok belirgindir. Bunun bilincinde olan sömürgeci düşman, Diyarbakır zindan direnişlerinin yarattığı etkiyi kırmak ve hakimiyetini tümden kurmak için yoğun bir çaba içerisine girmektedir. Ağırlıklı olarak kontr-gerilla timlerinin üslendirildiği bu alanda, düşman bu karşı-devrimci vurucu timler eliyle sonuca gitmek istemektedir.

Bahar Atılımının yaygın eylemlilikle yaşandığı diğer bir alan ise Diyarbakır ve ilçeleridir. Dicle vd. ilçelerde gerçekleştirilen eylemlerde sömürgeci düşmandan çok sayıda asker cezalandırılırken, birçok subay ve assubay da öldürülmüştür. Bu süre zarfında elimize ulaşan bilgilere göre, muhtelif tarihlerde gerçekleştirilen eylemlerde 4 sömürgeci subay, HRK birliklerince kurşuna dizilmiştir. Düşmandan çok sayıda askeri malzemenin de ele geçirildiği bu eylemlerde HRK birlikleri kayıp vermemişlerdir.

Diyarbakır'da faşist ordu birliklerine darbe üstüne darbe vurarak gelişen silahlı direniş eylemlerimiz, Bahar Atılımı süresince kavuştuğu güçlü temele de dayanarak, bundan sonra da tüm şiddetiyle devam edecektir.

DERSİM'DE KIŞLA KÜLTÜRÜNE KARŞI DEVRİMCİ İNTİKAM EYLEMLERİNDE, PÜLÜMÜR, PERTEK, OVACIK, ÇEMİŞGEZEK, NAZİMİYE VD. ALANLARDA ONLARCA SÖMÜRGECİ ASKER İMHA EDİLDİ

Bahar Atılımı döneminde güçlü ve yaygın eylemlerin gerçekleştirildiği alanların başında Dersim gelmektedir. 1985 yılında sömürgecilere ağır darbelerin vurulduğu bu alanda, 1986 baharı ile birlikte daha güçlü ve gelişkin eylemler gerçekleştirildi. Bu yaygın eylemlilik süresince Baki KAN adlı HRK savaşçısı şehit düşerken, sömürgeci ordudan da çok sayıda ölü ve yaralı bulunmaktadır.

Başta Pülümür ve Çemişgezek olmak üzere Pertek, Ovacık, Hozat vd. alanlarda gerçekleştirilen çeşitli pusu eylemlerinde ve çatışmalarda sömürgeci ordu tam bir hezimete uğradı. Ovacık, Pertek, Hozat gibi alanlarda HRK birliklerince onlarca köy toplantısı gerçekleştirilirken, bu faaliyetler esnasında sömürgeci orduyla da yer yer çatışmalar içerisine girilmiştir. Hiçbir çatışmada HRK birlikleri kayıp vermezken, sömürgeci birliklerden çok sayıda ölü ve yaralı olduğu bildirilmektedir.

Mayıs ayı ortalarında Pülümür'de gerçekleştirilen bir pusu eyleminde birçok er öldürülürken, aralarında subayların da bulunduğu çok sayıda asker ağır yaralanmıştır. Sömürgeciler kayıplarını 4 er ölü, 7'si de ağır yaralı biçiminde verirken, yöreden gelen haberlerde ise ölü ve yaralı sayısının çok daha fazla olduğu söylenmektedir.

Pülümür eyleminin hemen ardından bu kez Çemişgezek'te yeni bir pusu eylemi gerçekleştirilmiştir. HRK birliklerinin pususuna düşen askeri cemsede ölü ve yaralı sayısı fazla olmasına rağmen sömürgeciler yine ısrarla kayıplarını gizleyerek, toplam kayıplarını, 1 ölü, 2'si ağır yaralı olmak üzere 3 asker olarak açıklamışlardır.

Bu eylemler dışında, henüz ayrıntıları elimize ulaşmayan çok sayıda eylem gerçekleştirilmiştir. Tüm eylemlerde sömürgecilere ağır darbelerin vurulması, halkta büyük bir sevince yolaçarken, yaratılmak istenen beyaz teröre de ağır bir darbe indirilmiştir.

Dersim, ulusal kurtuluş hareketimizle sömürgeci düşman ve işbirlikçileri arasında yoğun ve şiddetli bir çatışmaya sahne olmaktadır. Sömürgeci Türk devletinin bu alan üzerinde bu kadar durması yakın bir tarihe dayanmamakta, kemalist katliamın gerçekleştirildiği döneme kadar uzanmaktadır. TC, Dersim'i kendisi için adeta bir kobay olarak ele alıp, Kürdistan'da uygulayacağı tüm politikalarını ilk elde burada uygulamaya sokmuştur. Ancak başarı derecesine bakarak, burada uyguladığı politikaları Kürdistan'ın diğer alanlarına taşırarak tamamıyla hakim kılmaya çalışmıştır.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin ilk geliştiği alanlardan birinin de Dersim olması, sömürgecileri yakın tarih içinde bir kez daha bu alan üzerinde durmaya götürdü. Geçmişte burası nasıl bir deney tahtası olarak ele alınmışsa, bu dönemde de ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirilmek istenen birçok komploda, yine bu alan bir deney merkezi olarak görülmüştür. Hareketimize karşı ilk komplonun bu alanda gerçekleştirilmesi bir tesadüf değildir. Bu, TC'nin bu alanı ele alarak ulusal kurtuluş mücadelemizi engelleme çabasını nereye vardırmak istediğini çok açık olarak ortaya koymaktadır. Yine, başta cezaevleri olmak üzere, Avrupa ve diğer alanlarda provakasyonun başını çekenlerin bu alandan çıkmaları da bir tesadüf değildir. Bu, sömürgeci-faşist cuntanın, Kemalizmin yıllardır yerleştirdiği ve bugün bunun dışında hiçbir şey düşünemeyen beyinlere dayanarak geliştirmek istediği komplonun dışa vurulmasıdır. Ama TC, M. Kemal döneminde sağladığı başarıyı, bu dönemde çok cılız oranda bile olsa gerçekleştirememiştir. İşte, Dersim'e bu kadar saldırmasının, bu alana bu kadar güç yığmasının nedeni de budur. TC'nin Dersim'de yaratmak istediği beyaz katliam tutmayarak, kızıl direnişin gücü karşısında paramparça olmaktadır. Bu aynı zamanda, bu alanda Kemalizme dayanarak varlığını sürdürmek isteyen sosyal-şovenizme de vurulmuş ağır bir darbedir.

1985 yılı içerisinde gerçekleştirilen direniş eylemlerimiz, beyaz katliama ağır bir darbe vururken, halkın ufkunun açılması ve direniş etrafında güç biriktirmesini önemli oranda sağlamıştır. Bazı provakatörlere ve sosyal-şovenizme dayanarak, Dersim'i ulusal kurtuluş mücadelemizin karşısına çıkarma çabaları içerisine giren TC'ye, 1985 yılı içerisinde unutamayacağı bir ders verilerek, kızıl direniş alana egemen kılınmıştır.

1986 baharı ile birlikte Dersim'de gerçekleştirilen eylemlerle, sömürgeciliğin beyaz bölge yaratma politikası tümden geçersiz kılınarak, yaşam yolları tıkatılmıştır. Artık, Dersim halkı için kızıl direniş yolu tüm haşmetiyle berraklaşmıştır. Bu yoldan onu hiçbir komplo ve provakasyon geri döndüremeyecektir.

1938'de yaşanan acı olaylar ve direniş kahramanlarının anıları bugün de Dersim insanının belleğinde taptaze durmaktadır. Kemalizmin kışla çocuğu olarak dünyaya gelen dar bir kesim dışında, halkın çoğunluğu bu anılarla yaşamaktadır. Seyit Rızaların, Nuri Dersimilerin direniş çağrıları bugün PKK saflarına, direnişe katılarak her biri birer kahramanlık timsali olan Kazımların, Metinlerin, Cahitlerin, Bakilerin ve Azimelerin şehadetiyle daha da perçinlenmiş; ve bugün faşist düşmanın beynini dağıtacak düzeylere ulaşmıştır. İşte, Dersim insanı, o yıllardır süren öç alma duygusunu bugün PKK şahsında gerçekliğe dönüştürmekte ve faşist sömürgecilikten işlediği suçların hesabını birer birer sormaktadır. Evet, bugün Pülümür'de, Çemişgezek'te ve Munzur'un eteklerinde patlayan silahlar, dökülen kanlarla kıpkızıl akan Munzur Çayı'nın dile getirdiği gerçeklerin unutulmaması ve sömürgecilikten hesaplarının birer birer sorulmasıdır.

Başta faşist sömürgecilik olmak üzere, sosyal-şoven ve gerici güçlerin Dersim insanını ulusal gerçeklerden soyutlama çabaları tutmayacaktır. PKK gibi bir direniş önderine sahip olan Dersim insanı, 1938'lerde geri bir önderlik altında, hem de çağdan kopuk ve modern düşman orduları karşısında zayıf bir donanımla gösterdiği kahramanlığı birkaç misliyle bu önderlik altında gösterebilecektir. Nitekim, 1986 baharının saçtığı umutlar bu konuda hiç de yanılmadığımızı göstermektedir. Sömürgecilerin "stratejik köy" uygulamalarını, yine bu alandan başlatması bile ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı düzeyi göstermektedir. Artık, sömürgeciler bu alanda tüm oyunlarının boşa çıktığını kabul etmekte ve direniş mücadelemizi engellemek için yeni komploları devreye sokmaktadırlar.

Bahar Atılımı döneminde sömürgecilerin yaratmak istediği beyaz alan uygulamasını bizzat kızıl direnişle parçalayan ulusal kurtuluş mücadelemiz, TC'nin yaratmak istediği kışla kültürünün emaresi o "Tunceli"ni paramparça ederek, Kürdistan'ın "Gümüş Kapısı"na, yani Dersim'ine yine hakettiği gururu yaşatacaktır. Yoğunlaşan direniş eylemleri vesilesiyle, bir kez daha, Kürdistan'ın "Gümüş Kapısı"nın yokedilemeyeceğini, yıllardır Dersim insanının yüreğinde ve beyninde yaşanan bu gerçekliğin bugün PKK önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizde yaşadığını ilan ediyoruz. Önümüzdeki günler, kızıl direnişin gelişip, güçleneceği bir dönem olacaktır.

PAZARCIK PETROL BORU HATTINA SABOTAJ DÜZENLENDİ

Pazarcık'ta 12 Eylül askeri-faşist darbesi ardından, sömürgeci ordu birlikleri ile meydana gelen çatışmalarda başta Battal EVSAN ve Besey ANUŞ olmak üzere birçok devrimci şehit düştü. Faşist sömürgecilik yoğun operasyonlar sonucu çok sayıda devrimciyi tutuklayarak, bu alandaki çalışmalara önemli bir darbe vurabilmiştir. Bu gelişmeleri fırsat bilen faşist cunta, yoğun operasyon, tutuklama, işkence vb. uygulamalarla halkı yıldırıp, ulusal kurtuluş mücadelemizin etkinliğini kırmaya çalışmıştır.

Faşist cuntanın saldırılarına devrimcilerin direnişle karşı koyması ve bir bölümünün şehit düşmesi, bu oyunları ta baştan bozmuştur. Faşist cunta geçici bir hakimiyet tesis etse de, bunun her an dağılmaya gebe olduğu da çok açıktı. Çünkü, halk arasına ekilen direniş tohumları her türlü engeli parçalayabilecek güçlülükteydi. Cezaevlerinde yükselen direniş bu alanı da yakından etkilemiş, 15 Ağustos'la birlikte güçlü gelişmelerin zemini de ortaya çıkarılmıştır.

15 Ağustos öncesinde ve sonrası da tüm Kürdistan'da olduğu gibi bu alanda da mücadele edilmiş ve ilk öncü kadrolar bu alanda da direniş mücadelemize zemin oluşturma çalışması içerisine girmişlerdir. 15 Ağustos Eruh ve Şemdinli eylemlerinin ardından Orta Kürdistan'da eylemler yoğunlaşırken, bu alanda istenilen sonuca ulaşılamamıştır. Fakat 1986 baharı ile birlikte alana yapılan yeni müdahaleler sonuçlarını vermiş ve uzun bir dönemdir yürütülen çalışmaların ürünleri alınmaya başlanmıştır.

Adıyaman'da gerçekleştirilen ve bu alan için 15 Ağustos eylemleri değerinde olan pusu ve sabotaj eylemleri ardından, Pazarcık'ın Tilkiler köyünde petrol boru hattının bombalanması ve sömürgeci birliğin pusuya düşürülmesi de aynı değerde bir gelişmedir. Bu eylem silahlı direniş eylemlerimizi bu alana da taşırırken, aynı zamanda ağırlıklı olarak 15 Ağustos sonrasında yürütülen çalışmaların ürünlerinin alınmasıdır da.

Petrol boru hattının bombalanması ardından, alandan çekilinmemiş ve pusu kurulmuştur. HRK birliklerinin kurduğu pusuya düşen sömürgeci askerler çok sayıda ölü ve yaralı vererek geri çekilmek zorunda kalmışlardır. Alınan haberlere göre, sömürgecilerin 1 yaralı olarak açıkladıkları kaybın tersine, ölü ve yaralı sayısının 10'dan fazla olduğu bildirilmektedir.

1986 Bahar Atılımı ile birlikte, Pazarcık'ta da ses vermeye başlayan silahlı direniş eylemlerimiz, Kürdistan'ın her alanında olduğu gibi, Pazarcık'ta da gelişmesini sürdürecek; alanın stratejik önemi de dikkate alınınca sömürgecilere önemli oranda darbelerin vurulacağı bir alan olacaktır.

BAHAR ATILIMI, TAM BİR ZAFER DÖNEMİDİR

Mart'a girişle birlikte yaygınlaşan ve Newroz'da doruğuna çıkan silahlı direniş eylemlerimiz, nisan ve mayıs aylarında da hızından hiçbir şey kaybetmeden varlığını devam ettirmektedir. Bahar Atılımı döneminde gerçekleştirilen yüzlerce eylemden yalnızca bize ulaşanlar bile, ulusal kurtuluş mücadelemizin yaşadığı gerçekliği tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir. Tüm saldırı ve komplolara, yine yetersizlik ve eksikliklere rağmen, yaratılan gelişmeler, çok büyük önemde değeri olan gelişmelerdir. Böylesi bir dönemde, böylesi bir güçlülükle yaşanan Bahar Atılımı halkımız ve ulusal kurtuluş mücalemiz açısından tam bir zaferdir.

Bahar Atılımının sağladığı gelişmeler temelinde 1986'yı daha da güçlü kılacak olan PKK, ERNK ve HRK'nin daha yetkinleşmesi ve güçlenmesi için gerekli tüm gelişmeleri yaratmasını da bilecektir. Böylesi önder güçlere kavuşan Kürdistan halkı, PKK-ERNK-HRK önderliğinde yeni ve güçlü zaferleri yaratma gücünü mutlaka gösterecektir.

★ ★ ★

1986 NEWROZ'U ADIYAMAN'DA EYLEMLERLE KUTLANDI

Adıyaman yöresinde devrimci çalışma yürüten, HRK'ye bağlı **18 Mayıs Silahlı Propaganda Birliği'**-nin **ŞAHİN KILAVUZ Grubu**, 1986 NEWROZ'unu eylemlerle kutlama kararı aldı. Bu karar doğrultusunda şu eylemler gerçekleştirildi:

1) Halkımız üzerinde uygulaqdığı baskı ve zulümle yöre halkının "korkulu rüyası" haline gelen Kuyucak (nahiye) karakol devriyesine 17 Mart'ta pusu kuruldu. Amaç, devriyeyi silahsızlandırmaktı. Ancak, pusuya düşen 4 askere yapılan, "teslim olun, silahlarınızı bırakın, size hiçbir şey yapmayacağız" çağrısı ateşle karşılanınca çıkan çatışmada 3'ü olay yerinde, 1'i de hastaneye kaldırılırken olmak üzere 4 asker öldü. Bu eylemde halk adına şu malzemeler kamulaştırıldı: Biri portatif olan 4 adet G-3 piyade tüfeği, bu silahlara ait 16 şarjör, 271 mermi ve 4 adet kasatura.

2) Kürdistan'da Newroz'u isyan ateşiyle kutlamak bir gelenek haline gelmiştir. Bu geleneğe bağlı olarak güçlerimiz, düşmana hayat suyu veren TPAO Tesislerine yönelik bir sabotaj eylemiyle petrol yakmayı hedeflediler. Bu amaçla, 20-21 Mart akşamı, Adıyaman'a 5 km yakınlıkta olan Toybelen mıntıkasındaki ana depo ve pompalama istasyonuna karşı eyleme geçildi. Bu eylemde şunlar gerçekleştirildi:

a) Adıyaman'ın zengin petrolünü alıp dışarıya gönderen, doymak ve durmak nedir bilmeyen bir tesis tahrip edildi.

b) Patlayan depo ateşlenerek, alan saatlerce alevler içerisinde aydınlatıldı. Bu ateş, şehir merkezi başta olmak üzere, çok geniş bir alandan izlenilebildi.

c) Düşmana milyonlarca liralık maddi zarar (kendileri bunu 25 milyon lira olarak açıkladılar) verdirmenin yanısıra, tüm tesislerin çalışmaları bir hafta süresince engellendi.

3) Bu eylemlerin yanısıra alanın değişik yerlerinde ateşler yakıldı ve şehir merkezinde yaygın olarak, **"YAŞASIN MÜCADELEMİZ-PKK"** yazılı pullar yapıştırıldı.

Bu eylemlerde güçlerimizden herhangi bir kayıp ve zayiat olmadığı gibi, eylemler tam başarıyla gerçekleştirilmiştir. Eylemlerin bu biçimde gelişmesi yöre halkı üzerinde son derece önemli ve olumlu etkiler yaratırken, düşman güçlerini ise büyük korku ve panik içerisine sürüklemiştir.

Eylemlerin ardından düşman, alanda bulunan biri komando, diğeri jandarma iki alaylık gücünü az bularak, takviye güç istedi ve bu amaçla binlerce yeni asker alana getirildi. Ancak, içine düşülen korku, panik ve telaş öylesine büyüktü ki, bu tedbirler de yeterli görülmeyerek, Adıyaman'a komşu vilayetlerdeki askeri güçler de Adıyaman'ı tam bir çembere alacak şekilde harekete geçirildi. Yoğun operasyonlara girişilerek, tüm bölge ve köyler aramadan geçirildi; birçoğu çalışmalarımızdan habersiz olan, suçsuz ve günahsız çok sayıda Kürdistanlı; kadın-yaşlı-çocuk denmeden gözaltına alındı; işkenceye tabi tutuldu. Düşman, bu kadar büyük bir güçle oluşturduğu geniş çember ve bu çember içerisinde yaptığı yoğun nokta operasyonlarına rağmen, değil devrimcilere zarar vermek, onların izine dahi rastlayamadı. Bunun, alandaki devrimcilerin sağlam örgütlülüğü ve halkın büyük desteğinin sonucu olduğunu anlayınca da korkusu bin kat daha arttı. Bunun üzerine düşman, ağız değiştirerek; halka yalvarmaya, kendisine acındırma yolunda propaganda yapmaya ve kamçı yerine şeker politikası gütmeye başladı.

Her iki politika sürecinde de kitlelere yönelik baskı, sindirme, gözdağı verme çabaları sürdürülmüş; devrimcilere verilen desteğin kesilmesi ve ihbar edilmeleri istenmiştir. Eylemlerin üzerinden bir ay geçmesine rağmen, herhangi bir ciddi ihbar alamamış olması düşmanın tedirginliğini arttırmaktadır. Eylemler halka moral verdiği gibi, eski ihbarcı yapıya da korku salarak tedirgin etmiş ve çalışamaz hale getirmiştir. Bunun üzerine düşman, ihbarcı, milis çete ağı oluşturma çabalarına yeniden yoğunluk kazandırma yoluna gitmiştir. Bu amaçla, kişiliksiz birçok unsur gözaltına alınmış; iştah kabartıcı ve göz kamaştırıcı birçok vaatte bulunularak, kabul edenlere, devrimcileri ihbar etmeleri, yakalatmaları ya da öldürmeleri görevi verilmiştir.

Düşman kampında görülen bir diğer önemli özellik de, güçlerin kendi aralarındaki çelişkilerden dolayı adeta felçleşmiş ve iyi çalışamaz durumda olmalarıdır. Örneğin; askeri ve sivil yetkililer arasında ve yine askeri yetkililer ile askerler arasında yoğun çelişkiler vardır. Böyle bir sonucun ortaya çıkmasında, insiyatifi elde bulunduran güçlerimizin düşman üzerinde yarattığı etkinin rolü belirleyicidir. Ordu bünyesinde birçok demokrat ve ilerici ögenin yanısıra, çok sayıda yurtsever Kürdistanlı gencin de bulunması ve bunların kısmen de olsa çizgi ve taktiğimizi bilmeleri, düşmanın üzerimize istediği tarzda gelmesine engel olmaktadır. Örnekleri çokça görüldüğü gibi, Kürdistanlı birçok asker, köylere gidildiğinde, yapılması gereken aramayı geçiştirmekte ya da hiç yapmamakta; hatta bazı askerler köylüleri gelişmeler öncesinde haberdar etmekte, bazen de cesaretlendirici konuşmalar yapmaktadırlar. Kısacası, 1980'lerde düşman saflarında görülen kenetlenmişlik, mücadelemizin gelişimi ile her geçen gün daha fazla çözülmekte, siyasal ortamın canlılaşması her alanda gözlenmektedir.

Eylemlerimiz halk tarafından coşkuyla karşılanmıştır. Adıyaman kitlesi cunta öncesi dönemde belli bir devrimci gelişmeye tanık olmuş ve bu ortam içerisinde yaşamıştı. Cuntanın başa gelişi ardından ise halk yoğun bir baskı, işkence, katliam ve sindirme ortamında buldu kendisini. Aralıksız olarak sürdürülen bu uygulamalar halkta düşmana karşı derin bir kin ve nefret yarattı. Ancak, kendiliğinden bir yönelim içerisine giremeyen kitleler her gün biraz daha kin ve nefretle dolarak kendi öncülerinin gelmesini beklediler. 1984'te Hakkari, Siirt ve ülkenin değişik alanlarından gelen silah seslerini daha yakından duyma sabırsızlığına girdiler. Bu açıdan, birçok nedenden dolayı gecikmeli de olsa '86 Newroz'unda patlayan silahlarımız kitlelerin tüm bu beklentilerine bir cevap oldu. Eylemler, bizzat halk tarafından, düşmanın şimdiye kadar yaptığı baskı, işkence, tutuklamalar ve dağlarda katledilen devrimcilerin intikamının alınması ve düşmandan hesap sorulması yolunda bir ilk işaret olarak değerlendirildi.

Eylemler, yer ve zaman konusunda da düşmana korku, halka güven vermiştir. Her şeyden önce, 1985'te Hakkari'den Dersim'e, Mardin'den Kars'a kadar yükselen ve yankılanan gür sesimize, 86'nın ilk aylarında Adıyaman'dan da bir nefesin eklenmesi mücadelemizin genişliğini ve derinliğini açık seçik gözler önüne sermiştir. Ayrıca, eylemlerin NEWROZ günlerine denk düşmesi (ki, bu günler düşmanın özel tedbirler aldığı günlerdir) ve Kürdistan'ın diğer bölgelerindeki eylemlerle birlikte basına yansıması, onların etkilerini daha da artırmıştır. Eylemlerin, baharın ilk canlandığı alanlarda; Adıyaman, Diyarbakır, Siirt vb. alanlarda peş peşe yankılanmaları, '86 Bahar ve Yaz Atılımlarının nasıl gelişeceğinin de bir parolası olmuştur.

Eylemlerimizin, böylesi önemli etkilere yolaçtıkları gibi, bizlere daha ciddi görevler yüklediklerinin de bilincindeyiz. Biz böyle bir anlayışla bu mevzilerimizi daha da güçlendirerek, siyasi ve askeri faaliyetlerimizi daha da yoğunlaştırıp genişliğine ve derinliğine sürdürmeye çalışacağız. Bu uğurda önümüze çıkabilecek birçok engel ve zorluğu aşmak için; Partimizin politik hattına ve halkımızın görkemli gücüne dayanacağız. Bu her iki olgunun da bizi mutlaka zafere götüreceği inancıyla yaşayacak ve çalışacağız.

Yaşasın Mücadelemiz!

18 Mayıs Silahlı Propaganda Birliği
30 Nisan 1986

Sömürgecilerin Stratejik Köyleri de Çözüm Olmayacak, Halkımız Dikenli Telleri Parçalayıp Kavgada Yerini Alacaktır

Gelişen ulusal kurtuluş savaşımızı durdurmak ve egemenliğini sürekli kılmak amacıyla bugüne kadar birçok yönteme başvuran, ancak hepsinde de başarısızlığa uğrayan sömürgeci Türk devleti nisan ayı içerisinde yeni bir uygulamayı pratiğe geçirmeye başladı: Stratejik köyler! Bu yeni uygulama gereğince sömürgeciler, halkımızı yerleşmiş bulundukları yerlerinden koparıp alarak; sıkıca denetim altına aldıkları, ordusuyla kontrol altında tuttukları ve her türlü eritme politikasını daha sistemli olarak hayata geçirdikleri alanlarda toplu ikamete zorunlu tutacaklar. 1983'lerden bu yana planlanan ve üzerinde çalışılan stratejik köyler uygulaması, mücadelemizin artık önü alınamaz boyutlara ulaştığı bugün, kağıt üzerinde bir plan olmaktan çıkarılarak hayata geçirilmeye başlanmıştır.

Stratejik köyler uygulamasına ilk elden Siirt ve Dersim'den başlandı. Sömürgecilerin "merkez köy" adını verdikleri bu uygulama gereğince, Siirt'in Şırnak ilçesine bağlı Dereler Köyü ve bu köye bağlı 20 mezra birleştirilip, sömürgecilerin belirleyecekleri bir alanda topluca konumlandırılacak. Uygulamanın hedeflediği ikinci alan ise, Dersim'in Munzur Dağları üzerinde bulunan 10 köy ve 30 mezra. Plan gereğince, bu köy ve mezralar da yerlerinden koparılarak bir başka alanda topluca konumlandırılacaklar.

Sömürgeci yetkililer verdikleri demeçlerde, bu uygulamanın "teröre karşı bir önlem" olarak hayata geçirildiğini açıkça belirtiyorlar. Siirt İl Jandarma Alay Komutanlığı'nın konuya ilişkin yazısında, Siirt iline bağlı Dereler bölgesinde arazi yapısının dağlık ve derin derelerle bölünmüş olduğu, bölgede faaliyet gösteren "bölücü çete mensupları"nın Dereler bölgesinde yoğun faaliyetlerde bulunup, yürüttüğü propagandalarla bölge halkından birçok kişiyi milis olarak örgüte kazandırdığı; bölgenin arazi yapısı ve yerleşim yerlerinin dağınıklığı nedeniyle bölgede "asayişin sağlanması" ve örgütün faaliyetlerinin önlenmesinde güçlüklerle karşılaşıldığı; bu mezraların bir yere toplanması halinde, bölgenin "asayiş" yönünden kontrolünün de kolaylaşacağı ifade ediliyor. Dersim'in sömürgeci valisi de bu konuda, "Evler arasında 1-2 kilometrelik mesafe var. Terör de bunu fırsat bilip yararlanıyor." diyor. Ayrıca, şimdilik bu alanlarda uygulanmaya başlanan stratejik köyler oluşturma planının başarılı olması halinde diğer alanlarda da hayata geçirileceği belirtiliyor.

Diğer taraftan, Şırnak'tan gelen haberlere göre; stratejik köyler planının hayata geçirilmesinde Amerikalı uzmanlar Türk sömürgecilerine danışmanlık yapıyor ve köylerin oluşturulması çalışmalarında bizzat yer alıyorlar. Bilindiği gibi, stratejik köyler oluşturma yoluyla ulusal kurtuluş hareketlerini bastırma planı ilk kez Amerikalılar tarafından Vietnam savaşı sırasında ortaya atılmış ve uygulanmıştır. Köylerinden zorla alınan Vietnamlı halk kitleleri, dikenli tellerle çevrili ve sıkı askeri denetim altındaki stratejik köylere doldurulmuş; köylere giriş çıkışlar yasaklanarak halkın gerillalarla ilişkisi koparılmaya çalışılmış ve bu köyler aynı zamanda, halkın beyin yıkama uygulamasına tabi tutulduğu, açlık ve hastalığa mahkum edilerek kırımdan geçirildiği toplama kamplarına dönüştürülmüştür. Ancak, Vietnam halkı, ABD'li emperyalist işgalcilerin tüm oyunları gibi, bu oyunu da boşa çıkarmayı başarmış; içinde binleri, onbinleri kayıp verse de, mücadeleden vazgeçmemiş; stratejik köylerin duvarlarını yararak, dikenli tellerini parçalayarak kaçmış ve gerillalara katılmış; en sıkı gözetimler ve baskılar bile onu gerillalarla bağ kurmaktan, yiyecek son lokmasına dek herşeyini onlara sunmaktan ve bağımsızlık ve özgürlüğe sonsuz bir inanç beslemekten alıkoyamamıştır. Böylece, ABD'li emperyalistlerin, "denizi kurutup balığı yakalama" planı boşa çıkarılmıştır. "Deniz" kurutulamamış, ancak yer değiştirmiştir; Fakat "balık"ta "deniz"le birlikte hareket etmiş, ondan kopmamış ve sonunda bu "deniz ve içindeki balıkları" ABD emperyalizmini Vietnam'da boğarak, koparıp atmıştır.

Bugün Kürdistan halkı da, Vietnamlı kardeşlerinden de aldığı ilhamla ve onun mücadelesinden edindiği derslerin de ışığında, bir ulusal kurtuluş savaşı vermektedir. Ve bu savaş, sömürgeciliğe ve uşaklarının diktiği her türlü engele, uyguladığı her türlü baskıya ve başvurduğu her türlü zorbalığa karşın günbegün yükselmekte; zafer yolunda hızlı adımlarla ilerlemektedir. Kürdistan halkının öncüleri her geçen gün halkla daha fazla kaynaşmakta, onu savaş içine çekmekte ve sömürgeci düzene karşı ayağa kaldırmaktadır. İşte bu gerçek nedeniyledir ki , sömürgeciler çılgına dönmekte; bir yandan her gün yineledikleri, "bir avuç terörist", "sonları yakın", "bittiler, bitiyorlar", "halk devletine bağlıdır" teranelerini sürdürürken, diğer yandan da halkın devrimcileri desteklediğini itiraf etmek zorunda kalarak, onu öncüsünden koparmanın planlarını yapmaktadırlar.

İşte, stratejik köyler planının hayata geçirilişi bu gerçeğin hiçbir demogojiye yer bırakmaksızın itiraf edilmesidir. Evet, Türk sömürgecileri karşılarındaki gücün "bir avuç terörist" değil; topyekün bir halk olduğunu ve bugüne kadarki yöntemlerinin başarısızlığa uğradığını itiraf etmişlerdir. Bugüne kadar başvurulan baskı, işkence, tehdit, yalan propaganda, karalama vd. yöntemler boşa çıktığı içindir ki, faşist TC, halkımızı açık hapishaneler olan stratejik köylere toplamayı son çare olarak uygulamaya koymuştur. Bu uygulama vasıtasıyla sömürgeciler, halkımızın her hareketini denetim altına almaya çalışacak; beyin yıkama ve asimilasyon faaliyetlerini sistemli olarak uygulamaya koyacak ve böylece bir yandan halkın devrimci öncüleriyle bütünleşmesini engelleyip onu savaştan koparmaya çalışırken ve ulusal özümsemeye tabi tutarken; diğer yandan da partizanların yeni güçleri eğitip saflarına kazanmasını, halkı örgütleyip savaşa kaldırmasını önlemeye çalışıp, mevcut savaşçı potansiyelini tek tek avlayarak imha etmeye uğraşacaktır.

Nitekim, "Özel Harp Dairesi"-nin, Kürdistan'daki mücadeleyi ezmek için başvurulacak yöntemleri belirttiği bir yazısında bu durum açıkça ifade edilmektedir. Sözkonusu yazıda, devrimcilerin kendilerini "balık", halkı ise "deniz" olarak nitelediklerine ve mücadeleyi zafere ulaştırmak için "balığın denizle bütünleşmesi, onun içinde kaybolması gerektiğini" belirttiklerine dikkat çekilerek; buna karşı başvurulması gereken karşı-devrimci yöntemler üç madde halinde ortaya konmaktadır. Birinci maddeye göre; "balık tek tek ya da topluca yakalanıp imha edilmelidir." Bunun yeterli olmaması halinde yürürlüğe konacak ikinci madde ise, "balıkla denizin birbirinden ayrılmasını" öngörmektedir. Bu da amaca ulaşmaya yetmezse, üçüncü madde, yani "denizin kurutulması" maddesi uygulanacaktır.

Sömürgeciler, birinci maddeyi yıllardır uygulamaktadırlar. Bunu, operasyonları, tutuklamaları, cinayetleri, "pişmanlığa çağrıları", "infaz yasaları" vd. yollarla ve ordusu, "köy korucuları", ajanları, işbirlikçileri eliyle yapmaktadırlar. Ancak, tüm çabalarına rağmen, "balığın" kökü kurutulamamakta; imha edilen her "balığın" yerini onlarcası almakta; ve üstelik çoğu kez de "balığı" avlamaya giderken kendileri "balık" tarafından avlanmaktadırlar. Çünkü, "balık deniz"-le iç içedir ve ondan güç almaktadır. Yani devrimciler halkla bütünleşmiş olduklarından mücadelelerinin sürekliliğini sağlayabilmekte ve düşmanın oyunlarını boşa çıkarmaktadırlar.

O halde, ikinci madde yürürlüğe konmak zorundadır! Yani, devrimciler ile halk birbirinden koparılmalı, aralarındaki bağın önüne geçilmelidir ki; korumasız ve tek başına kalan halkın öncüleri kolayca imha edilebilsin. İşte, stratejik köyler ile hedeflenen budur. Bugüne kadar ulusal kurtuluş birliklerimiz karşısında tam bir hezimeti yaşayan yarım milyona yaklaşan sayıda askeri, özel timleri ve komandolarıyla, "bir avuç" diye nitelediği partizanlar karşısında acınacak

Devamı Syf: 27'de

MAYIS AYI ŞEHİTLERİMİZİ ŞANLI BAHAR ATILIMIMIZLA YÜKSELEN ULUSAL BAĞIMSIZLIK MÜCADELEMİZDE YAŞATIYORUZ

Baştarafı Syf: 1'de

mez bir öneme sahiptirler. Bunlar, bağımsızlık mücadelemizin zorunlu olarak dikilmesi gereken kilometre taşlarıdır. Evet, bu kilometre taşlarına biz sadece bugünü kurtarmak için değil, geleceğimizi yaratmak için de ihtiyaç duymaktayız. Tüm şehitlerimizin anılarında olduğu gibi, mayıs ayı şehitlerimizin anılarında da başlıca bu güç kaynağını bulmak ve görmek mümkündür.

PKK'nin varlığını, şehitlerin ayrılmaz bir parçası olarak görmesi bu nedenledir. PKK, direnişi ve şehitleri ile vardır. Eğer bugün bu derece büyük gelişmeler yaratılmışsa, bunda en başta kuşkusuz mayıs ayı şehitlerimizin küçümsenemez payları bulunmaktadır. Kürdistan'ın kapkaranlık ve çağın gerisinde kalan yapısına müdahale ederek; bu yapıyı aydınlatma ve sömürgeciliğe karşı ayağa kaldırma gücü gösterilebilmişse, bunda şehitlerimizin hiçbir kişisel kaygı ve çıkar beslemeden kutsal, kutsal olduğu kadar da vazgeçilmez olan ulusal kurtuluş mücadelemizde kanlarını akıtmaları son derece hayati bir rol oynamıştır. Çağın bu gelişme evresinde ve bu gelişmeyle tam bir tezatı yaşayan Kürdistan'da, bundan başka bir yolun böylesi bir dönüşümü yaratamayacağı çok açık bir gerçektir. Bu nedenle, bugünkü gelişmeleri, şehitlerimize borçlu olduğumuzu belirtmek, gerçeğin sadece yetersiz bir ifadesinden başka bir şey değildir. Çünkü sağlanan gelişmeler, sadece bu günle sınırlı olmayıp, bir bütün olarak, halkımızın uzun tarihi süresince yaşayacak ve yaşatılacak bir gerçekliktir. Bu anlamıyla da, kökleri kadar, dallarıyla da geniş ve güçlü olan asırlık bir ağacı, şehitlerimizin anısında görmekteyiz.

Mücadelemiz ve geleceğimiz açısından böylesine derin anlamlarla dolu olan şehitlerimizin önemini ifade etmekte, belirtilenlerin de yetersiz kaldığını ve bunları daha da aşan bir değerlerinin varolduğunu söylüyoruz. Ulusal kurtuluş mücadelemizde şehitler kervanına en son katılanlardan biri olan, mücadelesi, yaşamı ve direnişi ile ulusal kahramanlık mertebesine çoktan ulaşmış bulunan Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşın anısına söylenenler, tüm şehitlerimiz için de geçerlidir. PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın, bu şirin, fedakar ve cesur yoldaşımızın anısına yaptığı konuşmadan bazı bölümleri buraya da aktararak, şehitlerimizin mücadelemizdeki yeri ve anlamını daha iyi kavramaya yardımcı olmaya çalışacağız. Yazıdan aldığımız bazı bölümleri olduğu gibi aktarıyoruz:

«... Peki bu olumsuz ulusal ve toplumsal gerçekliğimize rağmen, nasıl oluyor da bu topraklarda hem de eşine ender rastlanan büyüklükler yaratılabiliyor? Mazlumlar, Kemaller, Hayriler, Ferhatlar, Mehmetler ve Agitler doğabiliyor? Evet, bu başkalarına anlaşılmaz gibi de gelse, ulusumuz ve halkımızın içinde bulunduğu koşulların kaçınılmaz bir sonucudur. Bir nebze bile olsa özgür gelişme imkanına sahip olmayan bu topraklarda kendiliğinden gelişmeye olanak yoktur. O halde, öncünün sınırsız büyümesi bir zorunluluk, yaşamın bir kanunudur.

Kürdistan'da kişiliğin ve öncünün büyümesi, tamamen bu zorunluluktan yola çıkan ve halkın kurtuluş davasının ihtiyaçlarından, onun öz çıkarlarından kaynaklanan bir ideoloji ve siyasetin ürünüdür. Yaşayanları ve şehit olanları ile ülkemizde abideleşen büyük önderlerin ortaya çıkışı elbetteki tesadüfi değildir...

Açık ki, ideolojinin sağlamlılığının kanıtlanması tek başına yeterli değildir. Kitlelerin politik uyanışının yaratılması, kahramanlık döneminin daha da somutlaştırılmasının diriltici rolünün daha uyarıcı hale getirilmesini gerektirir. İşte Aydınlar, Salihler, Cumalar, Delilller, Mahirler, Ahmetler, Mehmetler vd. daha sonra tüm Kürdistan'ı saran dev bir politik uyanışın meşalesini taşıyan; ve devrimin aydınlığını bu topraklara saçan kahramanlardır. Onlar akıttıkları değerli kanlarıyla Kürdistan'ın zifiri karanlığını parçalamış, şafağı müjdeleyen kızıl ışık demetlerini sunmuşlardır. Halkımızın kitlevi direnişine yapılan bu çağrılar, daha sonra PKK biçiminde somutlaşmış böylece geleceğin Kürdistan'ının nasıl bir Kürdistan olması gerektiği de en güçlü bir tarzda ortaya konulmuştur...

«Evet, PKK-ERNK-HRK oluşumu kahramanca bir oluşum; iç içe örülen mevcut direniş dönemi ise, hayati önemde bir dönemdir. Bu dönemi yaratan kahramanlar, tarihimizin köşe taşları ve gerçek büyüklerimizdir. Bu, tarihimizde yerini bulmuş yalın, iftihar edilecek ve onur duyulacak bir gerçekliğimizdir.

O halde, bu dönemin kahramanlarının doğru tanımlanmasının önemi büyüktür. Haksızlık yapmamak, tarihin gelişimini köstekle memek ve kötü savaşçılar olmamak için bütün gücümüzü göstermeli; gerekeni yapmalıyız. Bu, kolay kazanılmış bir dönem değildir. Düşman bu dönemi bastırmak için trilyonlara varan masraflar yapmaktadır. Kendini Kürdistanlı sayıp da bunu görmemek, görüp de takdir etmemek anlaşılır bir şey olabilir mi? En acımasız koşullarla boğuşarak ve bu koşullar alt edilerek büyük bir zafer dönemi yaratılmıştır.

Şüphesiz ki, eşit koşullardaki iki gücün karşılaşmasında, başkaları daha büyük zaferler kazanmışlardır. Ama hiçbir zafer böylesine korkunç bir güç dengesizliği ortamında ve yine böylesine acımasız koşullar içinde kazanılmamıştır. Onun için de hiçbir zafer bu dönemde kazanılan zafer kadar değerli ve anlamlı değildir. Esasta önemli olan daha sonraki pek çok zaferin temelini atan bir zaferin kazanılmasıdır. Yoksa, eşit güçteki kuvvetlerin kazandığı zaferler değildir.

PKK-ERNK-HRK, işte böylesi zaferleri yaratan bir oluşumdur. Her birinin temelinde büyük şehitlerin kanı vardır. Bu oluşumların yapıları, sevinçlerin yanında, temelde acı ve işkencelerle örülmüştür. Her şehidin toprağa düşüşü bir roman; hem de destansı özellikte bir romandır. Onun alıp verdiği son nefes anlamlı ve yüce, son atılımında taşıdığı bilinç ve irade derin ve soylu; kısaca özgürlüğe adım attığından son nefesine kadarki direniş anısı görkemli ve kutsaldır. Ona bu niteliği veren, çok mazlum ve adeta yitirilmiş bir halka bir onur vesilesi olmasıdır. Bu onu kendisi için döğüşen ve bunun için kanını akıtmaktan çekinmeyen bir halk tanımına ulaştırmaktadır.

Kürdistan'ın bu direniş abidelerinin yarattığı gerçekliği sınıfsal ve ulusal çitlere sığdırmak ya da bunlarla sınırlandırmak mümkün değildir. Onların temsil ettiği savaş, yakın hedefi bir ulusun ve onun ezilen sınıflarının kurtuluşu olsa da, gerçekte insanlığın kurtuluşu büyük amacına uzanan, çok çeşitli uluslardan, mezheplerden ve farklı cinsiyet, sınıf ve tabakalardan bir araya gelen insanların, gençlerin savaşıydı. Bu, son derece insani, yurtsever ve enternasyonalist bir kaynaşımdı. Direniş kahramanları, Kürdistan topraklarına işte bu kaynaktan akmışlardır. Onların her birinin özellikleri çok iyi incelenmeli ve bilince çıkarılmalıdır. Bu, onlara karşı olan vefa borcumuzun da bir gereğidir. Belki güç ve olanaklarımız, bunların hepsinin izahını tek tek yapmaya yetmeyebilir. Ama anılarının gereğinin ancak daha fazla direnme mevzilerinin yaratılmasından geçtiğini biliyoruz. Daha şimdiden gerçekleşen dönemin en büyük başarılarından biri, direniş kahramanlarımızın layık oldukları biçimde yüzbinlerin elinde dalgalanan bayraklar haline getirilmesi, öncünün direnişinin yüzbinlerin direnişine dönüştürülmesidir. Belki fiziksel varlıkları için bir mezar dahi yapamamış olabiliriz, ama anılarını böylesine bir yüceliğe ulaştırdığımız, herkesin teslim etmek zorunda olduğu bir gerçektir. Kendi açımızdan bunu onlara layık olmanın biricik yolu olarak gördük ve böyle görmeye devam edeceğiz.» (Serxwebûn-Özel Sayı 9)

Aktardığımız pasajlardan da anlaşılacağı gibi, PKK'de şehitliğin derin bir anlamı vardır. Ayrıca her şehidin anlamı da farklıdır. PKK'de bir araya gelen, halkımızın gerçek anlamda yüce ve büyük olan kişiliklerinin bir birikimidir. Soylu değerlerin bu derece birikmesi ve adeta bir güneş gibi tüm gelişmeleri aydınlatması öyle kolay yaşanabilecek bir gelişme değildir. Bu, aynı zamanda bu yüce değerlere bağlılığı da zorunlu kılmaktadır. İşte, bugün PKK'de anlamını bulan diğer bir gerçeklik de budur. Şehitlerin anılarına gerçek bir bağlılığı ortaya koymaktadır. İlk şehidimiz Haki KARER yoldaştan, Mehmet KARASUNGUR halkasına ve en son halkalardan biri olan Mahsum KORKMAZ yoldaşa varana kadar, tüm şehitlerimizin anılarına duyulan bağlılığın gerekleri yerine getirilmektedir. Bu, bugün PKK'de, ERNK ve HRK'nin oluşumunda en açık bir biçimde kendisini göstermektedir.

Daha ulusal kurtuluş bilincinin Kürdistan'a ilk taşırıldığı dönemlerde, Türk egemen sınıflarının mücadelemizi boğmak için geliştirdiği saldırılar karşısında şehitliğin mücadelemizi nasıl ileri götüren bir ivme olduğu açığa çıkmıştı. 18 Mayıs 1977'de Haki KARER yoldaşın bir komploda hedef seçilerek alçakça katledilmesi ardından sağlanan gelişmeler bunun en güzel bir örneğidir. Ki, bu gelişmeler, aynı zamanda anıya bağlılığın da bir gereğidir. Büyük enternasyonalist devrimci Haki yoldaş şahsında dile gelen gerçek neydi? Ulusal kurtuluş bilincini geliştirmeye çalışan ilk öncü grubun ciddi bir biçimde düşman saldırısı ile karşı karşıya geldiği bir dönemde, geri adım atmayarak, mücadeleyi büyük bir özveri ve cesaret örneği sergileyerek ileri sıçratmasıdır. Bu anlamıyla Haki yoldaşın şehadeti, boğulmak istenen bir halkın şahlanışı ve daha ileri mevzilere sıçraması gibi derin bir anlamla yüklüdür. Hangi gelişmelerle yüzyüze gelineceğinin; grubun önderlerinin de ifade ettiği gibi, "düşmanın ne zaman ve nasıl yöneleceğinin kesin bilinmediği" bir ortamda, Haki yoldaşın şehit verilmesi, bağımsızlık mücadelemize güçlü bir atılım kazandırmada son derece belirleyici bir rol oynamıştır.

TC, en büyük yanılgısını da yine burada yaşamıştır. TC, Haki yoldaşı katletmekle, en başta bu yoldaşımız olmak üzere bir bütün olarak mücadelemizi boğabileceğini hesaplamıştır. Fakat, bugün yaşanan gerçeklerin de çok açık olarak ortaya çıkardığı gibi, düşman fiziki olarak yoldaşımızı katletmekle O'nu öldürememiştir. Haki yoldaş, yüce enternasyonalist kişiliği ile mücadelemize sürekli olarak yön veren manevi komutan yüceliğine erişmiştir.

Haki halkasına eklenen Halil ÇAVGUN yoldaş da, yine önemli bir gelişme aşamasında mücadelemizi ileri götüren bir şehidimizdir. Haki yoldaşın anısına da bağlılığın bir gereği olarak, tüm yurt çapında geliştirilen anma faaliyetlerinde şehit düşen Halil yoldaş; feodal gericiliğe karşı köylü isyancılığının tutuşturulmasında bir kıvılcım oluştururken, aynı zamanda Partileşmeye doğru daha emin adımlarla yol alınması sürecini de başlatmıştır. Böylesi gelişmeler temelinde, feodal gericiliğe karşı, Hilvan'da mücadele yoğunlaştırılırken, aynı zamanda Halil ÇAVGUN yoldaşın anısına bağlılığın da bir gereği olan direnişin yaygınlaştırılması görevi yerine getirilmiştir.

Hilvan'da feodal-kompradorlara karşı gelişen mücadele, Kürdistan geneline yansıyarak, işçileri ve gençleri de yaygın olarak içine alan bir kapsama ulaştı. Bu gelişmelere karşı, sivil ve resmi devlet güçlerini harekete geçiren Türk egemen sınıfları, yoğun komplo ve saldırılara giriştiler. Her ne pahasına olursa olsun mücadelemizin gelişimi durdurulmak isteniyordu. Ayağa kalkan ve yaşayacağını bizzat direnişiyle ortaya koyan halkımızın bu tarihi uyanışını tersine çevirmek için, her türden komploculuğa hız verdiler. Bir yandan devletin resmi ve sivil güçleri direkt devreye girerken, diğer yandan gelişmelerden tedirgin olan sosyal-şovenler ve küçük-burjuva reformistleri saldırganlaşmaya başladılar. Evet, tüm bu saldırılara karşın devrimci onuru korumak önemli bir görev iken, aynı zamanda gelişmeleri halkımızın lehine çevirmek de son derece önem taşımaktaydı. İşte, bu saldırılara karşı da direnilmesi gerekiyordu. Yoğunlaşan bu saldırılar karşısında, "HK" adlı ajan-provakatör gücün saldırısında Dersim'de Metin TURGUT, Urfa'da Müslüm POLAT yoldaşlar, faşistlerin saldırısı sonucu ise Suruç'ta Müslüm BARIN, Antep'te İsmail PEHLİVAN, Nuh PEHLİVAN yoldaşlar 1978 ve 79 Mayıs'ında şehit düştüler.

Yoğunlaşan karşı-devrimci saldırılara rağmen, gösterilen direnişler mücadelemizin gelişimini güçlü kılarken, bağımsızlık bilincinin geniş bir alana yayılmasını da sağlamıştır. Bu dönem şehitlerimiz, PKK'nin kuruluşunun resmen ilanı ardından yaygın olarak kitlelere açılan ulusal kurtuluş mücadelemizin kitlesel karaketerini güçlendiren temelin harcı olmuşlardır. Şehitlerimiz bu soylu davaya kutsal yaşamlarını katık ederek mücadelemizin daha da yükselişini gerçekleştirmişlerdir.

1980'lere gelindiğinde sosyal-şoven güçlerin artan saldırılarının yanısıra, küçük-burjuva reformistleri de yoğun saldırılara girişmişlerdir. Bu saldırılarda da birçok devrimci ve yurtsever yaşamını yitirmiştir. Mücadelemizin gelişmesine faşist bir darbe ile karşılık veren Türk egemen sınıfları, direkt resmi ordu güçleri devreye girerek, saldırılarını yoğunlaştırmışlardır. 1981 yılında ordu güçleri ile çatışmaya giren devrimcilerden Şükrü SEVER Kiğı'da, Hüseyin TAŞCAN ve Seyfi DOĞANAY ise Dersim'de 4 Mayıs günü kahramanca bir direniş göstererek şehit düştüler. Bu aynı zamanda yurtdışına çıkıldığı bir dönemde, hazırlık çalışmalarının yine direniş temelinde geliştirilmesini de ortaya çıkarmaktaydı. Bu direnişler hazırlık çalışmalarını güçlü kılan ve onun yetkince yürütülmesini sağlayan temel güç kaynaklarındandır.

Bir yandan yurtdışında ulusal kurtuluş mücadelemizin yeni dönemine hazırlık yürütülürken, aynı zamanda Filistin halkıyla da güçlü bir enternasyonalist dayanışma örneği gerçekleştirilmiştir. Bunun ilk şehidi 2 Mayıs 1981'de Arnun Kalesi'nde top saldırıları karşısında yaşamını yitiren Abdülkadir ÇUBUKÇU yoldaş oluyordu. Abdülkadir ÇUBUKÇU yoldaşın şehit düşme olayı, aynı zamanda Kürdistan halkıyla Filistin halkı arasında enternasyonalist köprünün kan temelinde inşasını gerçekleştiriyordu. Bu nedenle, bu şehit düşme olayının mücadelemizde önemli bir yeri bulunmaktadır.

Ülkeye yönelik faaliyetlerin yürütüldüğü bir dönemde, adeta halkımızın kanayan yarası durumunda olan iç çatışmaları durdurmak amacıyla, Güney Kürdistan'daki

Devamı Syf: 27'de

MEHMET KARASUNGUR YOLDAŞIN ANISI, BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK VE DEMOKRATİK BİR KÜRDİSTAN'DA BAYRAKLAŞACAKTIR

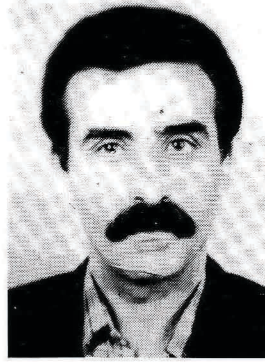
Baştarafı Syf: 1'de

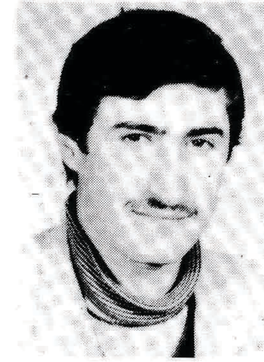
yen yaklaşımların ve eğilimlerin karşısında olmuştur. Bunu, en güçlü bir pratik örnek olan Mehmet ve İbrahim yoldaşların Kandil Dağı'nda şehit düşmeleriyle de kanıtlamıştır. Mehmet KARASUNGUR yoldaşın anısına çıkarılan broşürde, kişiliğine ve direnişçiliğine ilişkin olarak şu belirlemeler yapılmaktadır: *"Yeni dönemde direnişin sadece Türk sömürgeciliğine karşı değil; farklı yöntemlerle de olsa, aynı zamanda, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yanlış yollara çekmeye çalışan her türden milliyetçi, reformist-burjuva güçlere karşı da gelişmek zorunda olduğunu göstermesi bakımından, Mehmet KARASUNGUR yoldaşın proleter direnişçiliğinin mücadelemiz açısından anlamı büyüktür."* İşte, Mehmet yoldaşın şahsında en güçlü bir biçimde kendisini ortaya çıkaran bu direnişçilik iyi kavranmak durumundadır. Bunun anlamının ne olduğu ve günümüz gerçekliğinde nasıl somutluk kazandığı iyi bir biçimde bilince çıkarılmalıdır.

Kürdistan gerçekliğinde, olumsuzluklara müdahale ederek güçlenmeyi bu temelde sağlamak son derece önem taşımaktadır. Sadece dış düşmanla mücadelenin yetmediği, önemli oranda birbirine düşman duruma getirilmiş ve hep birbiriyle çatıştırılan bir toplumsal yapı içinde, bu iç olumsuzluklara karşı da mücadele yürüterek, iç birliği güçlendirmek, bağımsızlık mücadelemiz açısından kaçınılmaz bir ögeyi oluşturmaktadır. Bu, adeta "olmazsa olmaz" cinsinden son derece gerekli olan bir ögedir. Ulusal birliğin güçlendirilmediği ve önemli oranda zayıflıkların yaşandığı bir ülkede, denilebilir ki, hele bu ülke bir sömürgeyse, bağımsızlığa gitmek mümkün değildir. Bu durum yabancı egemenliğin pekişmesine ve güçlenmesine yolaçmaktan öte bir sonuç ortaya çıkaramaz. İşte, bunun öneminin bilincinde olan Mehmet KARASUNGUR yoldaş, proletaryanın birleştirici, bir araya getirici tavrını göstererek, tüm bu geri yapıya müdahale ederek, ilkel milliyetçi güçleri zayıf da olsalar, esas düşmana karşı savaştırmaya çaba sarfetmiştir.

Güney Kürdistan'da toplumu son derece zayıf düşüren iç çatışmaların varlığının yarattığı tahribatlar küçümsenecek bir düzeyde değildir. Bu çatışmaların yıllardan beridir sürmüş olması ve günümüzde zaman zaman vahim boyutlara ulaşması, buna açık bir kanıt oluşturmaktadır. İlkel milliyetçilikten ve hakim ulus sosyal-şovenizminden kaynaklanan bu çatışmaların giderilmemesinin, devrimin gelişmesi önünde önemli bir tıkanma yarattığı da çok açıktır. İşte, sadece bugünümüzü değil, geleceğimizi de ilgilendiren böylesi bir soruna, proletaryanın çözümleyici ve birleştirici gücüyle müdahale etmek kaçınılmaz bir hale gelmişti. 1983 yılının Baharında bu çatışmalarda hem sayısal ve hem de niteliksel bir artış ortaya çıktı. Bu, ulusal kurtuluş mücadelemizin geliştirilmesi açısından da tehlikeli bir durumu arzetmekteydi. Güney Kürdistan'da yoğunlaşan ve ilkel milliyetçi güçlerin kişisel, ailesel ve aşiretsel çıkarları gereği daha da alevlendirdikleri çatışmalar, Kürt halkının yurtsever, ulusal kurtuluşçu özünün boşa harcanmasında ve atıl kalmasında da rol oynamıştır. Sürekli iç didişmeleri böylesi güçlü bir ulusal kurtuluşçuluğa dayanan özün heder edilmesine yolaçmıştır.

1975 yenilgisinin ardından Güney Küdistan'da bulunan ilkel milliyetçi güçler, bundan gerekli sonuçları çıkarmayıp, mevcut olumsuz konumlarını devam ettirdiler. İç parçalanmışlık sürerken, bunun sonucu olan çatışmalar da kesilmiş değildir. Bu çatışmaların nedeni ise, ailesel, aşiretsel çıkarlardır. Her ne kadar Güney Kürdistanlı güçler birbirlerine karşı mücadeleyi,"yurtseverlik, cahşlık" ikileminde koymaya çalışıyorlarsa da bu, gerçek nedenini gizleyemez. Bu güçler yıllardır birbirlerine karşı yürüttükleri saldırılarla bu alanda ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimini tıkamışlardır. Güçlü olan yurtsever tabanı, hep kendi iç kişisel meseleleri ile uğraştırmışlardır.

Bu güçlerin önemli bir yetersizlikleri kendi öz güçlerine dayanmayıp, bir dış güce dayanmalarıdır. Fakat, ilkel milliyetçiliğin bugünkü pratiği, sadece herhangi bir dış güce dayanmakla kalmıyor; Kürdistan üzerinde egemenliği bulunan bir devletle tümüyle işbirliğine girmeye kadar varıyor. İran-Irak savaşı, ilkel milliyetçilik arasında bu yönlü bir ayrışmayı hızlandırmış, bir kesimi İran'la tehlikeli ilişkilere yönelirken, diğer bir kesimi ise faşist Saddam rejimi ile işbirliğine yönelmiştir. Bu durum, Güney ve Doğu Kürdistan parçalarının da savaş içine çekilerek, ilkel milliyetçi güçlerin savaşın tarafları olarak,

İran-Irak savaşını özgülde Kürtler arasında da birlikte getirmiştir. 1983 yılında yoğunlaşan iç çatışmalar bir yönüyle de buradan kaynaklanmaktadır. Şu veya bu devletin uzantısı olma tehlikesini yaşayan ilkel milliyetçi güçlerin şimdiye kadarki pratikleri bunda bir hayli ileri gittiklerini göstermektedir.

Güney ve Doğu Kürdistan'da proleter eğilimin oluşmaması, ilkel milliyetçiliğin varlığını devam ettirmesine yol açmaktadır. Mevcut toplumsal koşullar içinde maddi temeli olan ilkel milliyetçilik henüz aşılamamıştır. 1982 yılından itibaren, PKK'nin bu alanda yürüttüğü çalışmalar, bu güçleri önemli oranda sarsmış ve yüzlerinin açığa çıkmasını sağlamıştır. Özellikle PKK'nin, önder kadroları düzeyinde, çatışmaların durdurulması için yoğun çaba sarfetmesi, önemli gelişmelere yol açmıştır. Proletaryanın birlik anlayışı doğrultusunda yürütülen çalışmaların başında yer alan Mehmet KARASUNGUR yoldaş, bu uğurda şehit düşerek, PKK'nin çalışmalarına güç katmıştır. Evet, bu yoldaşımızın kaybı ve acısı bizler için derindir. Ama O, şehit düşmesi ve soylu amaçlar uğruna çorak topraklara kanını dökmesi ile, PKK'nin yürüttüğü çalışmaları güçlendirmiş; bir bütün olarak faaliyetlere de güçlü bir ivme sağlamıştır.

Mehmet KARASUNGUR yoldaş, bizzat pratiği ile bu konuda ne kadar duyarlı olduğunu ortaya koymuştur. O, iç çatışmaların durdurulması için bitmek tükenmek bilmeyen bir enerji sarfederek, küçümsenemeyecek gelişmeler sağladı. O, proleteryanın bayrağı olarak, sürekli bir biçimde, ulusal birliğin yaratılmasının manevi önderi olarak, en başta yer alacaktır. Mehmet KARASUNGUR yoldaşın şehit edilişi, tüm Kürdistan'da yankısını bularak derin bir etki bıraktı. Ulusal birliğe duyulan özlem, bu yoldaşımız şahsında bir kez daha ifadesini buldu. Mehmet ve İbrahim yoldaşlar, Kandil Dağı'na bıraktıkları kanları ile ulusal birliğe giden yolu da aydınlattılar.

PKK, başta bu şehitlerine ve tüm halka karşı duyduğu sorumluluğunun da bir gereği olarak, ulusal birliğin gerçekleştirilmesi yolunda küçümsenemeyecek adımlar attı. Bugün bunda önemli bir aşamaya ulaştığını da belirtmek fazla abartmalı olmaz. 21 Mart 1985'te kurulan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK), başta Mazlum DOĞAN, Mehmet KARASUNGUR yoldaşlar olmak üzere tüm şehitlerimize karşı vasiyetlerinin yerine getirilmesidir de.

15 Ağustos 1984'te faşist sömürgeciliğe karşı silahlı direnişin patlak vermesi, TC'yi olduğu kadar, ilkel milliyetçi güçleri de tedirgin etmiştir. PKK üzerinde ince hesaplara dayanan oyunlar oynamaya çalışan ilkel milliyetçi önderlik, bu gelişmelerden tedirginliğini, ulusal kurtuluş mücadelemize komplolara kadar vardırdı. 15 Ağustos'un güçlü bir çıkış olarak yaşanması ve ardından ulusal kurtuluş savaşının tüm yurt çapına yaygınlaşması, bu tedirginliği daha da artıran bir ögedir. Güney Kürdistan'da halk kitleleri arasında da sağlanan önemli gelişmeler, ilkel milliyetçiliğin yüzünü daha açık olarak sergiledi.

1985 Nisan'ında, PKK'nin 8 önder kadro ve savaşçısının şehit edilmesi, ilkel milliyetçiliğin durumunu ortaya koymuştur. İlkel milliyetçiliğin zaaflarından yararlanarak, serbestçe faaliyetlerini yürüten ajanprovakatör güçlerin saldırısı sonucu 8 yoldaşımızın şehit edilmesi, ulusal birliğin güçlendirilmesinin önemini bir kez daha ortaya çıkardı. Yine Hamit AVCI yoldaşın bir komploda katledilmesi, bu gerçeği kuvvetlendiren bir olaydır.

Son dönemlerde, faşist Türk devleti ile çeşitli görüşmelerde bulunarak, sınır üzerinde anlaşmaya varan I-KDP'nin bu olumsuzlukların gelişmesinde önemli oranda payı bulunmaktadır. Ulusal çıkarlar yerine kişisel, ailesel, aşiretsel vb. çıkarların egemen olduğu bir yerde, bundan başka bir sonucun çıkması da beklenemez. İç çatışmaları alevlendiren başlıca nedenin de bu olması, proletaryanın etkinliğinin ve çözümleyici rolünün güçlü bir biçimde hissettirilmesini daha da kaçınılmaz kılmaktadır. İlkel milliyetçiliğin ve hakim ulus sosyalşoven güçlerinin faydacı yaklaşımları, sorunu daha da vahimleştirmektedir. 1983'te yoğun olarak yaşanan çatışmalara bakıldığında bu durumu görmek mümkündür. Mehmet ve İbrahim yoldaşların şehit düşmesine yolaçan çatışmalar değerlendirildiğinde bu durumu çok açık olarak görmekteyiz. I-KDP ve YEKİTİ arasında uzun yıllara dayanan çatışmalara, IKP'nin de faydacı temellerde yaklaşımı çatışmaları alevlendirmekten öte bir sonuç vermemiştir. Bu konuda, tek çözümleyici gücün proletaryanın eğilimi olduğu, gerek iç çatışmalarda ve gerekse günümüz gerçekliğinde çok açık bir biçimde kanıtlanmıştır.

İşte Mehmet KARASUNGUR yoldaş, proletaryanın çözümleyici rolünü oynayabilmesi için yoğun bir çaba sarfederken, en yüce mevki olan şehitlik mertebesine erişti. O, böylece sadece yakın tarihimizin önemli gelişmelerini aydınlatmakla kalmadı, aynı zamanda bir bütün olarak geleceğimize de ışık tuttu. Artık, böylesi güçlü ve yoğun birikimlerin yaşandığı bir temele dayanan PKK, önemli bir görevi durumunda olan ulusal birliğin gerçekleştirilmesi ve **Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Bir Kürdistan**'ın yaratılmasını güçlü bir temelde geliştirebilecektir. Nasıl ki, ilk şehitlerimizden Haki KARER yoldaşın anısına bağlılıkla program oluşturulup, parti kurulmasına ulaşılmışsa, Mehmet KARASUNGUR yoldaşın anısına bağlıkla da, O'nun uğruna yaşamını feda ettiği ulusal birlik gerçekleştirilecektir.

Kuzey-Batı Kürdistan için ERNK'nin oluşturulmasına gidilirken, tüm Kürdistan geneli için bir Ulusal Kongrenin yaratılması çalışmaları yürütülmektedir. Bu faaliyetler, aynı zamanda Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşların anısına bağlılığın da bir gereğidir. Mehmet yoldaş, ulusal birlik uğrunda yürüttüğü değerli çalışmaları ile Ulusal Kongrenin toplanması için de güçlü bir zemin hazırladı. Ulusal birliğin yaratılması için, son derece önem taşıyan ulusal bir kongrenin toplanması devrimin gelişimini güçlü kılacaktır. PKK bu uğurdaki çalışmaların, **"Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu"** kitabında dile gelen görüşler çerçevesinde yürütmektedir. M. KARASUNGUR yoldaşın anısı ile daha da anlamlılaşan bu faaliyetler günümüzde güçlendirilmektedir. Mehmet yoldaşın anısı önünde geliştirilecek Ulusal Kongre toplanma faaliyetleri, giderek birleşik bir Kürdistan'ın yönetim gücü olarak da şekillenecektir.

Tek doğru ve çözümleyi güç olan proletaryanın soruna yaklaşımı geliştirilmesi zorundadır. İlkel milliyetçiliğin ve hakim ulus sosyal-şoven güçlerinin sorunu daha da derinleştiren yaklaşımları aşılmak zorundadır. Bunlar aşılmadıkça, ulusal birliğin geliştirilmesi önemli oranda darbe alacak ve sorun olumsuzluğunu tüm yönleri ile koruyacaktır. Zaten bu güçlerin soruna şimdiye kadarki yaklaşımları bundan farklı bir sonucu ortaya çıkarmamıştır. Kuzey-Batı Kürdistan için bir ulusal kurtuluş cephesi biçiminde yürütülen çalışmaların genel için, bir Ulusal Kongre esprisiyle devam ettirilmesi kaçınılmaz bir duruma gelmiştir.

İşte, tüm bu gerçekler ışığında, Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşların şehit edilişlerinin yeni bir yıldönümüne daha girerken, anılarının gereği olarak, uğruna yaşamlarını feda ettikleri **Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Bir Kürdistan**'ın yaratılması ve bunun vazgeçilmez aracı olan Ulusal Kongrenin toplanması doğrultusunda çalışmalarımızı güçlü kılmanın bilincinde, bugün daha fazla erişmiş bulunuyoruz. Bu yoldaşlarımız, başta ilkel milliyetçiliğin ve hakim ulus sosyal-şoven güçlerinin her türlü kişisel, ailesel, aşiretsel, bölgesel vb. yaklaşımları ile, faydacı tutumlarının karşısında yer alarak, proletaryanın doğru devrimci bayrağını yükselttiler. Biz de, bu yoldaşlarımıza karşı duyduğumuz sorumluluktan ve geride kalanlara düşen anıya bağlılık gereğinden hareketle, Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN yoldaşların anılarını, ulusal krutuluş mücadelemizde bayraklaştıracak ve onları halkımızın ulusal birliğinde yaşatacağız.

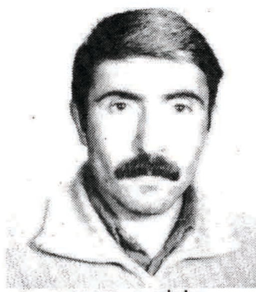
Mehmet KARASUNGUR Yoldaşın Anısı, Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Bir Kürdistan'da Yaşayacak ve Halkımız, O'nu Daima Anacaktır!
Yaşasın Tüm Kürdistan Ulusal Güçlerinin Birliği!

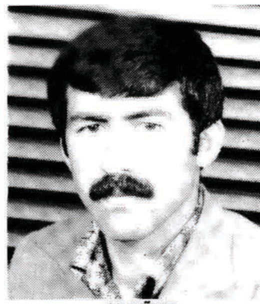
Tarihimizde Açılan Şanlı Sayfalardan Biri Olan Mutki Direnişi Tüm Görkemliliğiyle Yaşıyor

1985 Mayıs'ında Mutki ve Şirvan alanlarında sömürgeci-faşist düşmana karşı kahramanca direnen ve bu direnişleriyle halkımızın kutsal kavgasında yıkılmaz abideler haline gelen şehitlerimizi, her zamankinden daha güçlü ve emin adımlar atarak, saygıyla anıyoruz.

Halkımızın bu en yiğit evlatları, ülke ve halk gerçekliğimize sahip çıkmada ve bu gerçekliği tarihsel başaşağı gidişten alıkoyarak, yepyeni bir yöne çevirmede oldukça önemli ve büyük bir rol oynadılar. Ve tarihimiz dile gelerek, olumsuzlukların karşısında olumlulukların da kök salacağını ve hem de çok çok derinliklere kadar uzanabileceğini, karşı konulmaz bir biçimde kanıtladı. Bu dile geliş öyle kendiliğinden ve kolaylıkla olmadı. Yeşermek için hayat suyuna ihtiyaç duyan ve olağanüstü fedakarlıkları gerektiren direniş tohumları, ülkemizin her alanında olduğu gibi, Mutki ve Şirvan bölgelerinde de yeşermeye başladı. Ama birçok direnişçi ve yiğit kavga adamının kıpkızıl kanı pahasına!

Tarih boyunca birçok isyan ve direnişe tanık olan Bitlis, sahip olduğu stratejik ve coğrafik konumu gereği, istilacı güçler tarafından sık sık işgal edilmiş, bu istilalara karşı da dönem dönem güçlü ve üst boyutlara varan direnişleri yaşamış bir alanımızdır. Fakat yine bu alanımızda öyle ihanet örnekleri vardır ki, bunlar halk tarihimizin başaşağı gidişinde önemli roller oynamışlardır. Bu ihanetler öylesine üst boyutlara varmıştır ki, belli dönemlere damgasını dahi vurabilmiştir. Bu yöremiz ve genelde de halkımız, ihanetlerin en büyüğüne 1500'lerde hain İdris-i Bitlisi şahsında tanık olmuştur. Bu hain, Kürdistan topraklarının, o dönemin işgalci-sömürgeci güçleri olan Osmanlı İmparatorluğu ile İran Safevi İmparatorlukları arasında paylaşılmasında ve büyük bölümünün (Kuzey-Batı Kürdistan'ın) Osmanlıların payına düşmesinde büyük bir rol oynamıştır. Bu hainle birlikte, kutsal topraklarımıza ekilen ihanet tohumları tarihimizin değişik dönemlerinde boy atarak zehirli otlar haline gelmiş ve nesilden nesile teslimiyet ruhunun aşılanmasında önemli rol oynamıştır. Tarihimizin değişik dönemlerinde benzer biçimde ortaya çıkan ihanet olaylarını şahsında somutlaştıran Diyap ağalar, Rayberler, Kamran İnanlar ve Şahin Dönmez gibiler, düşmana uşaklıkta ölçü tanımaz bir ruhla hareket ederek, açık bir gerçekliğin üstünü betonlamak istemişlerdir. Ama halkımız, engin ve aşılmaz dağlarımızla bütünleşerek, ata topraklarından kopmamak için, her türlü katliam yöntemlerine karşı fedakarca ve kahramanca direnmiştir. Bağrından Demirci Kawalar, Ubeydullah Beyler, Şeyh Saitler ve Alişerler çıkaran ve direnişçiliğini gelenekselleştiren halkımız, varlığını güçlü tarzda korumayı da böylece başarmıştır. Kökleri ne kadar derinliklerde olursa olsun ve ne kadar yıkıcı, tahrip edici görünürse görünsün, ihanetin hiçbir dönemde toplumumuza hakim kılınamadığı, halkımızın ilkel yöntemlerle de olsa, düşmana yapılan uşaklığa karşı çıkıp, bu ihanetleri cezasız bırakmadığı bilinen bir gerçektir. İşte bugün, Bitlis alanında halkımızın devrimci öncü gücü tarafından büyük bir hesaplaşma içerisinde mahkum edilen ihanetin ve hızla boyutlandırılan direnişin kökenini de burada aramak gerekir. Hizan'dan başlayarak Bitlis, Mutki, Kozluk ve Sason'u içine alan geniş dağlık arazi üzerinde bulunan bu bölgede, düşmanın özel uygulamaları hiçbir zaman eksik olmamıştır. Oldukça derin bir yurtseverliğe sahip olan yöre halkı, her ne kadar sessiz ve durgun gözüküyorsa da,

Abdülkadir BİÇİM

Ali UĞUR

içten içe kaynayan ve sömürgecilere karşı kin ve nefretle dolan, patlamaya hazır bir volkanı andırmaktadır. Ortaya çıkan ihanet olaylarına rağmen, düşmanın istediği platforma girmemekte direnen yöre halkımız, yurtsever ve ulusal değerlerimize bağlı bir öze sahiptir. Bu özellik ise, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin en çok ihtiyaç duyduğu ve temellerini dayandırabileceği bir özelliktir. Mücadelemizin ilk yıllarında fazla bir gelişmenin sağlanamadığı bu yöremizde, 15 Ağustos Atılımı sonrasından başlayarak günümüze kadar geçen zaman süreci içinde oldukça köklü gelişmeler yaratılmıştır.

Halkımızın birlik ve direniş örgütü ERNK'nin bu alanda da kökleşip kitleselleşmesi için yoğun çaba sarfeden yurtseverler ve militan kadrolar, büyük bir fedakarlıkla direnişçi ruhu geliştirmeye ve adeta nakış nakış halkımızın belleğine işlemeye; ihanete öldürücü darbeler vurmaya ve düşmanın tüm hayallerini, beklentilerini yerle bir etmeye başlamışlardır. Bu, çok önemli bir adımdır. Ancak bu adımın atılması öyle kolayca sağlanmamıştır. Her şeyden önce, halkımızın içerisinde serpiştirilen ihanet tohumlarının saçtığı zehirlerden korunmak ve düşmanın yarattığı ajan-milis çeteleri etkisiz kılmak gerekiyordu. Çünkü, düşmanın tarihi yeniden tekerrür etme çabaları az da olsa ürün vermekte, bilinçsiz de olsa düşmana hizmet eden çevreler çeşitli alanlarda yeniden hortlamaktaydı. Bu alanda bulunan ve tarih boyunca aynı işleri gören zengin ve feodal-komprador kesimler, vakit geçirmeden düşmanın yanında yerlerini alarak, hızla boyutlanan mücadelemizin önüne engeller dikmeye çalıştılar. Bu kesimden birçok unsur ajan, muhbirlik, milislik ve komploculuk oyunlarına başvurarak karşı-devrimcilik yapmaya başladı. Tarihten devraldıkları ihanet mirasını uygulamaya sokarak o iğrenç yüzlerini bir kez daha ortaya serdiler. Düşmanla birlik olarak, halkımızın en doğal ve haklı istemi olan bağımsızlık mücadelesine karşı koymaya çalışan bu çevreler, muazzam engeller oluşturmaktaydı. Bu alanda örgütsel ve eylemsel faaliyetin sürdürülebilmesi için her şeyden önce sözkonusu çevrelere karşı aktif bir mücadele içerisine girmek kaçınılmaz bir görevdi.

İşte Mutki ve Şirvan alanlarında inanılmaz zorluklara göğüs gererek direnişçiliği geliştiren ve ihanete geçit vermemek için göğsünü siper etmekte asla tereddüt göstermeyen yoldaşlarımızın eyleminin anlamı da burada yatmaktadır. Bu yoldaşlarımız, Partimizin II. Kongresi'nde alınan ülkede direnişi geliştirme kararı uyarınca Bitlis alanında görev üstlenerek, büyük bir coşku ve inançla ülkeye döndüler. Alanın kendi içerisinde taşıdığı olumlu ve olumsuz yönlerini değerlendirerek pratiğe yönelen direniş savaşçıları, düşmanın uygulamaya soktuğu şeker-kamçı politikasının halk üzerindeki etkilerine karşı aktif bir savaş yürütülmesi gerektiğini bilince çıkararak, özverili bir faaliyetin yürütücüsü haline geldiler.

1985 kışına kadar büyük bir çabayla zorlukları aşmaya çalışan partizanlar, bu kış aylarının yarattığı olumsuz ortamda bin bir türlü engelle çatışarak; bir yandan kendilerini korumaya çalışırken, bir yandan da düşmanın oyunlarını boşa çıkarmak için yoğun faaliyetlilik içerisine girdiler. Sömürgeciler, hem kış mevsiminin yarattığı ortamdan ve hem de oluşturduklar ajan-milis çetelerinin sunduğu olanaklardan yararlanarak devrimci birimler üzerine gelmekte, barınma ve korunma imkanlarını her gün daha fazla daraltmaktaydılar. Bir-iki hain feodal, sömürgecilere olan sadakatlerini yerine getirmek amacıyla ihbarcılıklarını had safhaya vardırmıştı. Bunların yaptığı sürekli ihbarlar ve yine bu dönemde ihanet ederek adi konuma düşen A. Ozansoy adlı uşağın verdiği bilgiler sonucu, Şirvan ve Sason'da iki partizan grubu, düşmanın üstün teknik gücü ve kabarık askeri gücüne karşı çatışmaya girip, saatler boyu devam eden görkemli direnişler sergileyerek şehit düştüler. Düşmana oldukça ağır kayıplar verdiren bu yoldaşlarımız, 1985 kış aylarındaki sömürgecilerin isteminin tersine çevrileceğini kanıtlayarak, mücadelemizin yenilmezliğine de en güçlü örneği oluşturdular. Faşist yönetim, önüne dört aylık bir süre koyarak imha olayını bu dönemde tamamlamak istiyordu. Bu amaçla, özel ve düzenli birliklerden oluşturduğu yüzbinlerce askeri gücünü ve tonlarla savaş malzemesini ülkemize taşıdı. Her dağı, ovayı, vadiyi ve geçiti tutarak, kendi deyimleriyle, görünmeyen bir güce karşı tek taraflı bir seferberlik ilan eden sömürgeciler, özellikle de özel harp yöntemlerini devreye sokarak, halkımızı direniş mücadelemizin karşısına dikme çabalarını da alabildiğine yoğunlaştırdılar. Bu objektif ortam, direniş savaşçılarının faaliyeti önünde engel olmak bir yana, kar-kış-soğuk demeden yoğun bir faaliyetlilik içerisine girmelerine ve halkımızın bütünlüğü önündeki engellerin ortadan kaldırılması için azami çabalar serfetmelerine neden oldu. Sonuçta düşman, önüne koyduğu hedefe ulaşamadığı gibi, mücadelemiz bahara daha güçlü ve tarihi bir adım atarak ulaştı. Gelinen aşama, savaşımızın yenilmezliğinin kanıtlandığı doruk noktayı oluşturuyordu. Çünkü artık Partimizin önderliğinde, halkımızın birlik ve direniş örgütü ERNK resmen ilan edilmişti.

'85 Bahar Atılımımıza karşı güçlerini toparlayarak saldırıya geçen sömürgeciler, mücadelemize karşı en aşağılık yöntemlere başvurarak sonuç alma çabasına giriştiler. "Köy korucuları" adı altında oluşturdukları yeni Hamidiye Alaylarını devreye sokarak, savaşı Kürdistanlılaştırmak isteyen düşman, bu oyununu da başarıya götüremedi. Çünkü, toplumun en tortu kesimi dışında gönüllü olarak bu işi yapabilecek insan sayısı yok denecek kadar azdı. Ancak, bu tortu kesim, her bulunduğu alanda devrimci faaliyetlerimiz önünde engel olmaya çalıştığı gibi, bazı yoldaşlarımızın şehit edilmelerine de neden olmuştur.

Düşmana aylarca ecel terleri döktüren şanlı Mutki-Şirvan direnişimizin ilk çatışması mart ayında Simxor köyünde gerçekleşti. Bu çatışmada kahramanca direnen HRK biriminden Seyithan yoldaş şehit düştü.

28 Nisan 1985 tarihi, alçakça bir komplonun düzenlendiği ve 4 yiğit PKK militanının gözüdönmüş uşak takımı tarafından yakalanarak düşmana teslim edildiği gün olarak halkımızın belleğine kazınmıştır. Mutki'ye bağlı Kolans (Geyikpınar) köyüne giden partizanları gören bu onurunu beş meteliğe satmış uşak takımı, halkımızın 4 yiğit evladının yakalanmasına neden olmuşlardır. Bu olay kara bir leke gibi tarihe kazılı duracak, halkımızı içten içe kemiren kahrolası ihanet yerle bir edilene kadar da asla silinmeyecektir.

Abdülkadir EİÇİM (Fahri), M. Şakir GÜNEŞ (Derviş) ile Mahir ve Cem kod adlı yoldaşlarımız, sömürgeciler tarafından Siirt işkence merkezine götürülmüşlerdir. Burada 3 gün aralıksız devam eden işkenceler sonucu Abdülkadir BİÇİM yoldaş direnerek şehit düşmüştür, diğer üç yoldaşımızın akibeti ise henüz belli olmamıştır.

30 Nisan 1985 günü ise, yine Mutki'ye bağlı Kurtyan köyünde diğer bir HRK birliği, yöreyi baştan başa kuşatmış olan binlerce düşman askeriyle amansız bir çatışmaya girerek tarihimizin en şanlı sayfalarından birini açmıştır. Düşman çemberi içerisine giren bu gruptan, büyük önder kadro Ali UĞUR yoldaş, elim bir kaza sonucu yaralanmış ve yaralı vaziyette elindeki bombanın pimini çekerek, yaklaşan düşman askerlerinin, patlama sonucu ağır şekilde yaralanarak safdışı kalmalarını sağlamıştır. Son nefesini verene kadar da sloganlar haykırıp, zafer işareti yapan ve düşmana yenilgiyi en açık şekilde tattıran Ali UĞUR, bir militanın taşıması gereken inanç ve fedakarlığın da en yücesini sergilemiştir. Diğer iki savaşçı ise 14 saat gibi uzun bir süre çatışmayı sürdürmüş, 2 assubay, 2 onbaşı, 1 askeri ölü, 7'sini de yaralı olarak safdışı bırakarak çemberi yarmış ve kurtulmayı başarmışlardır. Çatışmaların ve operasyonların yoğun şekilde sürdüğü aynı günlerde alana gelen 2 kişilik bir partizan grubu da pusulardan kurtulmayı başarmış, ancak geri çekilme esnasında birbirlerini kaybettiklerinden sarp dağlarda tek başlarına yol almak durumunda kalmışlardır. İşte bu yürüyüş esnasında bacağından ve çenesinden yaralanan Partimizin MK yedek üyesi, önder kadro Ramazan KAPLAN (Celal Hoca) yoldaş, yaralı vaziyette sürünerek bir köye gitmeye çalışırken, aşırı kan kaybı yüzünden takatsız düşerek bayılmış; baygın halde iken, yörede kudurmuşcasına aramalar yapan sömürgeci operasyon birlikleri tarafından yakalanmıştır. Aynı gün yaralı vaziyette Bitlis sorgu merkezine götürülen Celal Hoca, her türlü işkenceye ve ağır yaralı olmasına rağmen kahramanca direnmiş ve tek kelime dahi konuşmadığından barbar düşman tarafından kurşuna dizilmiştir. Celal Hoca'ya yapılan işkenceler esnasında A. Ozansoy adlı hain de bizzat hazır bulunmuştur.

Yöredeki bu görkemli direnişi daha da pekiştiren diğer bir olay da 5 Mayıs 1985 günü Şirvan'ın Tasıl köyünde yaşanmış; gece yarısı köye giren HRK savaşçıları, köy çıkışında milis çetelerin pususuyla karşılaşmışlardır. Anında mevziye yatıp çatışmaya giren Şah İsmail BOZKUŞ (Delil) ve Sait YILDIRIM (Çiya) adlı yoldaşlarımız kahramanca bir direniş sergileyerek şehit düşmüş, bir yoldaşımız ise yaralı olarak kurtulmayı başarmıştır.

Şanlı Bitlis-Mutki-Şirvan direnişimiz sıradan çatışmalar dizisi olarak görülmemeli; tersine, ihanetin tarihsel köklerinin derinlerde olduğu böylesi bir alanda, direnişin teslimiyeti mahkum ettiği ve sömürgecilerin kendilerini en güçlü saydıkları bir aşamada, onlara en güçlü darbelerin indirildiği tarihi bir direniş olarak görülmelidir.

Bu alanda şehit düşen yoldaşlarımız kızıl kanlarıyla ve yüce direnişleriyle Parti-Cephe-Ordu bayrağını buraların doruklarında da dalgalandırdılar. Daha sonraki yaz ve güz dönemlerinde ise HRK güçleri atağa geçip düşmana siyasi, ekonomik ve askeri alanlarda darbe üstüne darbe vurarak, muazzam gelişmeler sağladılar. Direniş savaşçılarının kanlarıyla çizdikleri bu kutsal yolda yüründüğünde, ülkemizin her alanında olduğu gibi, Bitlis ve çevresi alanlarda da düşmanın her türlü oyunu, komplosu ve saldırıları boşa çıkarılabilecektir. Daha şimdiden yaptıkları uşaklığın cezasını çekmeye başlayan hainler güruhu ise büyük bir panik ve korku içerisine girerek dağılmaya başlamıştır. Bu durum, halkımızın üzerinde olumlu bir etki bırakmakta; onun için cesaret ve umut kaynağı olmaktadır.

Şehit edilişlerinin 1. yıldönümünde saygı ve minnetle andığımız bu yiğit partizanlar, Parti tarihimizin en kritik ve zorlu bir dönemi olan 1985 Bahar Atılımının başarıyla tamamlanmasında önemli bir rol oynamış ve bu dönemin ölümsüz komutanları olarak halkımızın derinliklerine kök salmışlardır.

Şehitlerimizin komutası altında daha da yetkinleşmek ve onların bizlere devrettikleri mücadele bayrağını zafere kadar taşımak tüm kadro ve savaşçılara düşen önemli görev olarak benimsenmelidir.

★ ★ ★

ŞEHİT DÜŞMESİNİN BİRİNCİ YILDÖNÜMÜNDE RAMAZAN KAPLAN (CELAL HOCA) *YOLDAŞI SAYGIYLA ANIYORUZ*

Ramazan KAPLAN (Celal Hoca) yoldaş, 1 Mayıs gecesi Bitlis kırsal alanından Mutki alanına geçiş yaparken, Şirvan-Mutki alanında büyük bir taarruz başlatan faşist ordu birliklerinin kurduğu pusuya düşmüş, çıkan çatışmada ağır yaralanmıştır. Çatışarak olay yerinden uzaklaşmaya çalışan Ramazan yoldaş ilk etapta düşmanın eline düşmemiş ama fazla kan kaybından baygın düşmüştür. Ertesi gün onu baygın halde ele geçiren sömürgeci ordu birlikleri, Ramazan yoldaşı Bitlis'e götürmüşler ve hain Ali Ozansoy'u da yanlarına alarak işkenceye başlamışlardır. Çenesinden yaralı olduğundan konuşamayan Ramazan yoldaş bir faşist yüzbaşı tarafından verilen kağıda şunları yazmıştır: *"Boşuna çaba sarfediyorsunuz, direneceğim, tek kelime konuşmayacağım."* Proletaryanın mücadele ve dayanışma gününü, 1 Mayıs'ı faşizmin Bitlis'teki işkence tezgahlarında "ser verip sır vermeyerek" kutlayan Ramazan yoldaşın ölümü ne kadar acı da olsa, O, ölümde zafer yaratarak, PKK'nin savaşçılığını, halkımızın bağımsızlık inancını, Türk sömürgecileriyle ihanetçilerin yüzüne haykırmıştır.

Ramazan yoldaş, çileli ve fakat onurlu bir devrimci yaşamın ta kendisiydi. Ramazan yoldaş hakkında bizim çok şey yazmamıza pek gerek yoktur. O, zaten kendisini önceden yazmış ve yazdığı tüm şeyleri pratiğinde uygulamıştır. Bu nedenle Ramazan yoldaşı anarken, O'nun kalemine başvurmak en doğru bir yöntem olacaktır: *"1956'da Çınar'da doğdum, fakat yaşamım Diyarbakır'da geçti. İlkokulu Bismil'de, İlk Öğretmen Okulunu Ergani'de, Eğitim Enstitüsünü de Diyarbakır'da okudum. Fakat siyasal faaliyetlerim nedeniyle arandım. Bu nedenle üçüncü sınıftan ayrıldım. Kan davasından 1960'ta babam, on yıl sonra da ailemize bakan amcam öldürülünce kalabalık olan ailenin bakımı bana ve abime düştü. Abim şofördü, devamlı işi yoktu. Çok zorluk çekiyorduk. 1967-69'da kahvelerde çalıştım. Yevmiyem beş liraydı, hiç yetmiyordu; bu nedenle yazları tuğla ocaklarında çalışmaya başladım. 1969-78 arasında, dokuz yıl bu işte çalıştım. İlk başladığımda beşbuçuk lira ücret alıyordum. Son bıraktığımda da iki yüz lira yevmiye alıyordum.. ... 1976'da öğretmen oldum. 1976-78'de Savur'un Bernist (Bağlıca) köyünde öğretmenlik yaptım. Fakat polisçe aranarak açığa alındım... Öğretmen olan küçük kardeşim de benim gibi Parti saflarında mücadeleye atılmıştı. Bu müddet zarfında aileme Parti bakıyordu..."* Ramazan yoldaş, soylu sınıf zeminini ve Kürdistan halkının da çoğunlukla içinde bulunduğu çileli proleter yaşamını böyle koyuyordu.

Yaşamı, çektikleri, gördükleri, anlamsız kan davaları, zaten direniş olan yaşamında yönünü belli ediyor: sömürgeciliğe, aşiretçiliğe, ağalığa ve patron sömürüsüne tavır alıyordu. Daha ilk günden bütün bu sorunların kaynağında Türk sömürgeciliğini ve Kürdistan'daki işbirlikçileri olan ağaları, kompradorları görüyor ve onlara yöneliyordu. Bilinçli-devrimci yaşama öğretmen okulunda okuduğu 1970-72 yıllarında başladı. Ramazan yoldaş, O günleri şöyle anlatıyor: *"Öğretmen okulunda öğrencileri yöneten birkaç devrimciden biriydim. Eğitim Enstitüsünde de Hareketimizin Diyarbakır kadrolarından biriydim."*

Daha ilk günden, devrimciliği eylemle bütünleştirerek, işçiler, öğrenciler, gittikçe köylüler arasında önderliğini kabul ettiriyor; önderliği tamamen mücadele, emek, inanç ve yetkinliğe dayandırıyordu Ramazan yoldaş.

Ramazan yoldaş, o günkü mücadelesini ve Kürdistan Devrimcileri safına katılmasını şöyle anlatmaktadır: *"Eğitim Enstitüsü ilk sınıfındayken DDKD ile ilişkilerim vardı. Öğretmenlik ve öğrencilik dışında işçiliğim ve işçi arkadaşlarım vardı. Bu çevrem bana alçakgönüllülüğü öğrettiği gibi, bende küçük-burjuva düşüncelerin gelişmesi yerine giderek proleter düşünceler gelişti. Proleter yönlerim ağır olduğundan DDKD'lilerin tavrını pek sevmezdim. Her yıl yaz mevsiminde tuğla işçilerini greve götürürdük. Siyasi önderlik olmadığı için her yıl ya başarısızlıkla sonuçlanır, ya da çok az başarı elde ederdik. 1977 yazında işçileri yine greve götürdük. 1000 tuğla işçisine ben ve bir-iki işçi önderlik ediyorduk. DDKD'lileri çağırdık, bir hafta ilgilendiler, sonuç elde edemedik. DDKD, 'Biz bir Dernek'iz, bu iş parti işi' dediler. 'Bu durumda «Narodnik»lere döneceğiz' dediler; 'bir daha derneğe gelmeyin, kahvede toplantılarınızı yapın' dediler; işçileri terörizmle suçladılar... Bunun üzerine onlarla ilişkilerimi kopardım; "Kawa" ile ilişkiye geçtim, ancak sosyal-emperyalizm sorununda anlaşamadım. Bu arada Hareketimizin ihtilalciliğini duyuyordum. Daha önce Dersim Öğretmen Okulundan kardeşim tanışmış ve düşüncelerini benimsemişti. 1977'de arkadaşlarla tanışınca kesin kararımı verdim..."*

1978'de Diyarbakır-Bağlar semti sorumluluğu ve köylülerle ilişki sorumluluğu aldı. 1978 baharında Diyarbakır il komitesinde işçi-köylü komitesi sorumluluğuna atandı. Bu dönemde özellikle Karayolları, YSE, MTA, Bayındırlık, fırın işçilerinin örgütlenmesinde yer alarak, 1978-79'da Diyarbakır'daki örgütsel, eylemsel, kitlesel kabarmanın en önünde yer aldı. Sıkıyönetim ilanıyla 1979'da Adıyaman'a gitti. Köylülük sorumluluğunu üstlendi ve daha sonra da köylülük komitesi sorumlusu oldu.

Ramazan yoldaşın en belirgin özelliği, bir halk önderi oluşunu kitle eylemlerinin en önünde yer alarak ispatlamasıydı. Bu gerçeği ondan dinleyelim:

"1977'de öğretmen iken, Mardin-Savur'un Bernist köyünde jandarmalar çocukları dövünce, köylülüğü jandarmaya karşı harekete geçirdim. Kadın, erkek, yaşlı, çoluk, çocuk toplanarak jandarmaları taş ve sopalarla kovaladık.

Diyarbakır tuğla işçilerini toplayarak dört yıl yaz mevsiminde greve götürdüm. İşçiler çok dağınık olduklarından grevler istenilen başarıyı elde edemiyordu. Önemli olan yanı, dağınık ve bilinçsiz olan tuğla işçilerini ilk defa greve sokmamız ve onları mücadeleye alıştırmamızdı.

1978 sonbaharında Diyarbakır Payas köylülerinin toprak işgaline katıldım. Daha sonra köylülerin bizzat yöneticisi oldum. Toprak işgali tam olmazsa da –ki, zaten tam olamazdı da– başarı oranı büyüktü.

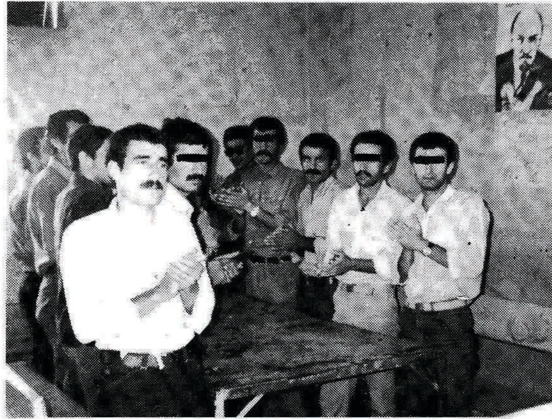
Yine 1978 sonbaharında Diyarbakır'ın Bismil ve Çınar ilçelerinde köylülerle beraber toprak işgali girişimlerinde bulunduk. Başaramayacağımızı anlayınca (gücümüzün azlığı ve köy örgütlenmelerini yaratamayışımızdan) toprak işgallerinden vazgeçtik.

1979'da Adıyaman-Kahta ilçesi Agnik köyünde toprak işgaline katıldım. Sonra bizzat yönettim. Mücadelemiz başarılı oldu.

1980'de Kahta ilçesi Kulbiş köyünde toprak işgaline giriştik; jandarma baskısının büyüklüğünden dolayı işgali gerçekleştiremedik."

İşte böylesi yoğun bir kitle faaliyeti ve eylemliliği içinde biçimlenen Ramazan yoldaş, aynı zamanda militanlığını, askeri eylemciliğini ve örgütçülüğünü de sergiliyordu:

"1978 Eylülünde Diyarbakır'da mektupla öğretim öğrencilerinin imtihanı vardı. Bu imtihana faşist öğrencilerin de gelme ihtimali vardı. Ben bir tabanca yanıma aldım...

Ramazan KAPLAN ve Veysi BADEM yoldaşların PKK II. Kongresi sıralarında çekilmiş resmi

1977'de, işçilere baskı yapan tuğla patronlarından birinin ocaklarını bir işçiyle beraber patlayıcı ile tahrip ettik... 1978 yazında Diyarbakır'ın Payas köyü ağasının yazıhanesini, 1979 yazında Adıyaman feodal-kompradorlarından ... ait petrol ofisini tahrip ettik.

Mehmet Celal Bucak'a karşı mücadele geliştiğinde, biz de Bucakların Adıyaman'la ilişkilerini kesmek ve buradaki feodallerin Bucaklara destek vermesini engellemek için Kahta'da mücadeleyi yoğunlaştırdık. Yurtsever köylülerden silahlı grup oluşturduk. Bu silahlı grubun başına zaman zaman ben geçerdim. Bu grupla beraberken Bucak'ın çetelerine baskınlar yaptık, pusular kurduk, çatışmalara girdik. Sonuçta feodallerden bazılarının Bucak'la ilişki kurmasını engelledik.

24 Aralık 1979'da Fırat kıyılarında Bucak çetelerinden büyük bir grupla çatışmaya girdik, yardımımıza gelen köylülerden iki yurtsever, çetelerin pususuna düşüp şehit edildiler... Sayıları 70 kadar olan çetelere büyük kayıp verdirerek, kuşatmayı yarıp geri çekildik..."

1979-80 döneminden 12 Eylül faşizmi gelene kadar, Adıyaman'daki siyasal, eylemsel ve örgütsel çalışmanın en önünde yer alan ve bu alanın güçlü bir şekilde ulusal kurtuluş mücadelesine çekilmesinde; gençliğin, işçilerin, yurtsever köylülüğün Türk sömürgeciliğine, feodal-kompradorlara, faşistlere karşı mücadeleye sokulmasında ağırlıklı rolü olan Ramazan yoldaş, çalışmalarını şöyle anlatıyordu:

"Cunta gelmeden önce Adıyaman merkezinde tekel işçileriyle ileri ilişkiler kuruldu. İplik ve çimento fabrikalarıyla da ilişkiler kuruldu. Son dönemde lise ve semt gençliğiyle de ilişkiler geliştirilmeye başlandı. Köylerle hem iyi ilişkiler kuruldu, hem de geniş çevreyle ilişkide bulunduğumuz köylerin sayısı yüzü geçiyordu. Şehir merkezinde faşistlere karşı mücadele geliştirildi, ama yeterli değildi. İhbarcılara karşı mücadele edildi, ileri gelenleri ölümle cezalandırıldı. Feodal-kompradorlardan Gürsoylar ve Kefencioğullarına karşı mücadele geliştirildi. Kırda oluşturulan ihbar ve ajan örgütlenmesi dağıtıldı. Adıyaman dağlık kesiminde örgütlenmeye hız verildi. Köylüler üzerinde iyi bir prestij yaratıldı. Alevi-sünni ayrılığı önemli oranda engellendi. Son dönemde, önce girilemeyen sünni köylerle iyi ilişkiler kuruldu. Kahta'da gençlik arasında çalışmalarımız yoğunlaştı. Gençlik arasında kadrolaşma çalışmalarımız ilerledi; halkla ilişkiler geliştirildi. Çok sayıda köyde etkinlik sağlandı. Şehirde ve kırda Bucaklarla ilişkiye eğilimli olan ağalara karşı teşhir ve tecrit mücadelesi yoğunlaştırılarak, Bucakların Adıyaman tarafındaki etkinliği önemli orada kırıldı. DDKD ve Kawa ile ideolojik mücadele yoğunlaştırıldı. DDKD tamamen dağıldı. Kawa, birkaç köy dışında dağılmak üzereydi.

Besni ve Çelikhan çalışmalarımız yeni olmasına rağmen verimli gelişiyordu...

Sağlanan büyük gelişmelere rağmen çalışmalarımızın katetmesi gereken epey mesafe vardır..."

Ramazan yoldaş, çalışmalarında eksiklikleri görmeyi ve hataların üzerine gitmeyi daima gelişmenin ön koşulu olarak görmekte; darlık, komitelere yeterli işlerlik kazandıramama, yayın faaliyetlerindeki yetersizlik ve askeri faaliyetin yetkinsizliğini, 1980'lere kadarki daralmaya yol açan, dönemin ciddi eksiklikleri olarak tespit etmekteydi. En önemli özellikleri; kitlelerle bağ ve kitleleri örgütlemede ikna ve eğitimi yaşamı boyunca hassasiyetle önde tutması, devrimciler arasında, halkla gelişen ilişkilerde sık sık doğan sekter anlayışların düşmanı olmasıydı. Adıyaman pratiğinde de görüldüğü gibi, bazı unsurlarda gelişen, kadrolar ve halkta tepki yaratan sekter ve dar pratikçiliğe tavır almış, kendi çalışma alanında bu anlayışlara yaşam olanağı vermemiştir.

Partinin, 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle girdiği toparlanma taktiğine uygun olarak yurtdışına çıkan Ramazan yoldaş, 1980-82'deki kadro eğitim çalışmalarına aktif olarak katıldı. Parti I. Konferansı ve II. Kongresi'nde delege olarak yer aldı ve aktif bir rol oynadı. Bu süre zarfında Lübnan ve Güney-Batı (Suriye) Kürdistan'daki Kürt kitleleri arasında faaliyetlerde bulundu. Oldukça verimli bir çalışma sergiledi. Yine kadroların yetkinleştirilmesi çalışmalarında da önemli görevler gerçekleştirdi.

Komple bir devrimci olan Ramazan yoldaş, daha ilk günden taşıdığı sosyal faaliyet ve araştırıcılık özelliklerini yetkinleştirdi. O, Kürdistan devriminin temel fiziki gücü olan köylülüğün örgütlendirilmesi sorunlarına kendisini adamıştı. Köylülük üzerine araştırma ve makaleler hazırladı; köylünün örgütlendirilmesi üzerine çalışma taslakları oluşturdu.

Araştırıcılık ve çalışkanlığı, kitlelerle kaynaşma özelliğini, eylemciliğini, yaşamı boyunca disiplinli çalışmasıyla bütünleştiren Ramazan yoldaş, halka bağlılığı, Partiye bağlılıkla birleştirmişti. Örgütlü ve disiplinli çalışmayı her zaman en önde tuttu. Yaşamı boyunca, disiplini zedeleyici bir davranışa girdiği, ya da böylesi bir anlayışa göz yumduğu görülmemiştir. İster sağ'dan, ister sol'dan kaynaklanmış olsun, 1978-79 Adıyaman, 1980-82 Lübnan ve daha sonra da ülke pratiğinde sekter, oportünist ve reformist anlayışların amansız düşmanı oldu. 1982'de Parti saflarında geliştirilen komplocu-bozguncu tasfiyeciliğe karşı, Parti birliğinin, proleter disiplinin bekçilerinden biriydi. O'nun bu kararlılığı, çalıştığı her birimde uyumun ve verimin egemen olmasını sağladı.

Sabır, ikna ve uyum O'nun en belirgin özelliklerindendi. O, yanındakini mutlaka anlamaya çalışır, tanır, sorunlarını ortaya çıkarır, yöntemli yaklaşır, uğraşır ve sonuçta büyük çoğunlukla olumlu yönde etkilemeyi ve ikna etmeyi başarırdı. Parti disiplininden taviz vermeden sergilediği uyum, kadrolar arasında örnek bir davranış düzeyindeydi. Eğer korkunç bir küçük-burjuva değilse, kişinin, Ramazan yoldaşla çelişkiye, uyumsuzluğa düşmesi olanaksızdı.

Devrimin kadrosu, sadece çalışma alanında düşünce üreten, planlama yapan kadro değildir. O, böyle dar, bencil bir kadro tipini çürüten bir yetkinlikle, Partimizin geçmişi algılama ve geleceğe hatalardan arınarak hazırlanma çalışmalarına verimli görüş ve planlarıyla en etkin tarzda katılmış, dönemin çalışmalarına büyük katkılarda bulunmuştur.

10 Şubat 1981'de Parti MK'sine yazdığı raporunda, geleceğin sorunları hakkında şunları belirtiyordu:

"İdeolojik mücadele yoğunlaştırılmalı, kadrolar teorik yönden geliştirilmeli, bağımsızlığa olan inançları derinleştirilmeli, devrimci ufukları genişletilmelidir. Bu da klasiklerin, Parti yayınlarının ve çeşitli yayınların sürekli okunması ve tartışmalı eğitim çalışmalarıyla olur. Revizyonizme, reformizme, ulusal inkarcı-burjuva ve küçük-burjuva ideolojilere karşı kadrolar yeterli devrimci ideolojiye sahip olmalı, bunlara karşı uyanık tutulmalıdır.

Parti ve yığın örgütleri güçlendirilmeli, kadroların durumu yeniden gözden geçirilmelidir. Partiye ve halkın davasına zarar verebilecek unsurlar tanınmalı, tedavisi

Ramazan KAPLAN ve Ali UĞUR yoldaşlar çalışma arkadaşları ile birlikte

mümkün olanlar tedavi edilmeli, suçlular cezalandırılmalıdır. Parti bütünlüğü yeniden geliştirilmeli, mevcut kadrolarla yeniden uyumlu ve dengeli bir örgütlenme yaratılmalı, uzmanlaşmaya yönelik ve uzun vadeli bir çalışma hedeflenmeli, kadrolar ve komiteler üzerinde iyi bir denetim sağlanmalı, örgütlenme illegal olarak yaygınlaştırılmalı ve derinleştirilmelidir.

Halka, hedef ve amaçlarımızı iyice kavratmalıyız, halkın devrimci bir ruha sahip olmasını ve savaşa hazır olmasını sağlamalıyız. Halka, niçin savaştığını ve sınıf bilincini kavratmalıyız. Yerli gericilerin ve sömürgecilerin yapmak istediklerine karşı halk uyanık tutulmalıdır. Halk, Parti etrafında örgütlendirilmelidir. Aktif bir şekilde mücadelenin içine çekilmeli, ileride doğabilecek olan kendiliğinden direnme ve küçük çaplı ayaklanmalara Parti kesin önderlik etmeli, bunları örgütlemelidir...

Sömürgeciliğe karşı olan tüm güçler Parti önderliğinde birleştirilmelidir.

Partide siyasal önderliğin yanında, askeri bir önderlik de yaratılmalı, halk ordusunun temeli atılmalıdır. İlk olarak küçük birlikler oluşturulmalıdır. Oluşturulacak birimler yukarıdan aşağıya askeri denetim altına alınmalıdır. Birlikler nitelikçe güçlü olmalıdır. Birliklerin manevra alanı geniş olmalıdır. Zamanla askeri örgütlenme yetkinleşince kendini savunma birlikleri de (milis) yaratılmalıdır.

Bizimle düşman arasında güçler dengesi yeniden gözden geçirilmelidir. Ülke çapında uygun zaman ve şartlarda harekete geçilmeli, düşmanın zayıf yanları iyi kavranmalı, oradan darbe vurulmalıdır. Özellikle sömürgecilerin yönetici kadroları (yöneticiler, işkenceciler, askeri komutanlar, sivil faşist elebaşları) hedeflenmeli, ajan feodallerle diğer feodaller aynı kefeye konulmamalı, gereksiz yere bazı feodaller hedef seçilmemeli, ajan siyasetlere karşı mücadele edilmeli, cephe kurabilme ortamı yaratmak için küçük-burjuva siyasetleriyle ideolojik mücadele yoğunlaştırılmalı, silahlı çatışmalardan kaçınılmalıdır...

Küçük-burjuva ve anti-sömürgeci güçlerle cephe oluşturulmalı, Kürdistan'ın diğer parçalarıyla ittifaklar kurulmalı, tüm dünya ilerici güçleriyle ilişkiler geliştirilmeli, dış ittifaklara gerekli önem verilmelidir.

Yayın unsuru düzenli bir yapıya kavuşturulmalı, gazete çıkarılmalı, kadroların ideolojik seviyesini yükseltmek için (broşür, kitap vb.) teorik yazılar hazırlanmalıdır.

Partiye eleştiri getirirken bazı noktaları göz önüne almak lazımdır. Parti, tarihi örgütsüzlük olan Kürdistan toplumunu örgütsüzlükten kurtarmış, yeni bir örgütlenme gereği yaratmıştır. Hain ve işbirlikçilerin temeline darbe indirmiş, Türk hükümetlerini çalışamaz duruma getirmiş, devletin en büyük sorunlarından biri olmuştur. Partinin zaaf ve hataları stratejik değil, taktiksel ve bölgesel hatalardır..."

Partinin II. Kongre kararları doğrultusunda Ramazan yoldaş, aralarında Kazım DEMİRTAŞ yoldaşın da bulunduğu bir kadro grubuyla 1982 sonbaharında ülkeye gitti. Bir süre sonra grup Eruh'un Zeve (Akdizgin) köyü civarında bir grup çetenin pususuna düştü.(1)

Ama Ramazan yoldaş ağalar tarafından kandırılan bu köylüleri ikna ederek mutlak bir çatışmayı önledi. Büyük zorluklarla kitle faaliyeti yürüterek; her geçtiği köyde, izah, propaganda ve ikna gücüyle büyük bir etki bırakarak; bir aylık süreden sonra Güney Kürdistan'a vardı.

1983 yılı boyunca Doğu Kürdistan'da Mehmet KARASUNGUR yoldaşla beraber örgütsel ve kitle faaliyetlerinde bulundu. O dönem kendi aralarında çatışan, sömürgeci güçlere dayanan İ-KDP ve I-KDP arasındaki, sömürgeciler tarafından yönlendirilen çatışmalar, halkta büyük umutsuzluklar doğuruyor, ulusal direniş duygularını köreltiyordu. Ramazan yoldaş, ulusal kurtuluş ve halkımızın ulusal birliği doğrultusunda yürüttüğü etkin çalışmalarıyla Doğu Kürdistan köylü yığınları arasında büyük gelişmeler yarattı. Sadece Doğu Kürdistan kitleleri arasında değil, orada mülteci durumundaki Güney ve Kuzey Kürdistan kitleleri arasında yürüttüğü verimli çalışmalarıyla da, aşiretçi-feodal ve burjuva, küçük-burjuva önderliklerin neden olduğu kardeş kavgasına karşı, tabanın ulusal birlik duygularının pekişmesine büyük katkılarda bulundu. Bu süre zarfında, Doğu ve Güney Kürdistan üzerine olan araştırmalarını sürdürerek, politik durum ve toplumsal yapı üzerine çok sayıda makale yazdı.

1984 kışında, 1982-84 çalışmalarının irdelenmesi ve 1984 yaz atılımının planlanması çalışmalarına aktif olarak katılan Ramazan yoldaş, köylülük üzerine olan araştırmalarını derinleştirerek, **"Neden Savaşıyoruz"** broşürünü hazırladı. Seksen kadar kadro ve savaşçıyla yürütülen kalabalık grupların çalışmalarında yönetim biriminde yer aldı.

Partinin yürüttüğü 1982-84'ün verimli çalışması ve yeni atılım hazırlıkları, Parti saflarındaki sağcı, reformist, bozguncu unsurları iyice telaşlandırıyor ve o düzeyde de saldırgan yapıyordu. Bunların amacı kadro ve savaşçıları etkilemek, çalışma disiplinini bozmak ve atılımı önlemekti. Bu inançsız, aşağılık unsurlara karşı sürdürülen kararlı ve ezici mücadelenin başarıya ulaşmasında Ramazan yoldaş, en önde yer alan kadrolardan oldu.

1984 Mayısında, aralarında Ali UĞUR yoldaşın da bulunduğu kalabalık bir kadro grubuyla Bitlis-Şirvan bölgesine gitti. Ramazan yoldaş, bu bölgenin hazırlık komitesi sekreteri oldu.

Çalışma bölgesi, ulusal kurtuluş mücadelesinde oldukça önemli bir yer tutan coğrafik ve toplumsal özelliklere sahipti. Ancak bölgenin birçok sorunları vardı. Şirvan'da, aşiretçilik belli oranda dağılmış, yerini kabile ve ailelere bırakmıştı. Yoksulluk aile ve kabileler arasındaki çelişkileri körüklüyordu. Dağılan aşiretçilik ve yoksulluktan ötürü köylülük önemli oranda çözülmüş, göç ve mevsimlik işçilik hızlanmıştı. Bu durum aydınlanmaya, ulus ve sınıf bilincinin gelişmesine zemin hazırlıyordu. Diğer yandan sömürgeciler de kırsal alana yoğun yol ve köylerin ağırlıklı bir kesimine okullar yapmıştı. Düşman boydan boya konumlandırdığı karakolları ve kabile çelişkilerinden yararlanarak, oluşturduğu belli bir muhbir-ajan ağı ile alan üzerindeki denetimini güçlendirmişti. Kawa'nın 12 Eylül 1980 öncesi sınırlı çalışması dışında, Şirvan'da herhangi bir devrimci çalışma olmamıştı. Bu durumdan yararlanan bazı ajan-feodaller faşist MHP'yi bile örgütlemişlerdi. Son yıllarda bölgede maden bulunması, sömürgeci denetimi daha da sıkılaştırmıştı. Partinin alana etkisi uzaktan olmuştu. Ama bölgenin mücadele içinde verilmiş şehit ve

Ramazan KAPLAN yoldaş; II. Kongre döneminde PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN ve diğer yoldaşları ile birlikte

tutukluları vardı. Yurtseverlik, diğer alanlara göre esasta ciddi oranda dumura uğramıştı. Mutki; aşiretsel-kabilesel yapı ve çelişkileri bağrında taşıyan, coğrafik yapısı oldukça sarp özellikte olan bir alandır. Köylülük, oldukça yoğun çelişkiler içinde bulunmakta, son derece yoksul ve kültürel olarak geri özellikler taşımaktadır. Ulusal bilinci önemli oranda zayıf olan bu kesim, Kürdistan'ı düşünemeyen bir durumdaydı. Sömürgeci denetim zayıf olmasına rağmen, köylülüğün bu geri durumu ciddi engeller yaratıyordu. Kültürün ve milliyetçiliğin daha ileri olduğu Bitlis, nisbeten elverişli bir konum arzetmesine rağmen, sömürgeci denetim fazlaydı. İran karayolunun buradan geçmesi bölgenin önemini artırıyordu. 12 Eylül öncesi bölgede faaliyet yürüten reformist Kürt gruplarının etkisi şehirlerle sınırlı kalmıştı. Kırda izlerine rastlamak mümkün değildi. Hizan'da eski ayaklanmaların etkisiyle yurtseverlik korunmasına rağmen, Kamran İnan'ın başını çektiği feodal kökenli ajan klik devletten aldığı destekle halk üzerinde bir otorite sağlamıştı. Fakat tahmin edilenin aksine köylülüğün bu ajan kliğe yoğun bir tepkisi vardı. Herhangi bir örgütsel önderlik olmadığı için bu hain grup varlığını sürdürmüştür. Hizan'ı bu grupla anmak yanlıştı. Çünkü bu odak Şeyh İdris-i Bitlisi'nin şahsında ağaların, şeyhlerin ihanet odağı olduğu gibi,soylu başkaldırıların da olduğu bir odaktı. Kamran İnan sadece Hizan'da değil, Bitlis, Mutki, Tatvan, Baykan, Kozluk, Şirvan vd. yerlerde de sömürgecilerin desteği ile ağa ve şeyhlerin önderliğinde güçlü bir milisçiliğin öncülüğünü yapıyordu.

Sömürgeciler Kürdistan'da merkezi bir alan olan Bitlis'e ayrı bir önem veriyorlardı. 1500'lerde Kürt işbirlikçilere oynattıkları rolü günümüzde de oynatarak, Bitlis'i Kürdistan'da gelişecek direnmelere karşı, karşı-devrimin bir üssü olarak tahkim ediyorlardı. Sömürgecilerin, Kürt uşaklarıyla olan tarihi ve güncel oyununu bozmak, Bitlis'i ulusal kurtuluş sürecine çekmek, bu odağa tarihi rolünü oynatmak, silahlı mücadelenin yoğunlaştığı Hakkari, Van alanlarından Diyarbakır, Bingöl ve ötesine varmak, bu alanda mücadeleyi yoğunlaştırmayı zorunlu kılıyordu. Kürdistan'ın her yerinde ulusal direnişin naraları işitilmeliydi. Bu halkımızın gizli, soylu bağımsızlık ve özgürlük isteminin dışa vurulması, pratiğe yansıması olacaktı.

Ramazan KAPLAN ve Ali UĞUR yoldaşların yönetimindeki devrimci grup, kısa sürede bölgede büyük gelişme sağladı. Şirvan, Mutki ve Bitlis'te yoğun köy çalışmalarıyla, bıkmadan, usanmadan ikna ve eğitim faaliyetleri yürüttüler. Yaptıkları toplantılarla halka bilinç taşıma ve güven vermede önemli mesafeler katettiler. Ve köylülerin arasındaki husumetleri çözmede de önde gelen bir otorite haline geldiler. Bu faaliyetleri ile onlar, sömürgeciler ve uşaklarının sarsılmaz dedikleri düzenlerini önemli oranda dinamitlemiş oldular. Şirvan'da derinleşen çalışmalar Mutki'ye sıçradı. Ve bu çalışmalar geniş bir köyler kuşağında derinleştirilerek köylülerin ulusal kurtuluşa inaçları ve bilinçleri geliştirildi. Siirt, Kurtalan, Bitlis, Tatvan ve Şirvan kaza merkezindeki kitlelerle bağ kurularak, yayın ulaştırıldı. Yurtsever kesimlerin toparlanmasına öncülük edildi. Çalışmaların etkisiyle toplumla büyük bir kaynaşma başlamıştı. 15 Ağustos atılımı ülke genelinde olduğu gibi, burada da büyük yankı yapmıştı. Komiteye bağlı silahlı propaganda grubunu örgütleyen Ramazan yoldaş ve diğer kadrolar, devrimci eylemleri bu alanda da yoğunlaştırdılar. Siirt'te bir ajanın cezalandırılması, Kurtalan'da bir bankanın soyulup üç milyon liraya el konması ve banka müdürünün öldürülmesi, Siirt merkezde polise yapılan bir saldırıyla 3 polisin öldürülmesi, 6'sının yaralanması, siyasal gösterilerin yapılması, 14 Ağustos 1985 gecesi Silvan'ın basılıp yine bir siyasal gösterinin yapılması, Bitlis yoluna pankartların asılması, çok sayıda askerin ölümüyle sonuçlanan sömürgeci birliklere pusu ve onlarla girilen çatışmalarla, muhbirlere yönelik caydırma ve cezalandırma eylemleri ardarda yapılan köy toplantıları, Ağustos Atılımının yığınlara kavratılmasını sağlamış ve bölgede geniş bir sempati ile aktif bir destek yaratmıştı.

Sömürgecilerin hayati önem verdikleri ve kendi kaleleri saydıkları bu bölgeden yükselen eylemler, köylülüğün ulusal kurtuluş güçlerine desteği, ajan-muhbir yapısının ciddi olarak tıkanması ve çoğunun şehirlere sığınması, askeri operasyonların boşa çıkarılması vb. gelişmeler sömürgeciliğin artık Kürdistan'ın her bölgesinde kaybettiğini gösteriyordu.

Ramazan yoldaşın uyumlu yönetimi, Partinin hiçbir biriminde olmayan, bütün elemanlarıyla dinamik ve yığınları oldukça etkileyici bir devrimci birim çalışmasının sergilenmesini doğuruyordu. 1985 kışında, hem yaratılan geniş siyasal etkiyi derinleştirmek, hem de kazanımları değerlendirmek; daha ileri gelişmelere varacak köylü gençliğini aktif olarak ulusal kurtuluşun silahlı birimlerine çekmek, bölgedeki köy ve şehir örgütlenmesini yetkinleştirmek ve bunun için gerekli planlamalara varmak için Ramazan yoldaş ve grubu Mutki-Şirvan sınırındaki engin dağ ve vadilere yapılan yeraltı sığınaklarına yerleşti. Grup burada hem teorik-plansal çalışma yaptı ve hem de belli bir köy çevresinde siyasal çalışmaları derinleştirdi. Ancak 1985 kışı aman vermiyordu. Ocak 1985'te Sason'da Ali Ozansoy'un yakalanması ve ihanet ederek Bitlis komitesi hakkında bildiklerini söylemesi ardından yolaçtığı operasyonlarda, şubatta üç devrimcinin şehit olması, üçünün yakalanması ve Mart 1985'te sekiz devrimcinin şehit olması; Şirvan-Bitlis'te de sömürgeci ordunun daha yoğun ve isabetli operasyonlar yapmasına yol açtı. Sömürgeci ordu, ihaneti,

yoğun karın yarattığı zorlukları ve şehit olan devrimcilerin halkta yarattığı ezikliği çok barbarca kullanıyordu. Ramazan yoldaş durumu değerlendiriyor, sıkışan Sason birimine haber yollamayı hayati sorun olarak görüyordu. Kışın sertliğine rağmen iki devrimciyi yolladı da. Parti ile ilişkiye geçmeyi, durumu Partiye aktarmayı her koşulda vazgeçilmez bir görev bilerek Şırnak birimiyle de ilişkiye geçti. **"Köylülük içinde çalışma tarzı ve ders çıkarılması gereken hatalar üzerine"** başlıklı anlamlı araştırmasını, komite raporunu ve diğer arkadaşların bireysel araştırmalarını birime ulaştırmayı başarabildi. Yazılarında halkın son durumunu, düşmanın operasyonlarını, birimin içinde bulunduğu dinamik ve inançlı durumu ayrıntılarıyla aktararak, son durum ve yapacaklarıyla ilgili ise şunları belirtiyordu: *"Sömürgeciler, binlerce askerle yoğun operasyonlar yapıyorlar, yoğun tutuklamalar var; düşman ajanlaştırmaya, muhbirliğe ve milisliğe ağırlık veriyor; pasifikasyon kısmen etkili oluyor. Yarattığımız geniş siyasal etkiyi, düşman operasyonları ve yoğun kardan dolayı yeterli etkinlikte derinleştiremiyoruz, düşman bu durumdan yararlanıyor... Yine de boş durmuyoruz; büyük bir çabayla kitlelere ulaşmaya, durumu anlatmaya, insiyatifi elimizde tutmaya, düşmanın operasyonlarını boşa çıkarmaya çalışıyoruz. Şimdiye kadar az çok düşmanın oyunlarını bozduk. Şimdi karlar eriyor. Hareket serbestisine kavuşuyoruz, daha etkin bir çalışmaya gireceğiz. Yoldaşlarımızın şehit olmasına yol açan ajanlara karşı eylemler halkın en büyük istemi haline gelmiştir..."* Bu satırlar Nisan 1985 ortalarında yazılmıştır. Nitekim birimler yoğun bir çalışmaya girmişler, pusular kurmuşlar, köy toplantılarına ağırlık vermişlerdi. Şirvan'da mart ayında meydana gelen bir çatışmada Seyithan yoldaş şehit oldu, ayrıca çatışmada bir muhbir, bir de asker öldürüldü. Nisan sonlarında yine Mutki'de bir ajan muhtar cezalandırıldı.

Celal Hoca yoldaşın PKK I. Konferansı döneminde Filistin şehidimiz Abdullah KUMRAL ve diğer yoldaşları ile birlikte çekilmiş resmi

Sömürgeciler ne pahasına olursa olsun, Bitlis'te ulusal kurtuluş mücadelesinin kökleşmesini ve alana devrimci takviyeleri önlemek için operasyonlarını artırdılar. Köylerin çoğunu askerle doldurup halkı zorla dağlara saldılar. Botan nehirini ve geçitleri tutarak muhbirlerin verdikleri bilgileri değerlendiren düşman, birimin yeni atılımlarını önlemek ve imhayı gerçekleştirmek için tüm olanakları seferber etmeye başladı. Nisan'ın son günleri ve mayısın başlarında Mutki ve Şirvan'da dört ayrı çatışma meydana geldi. Bu çatışmalarda gösterilen direniş Parti tarihinin en soylu direnmelerine bir yenisini ekledi. Ve direniş geleneği en görkemli bir biçimde devam ettirildi. Üç kişilik bir grup 1000'e yakın askere karşı 24 saat direndi; ikisi subay, biri çavuş, ikisi er olmak üzere beş kişi öldürüldü, çoğu yaralandı ve silahlarına el konuldu. Sonuçta kuşatmayı yarmayı başaran gruptan yaralı Ali UĞUR yoldaş, direnişini, el bombasıyla saldırdığı sömürgeci askerlerin çoğunu saf dışı ederek doruğa çıkardı. Bu çarpışmalarda Ali UĞUR, M. Sait YILDIRIM ve Şah İsmail BOZKUŞ yoldaşlar şehit düştüler. Ramazan KAPLAN, A. Kadir BİÇİM (bu yoldaşlar ağır biçimde yaralıydılar), Mahir, Cem ve Derviş (Şakir GÜNEŞ) yoldaşlar da esir düştüler. Esir düşen devrimcilerin tümü de büyük bir direniş sergilediler. Faşist subaylar ve işkenceciler büyük bir kudurganlıkla 1 Mayıs'ta direniş abidelerinden Ramazan KAPLAN'ı Bitlis'te, A. Kadir BİÇİM'i Siirt'te şehit ettiler.

Fakat sömürgeciler geç kalmıştır. Bitlis'e ulusal kurtuluşçu düşünceler girmiş, yığınlar kazanılmış, sömürgeci otorite sarsılmış ve ulusal kurtuluş örgütlenmesi yaratılmıştır. Mayıs direnişi bu temeli bir daha asla sarsılmayacak bir şekilde sağlamlaştırmıştır. Tek bir devrimcinin dahi küçük bir kararsızlık göstermemesi, halka, devrime ve Partiye bağlılıkta tereddüt etmeden uyumlu bir direnme içine girmeleri ve ölümü direnmenin bir doruğu olarak düşünmeleri, halkımıza girilmesi gereken yolu çok açık olarak göstermiştir. Bu, sömürgecilerin artık yıkamayacakları ve kendilerini tüketecek olan bir gerçektir.

Nitekim düşmanın sevincine zaman tanınmamış, Mayıs 1985'le Şirvan, Mutki, Bitlis, Sason, Baykan, Kozluk'ta devrimci eylemler birbirini izlemiş, çoğu ajan saf dışı edilmiştir. Şehit devrimcilerin kanı yerde bırakılmamıştır. Anıları, gelişen mücadele içinde yaşatılmıştır.

Tüm bu gelişmelerin sağlanmasında aktif rol oynayan Ramazan KAPLAN yoldaş, 1984 Aralık ayında Parti Merkez Komitesi aday üyeliğine getirilmişti. O'nun çileli ve soylu yaşamından çıkarılacak yığınla ders vardır. O, Kürdistan köylülüğünün anti-sömürgeci mücadelesinin bir öğretmeni; örgütsel çalışmayı silahlı direnişçilikle birleştiren önder bir militan; engin bir siyasal öngörünün adı; oportünizme ve reformculuğa karşı Parti birliğinin sarsılmaz bir bekçisi; halka, devrime, Partiye bağlılığın simgesi; devrimci uyumun en ideal örneği; O, direnişin adıydı...

(1) Mehmet Olgaç (Mıhemede Hessam)'a bağlı Zeveli ağalar, 28 Haziran 1985'te biri bayan kadro (Hanım YAVERKAYA), ikisi savaşçı (Hasan, Fadıl TUNÇ), üç devrimcinin şehit olmasında rol oynamışlardır. Sömürgecilerin Eruh'taki aktif milisleri olan bu gruba, Aralık 85'te HRK grupları bir saldırı düzenlemiş, bunlardan ikisi öldürülmüş, üçü de yaralanmıştır.

Kahrolsun Sömürgecilik ve Emperyalizm!

Ramazan Yoldaşın ve Tüm Direniş Şehitlerinin Anısı Ölümsüzdür!

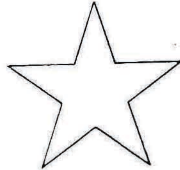
Yaşasın PKK-ERNK-HRK!

1 Mayıs 1986

SEYİTHAN YOLDAŞIN ÖLÜMSÜZ ANISI ÖNÜNDE SAYGIYLA EĞİLİYORUZ

Kürdistan tarihine, şanlı bir atılımın kilometre taşı olarak geçen Mutki Direnişimizin yaratıcılarından yiğit önder savaşçı Seyithan yoldaşı yitirmemizin üzerinden bir yıl geçti. Bu bir yıllık süre içerisinde ülkemizin dağında, ovasında ve dört bir yanında hızla boy atıp gelişen kutsal bağımsızlık savaşımız artık hiçbir gücün engelleme kudretine erişemeyeceği boyutlara ulaştı.

1985 Mart'ıyla birlikte harekete geçen sömürgeci-faşist Türk devleti, bu yılın mücadelemiz için bir atılım ve köklü çözüm yılı olmasını engellemek için çok büyük bir güç birikimiyle ülkemize yığınak yaptı. Düşman kendisi açısından önemli gördüğü bazı stratejik alanları denetim altında tutabilmek için akılalmaz önlemlere başvuruyor. Ama artık halkımızı karar verdiği bu direnişten vazgeçirmek olanaksızdır ve sömürgeciler çok geçmeden bunu anlamış bulunmaktadırlar. Çünkü bu davanın yürütücüleri, hemen her alanda inanılmaz bir şekilde direnişler yükseltiyor, adeta halaya kalkar gibi coşku ve azimle, gözlerini kırpmadan düşmanın üstüne üstüne yürüyorlar. Bu şanlı direnişleri –kendi canları pahasına da olsa– yaratan halkımızın yiğit evlatları, Parti ve halka olan bağlılıklarıyla adeta her gittikleri alanda mucizeler yaratıyorlar. Düşman bu ruhu, bu inancı anlayamıyor, onun için de büyük bir şaşkınlığa düşüyor. Hangi inanç ve ruhla savaştığımı bilememenin verdiği paniği yaşıyor. Ve bu durum, HRK savaşçılarına büyük bir avantaj sağlıyor; onlar iki hatta tek kişi bile olsalar bir bölük düşman askerini darmadağın edebiliyorlar. Dünya devrim hareketleri içerisinde görülen bu tür direnişlerin en görkemlileri Kürdistan'ın dağlarında her gün doğal şeyler halinde yaşanıyor. Dirilişin destanı da denilebilecek olan bu gelişmeler her gün daha güçlü atılımlarla perçinlenip, güçlü kazanımlar olarak tarihe mal ediliyor.

İşte, Mutki Direnişimiz de böylesine güçlü bir kazanım olarak tarihe mal edilen ve oldukça stratejik öneme sahip olan bu alanımızda düşmanın varlığını korumasını imkansızlaştıran bir direniş olarak kabul edilmektedir. 1985 Mart ayı başlarında başlayıp, Nisan ayı boyunca devam eden ve Mayıs'ın başlarında düşmanın hezimetiyle sonuçlanan Mutki Direnişi, halkımız üzerinde bir karabasan gibi çöken ihanete ve uşaklığa da ölümcül bir darbe vurmuştur.

Gelişmelerin her yönüyle lehimize olduğu ve artık halkımızın savaş birliklerini oluşturmak için yoğun çalışmaların sürdürüldüğü bir mart günü, Şirvan'ın Simxor Köyüne yakın bir yerde dinlenme molası veren 3 kişilik HRK grubunu gören, namusunu beş meteliğe satmış bir hain, vakit kaybetmeden sömürgeci kolluk kuvvetlerine haberi ulaştırıyor ve çok kısa bir süre sonra büyük teçhizatla donatılmış "mehmetçikler" başlarında da ihbarcı olmak üzere savaşçıların bulunduğu alanı geniş bir çember içine alarak kuşatıyorlar. Savaşçıların bulundukları yer, sıkılan kurşunların isabet almasını imkansızlaştıran bir özelliğe sahip olduğundan, düşmanın attığı bombalar ve sayısız mermi bir sonuç vermiyor. HRK savaşçıları ise soğukkanlılıklarını yitirmeden bulundukları yerden isabetli atışlarla düşmanı moralmen zayıflatmaya ve çemberi yarmak için uygun anı kollamaya başlıyorlar. Bu arada, kraldan daha kralcı kesilen ihbarcıyı alnının ortasından vurarak cezalandırıyor, bir askeri de yaralıyorlar. Bu iki kayıp faşist subaya büyük bir korku veriyor ve can havliyle mevziye yatıp, elindeki megafonla "teslim ol" çağrısında bulunuyor. Bunun, acizliğin verdiği bir girişim olduğunu çok iyi bilen HRK savaşçıları, büyük bir ustalıkla menevra yaparak çemberi yarıyorlar. Çemberi yardıktan sonra gidecekleri yeri tespit etmek amacıyla görev bölümü yapan savaşçılardan Seyithan yoldaş, arkadaşlarını koruma görevini üstleniyor. Arkadaşları uzaklaşana kadar, düşmanı oyalamayı başaran Seyithan yoldaş, kör bir kurşunun isabet etmesiyle orada, silahı başında şehit düşüyor.

Halkımızın bu kahraman evladı ve ölümsüz şehidi, Silvan'da yoksul bir tütün ırgadının çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukluğu ve gençliği hep acı ve sıkıntılarla dolu olduğundan ve ulusal baskıyı en katmerli bir şekilde yaşadığından, sömürgeciliğe karşı hep kin ve nefret besleyerek büyüdü. Daha okul yıllarında iken, yeni yeni filizlenen Kürdistan ve Kürtlük sorunuyla yakından ilgilendi. Kürdistan'ın birçok alanında günden güne boyutlanan Kürdistan ulusal bağımsızlık savaşının önder gücü PKK'yi bu dönemde tanıdı ve bu harekete sempati duymaya başladı. 1980'de salt PKK sempatizanı olduğu için DDKD denilen küçük-burjuva milliyetçi hareket tarafından tarandı ve yaralı durumda sömürgeciler tarafından tutuklandı. Yaklaşık 3 yıl Diyarbakır zindanlarında tutsak kaldı. Burada konulan tüm direniş eylemlerine aktif olarak katıldı ve inancını daha da pekiştirerek dışarı çıktı. 1983'te Partiyle yeniden ilişki kuran Seyithan yoldaş, Güney Kürdistan'da bir süre kalarak siyasi ve askeri eğitimden geçti. Kısa süre sonra ülkeye dönen ve Şirvan-Mutki alanında görev üstlenen Seyithan yoldaş, pratik-örgütsel mücadelemiz içinde yeni olmasına rağmen, çalışmalarında üstün bir başarı sergiledi. O, kendisini her koşul altında eğitip, yenileyebilen bir özelliğe sahipti. Büyük bir kavrayışa ve algılama gücüne de sahip olan Seyithan yoldaş, enerjik, atılgan ve coşkulu bir devrimciydi. Yoldaşları ve halk kitleleri tarafından çok sevilip sayılan bir militan olan Seyithan yoldaş, kararlı, fedakar ve azimli kişiliğiyle çevresine moral ve güç kaynağı olmasını da biliyordu. O, yiğit bir halk önderiydi.

O'nun anısı, mücadelemizin zaferiyle yaşatılacak, halkımızın direniş destanlarında daima yankılanacaktır!

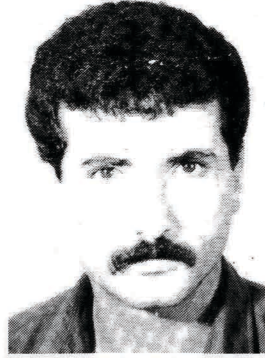
Güneşi içtik güneşi
suya değildi susuzluğumuz
Ateş, barut ve kan
kaplamışken dünyayı
ve vatanımızı
Güneşi içtik güneşi
sıcak sıcak
kor kor ateşi
Küllenir mi
bu yürek peki
Şimdi her dağda
bir güneş ışır
odur gözlerine
dolan ışık
Her dağda
bir yürek bıraktık
kıpkızıl
Haydi koy yüreğini
at o ateşe
büyüsün büyüsün
güneşlerimiz

YİĞİT DEVRİMCİ MİLİTAN, PROLETER DEVRİMCİLİĞİN YILMAZ SAVAŞÇISI ŞAH İSMAİL BOZKUŞ YOLDAŞIN ANISINA

Fedakarlık, halka ve Partiye bağlılık ve direnişçi ruhu geliştirip hakim kılmada engin bir özveriye sahip olan Şah İsmail BOZKUŞ (Delil), devrimci olduğu günden şehit düştüğü an'a kadar sürdürdüğü mücadelesiyle, daima hafızalarda canlı tutularak, anısına bağlı kalınacak örnek bir devrimci olarak anılacaktır.

Şirvan-Tasıl alanında iki yoldaşıyla birlikte, sömürgecilerin tescilli uşakları milis çetelerin pusuna düşen ve güç eşitsizliğine bakmadan kararlı bir şekilde direnişe geçen İsmail yoldaş, ancak bir HRK savaşçısının sergileyebileceği kahramanlıkla direnmiş, ihanetin ve sömürgeciliğe uşaklığın asla affedilmeyeceğini sıktığı her kurşunda bir kez daha dile getirmiştir. Özellikle de Bitlis alanında kökleri çok derinlere olan ve yöre halkı üzerinde etkinliğini sürdürmeye devam eden bir avuç hain şeyh ve feodal güruhun başını çektiği ihanetin toplumumuz üzerinde bir kara leke gibi durmasına izin vermeyen ve hangi çevre ve güç tarafından yapılırsa yapılsın, mutlaka cezalandırılması gerektiğini savunan, halkımızın şanlı önderi Partimizin ilkeleri doğrultusunda hareket eden yoldaşlarımız, yöreye daha ilk adımlarını attıkları andan itibaren önlerindeki en büyük engelin ihanetçilikten kaynaklandığını görmekte gecikmediler. Eğer alanda bir çalışma yapılmak ve yöre halkının engin yurtseverliği eyleme dönüştürülmek isteniyorsa, ihanete ve teslimiyete kesin bir darbe vurmak zorunluydu. İsmail yoldaşın direnişini de bu bütünsellik içerisinde ele aldığımızda ne kadar büyük bir özveri gücüne sahip olduğunu daha iyi kavrayabileceğiz.

Yaşamının büyük bir bölümünü sıkıntı ve zorluklarla geçiren ve uzun süre işçilik yaparak madden de proleterleşen İsmail yoldaş, 1956 yılında Ağrı'nın Tutak kazasına bağlı Çukurkonak köyünde dünyaya geldi. Yoksulluk nedeniyle Ağrı Yetiştirme Yurduna verilen ve lise 1. sınıfa kadar burada okuyan İsmail yoldaş, Yetiştirme Yurdu'nun kötü koşulları yüzünden okulunu yarıda terketti. 1978 yılından itibaren inşaatlarda çalışmaya başlayan ve bir süre sonra da Libya'ya giderek şirketlerde işçilik yapan İsmail yoldaş, 1983 yılında, bir süre önce katıldığı devrimci faaliyetlerini daha aktif yürütebilmek için işini bıraktı. Devrimci yaşamına Hareketimizle başlayan ve kısa süre içerisinde kendisini yetiştirip profesyonel devrimci haline gelen İsmail yoldaş, Libya'dan ayrılarak Parti okullarına gitmiş ve bir süre eğitim kamplarında kalıp, siyasi ve askeri konularda kendisini yetkinleştirerek 1985 baharında Kürdistan'a dönmüştür. İsmail yoldaş, eğitim kamplarında kaldığı süre zarfında siyasi ve askeri konularda muazzam gelişme kaydetmiş, verilen her konuyu en ince detaylarına kadar kavramak için titizlikle çalışmıştır. Günlük yaşamdan yoldaşlarıyla ilişkilerine kadar, her konuda disipline harfiyen uyan İsmail yoldaş, birlikte kaldığı arkadaşlarına örnek olmada da bir hayli mesafe kaydetmiştir. Gördüğü en ufak olumsuzlukları dahi olgun ve yapıcı bir şekilde eleştirerek yoldaşlık ilişkisinin en güçlüsünü sergileyen Şah İsmail yoldaş, Parti değerlerine sahip çıkmada ve mücadelemizin zorluklarını göğüslemede de örnek bir kadro haline gelmiştir. Oldukça kısa sürede ve hızlı bir şekilde gelişme kaydeden ve militan devrimci olmak için her olanaktan sonuna kadar yararlanan İsmail yoldaş, eğitim devresinde iken Partiye sunduğu bir raporunda kendi durumunu ve önerilerini şöyle izah ediyordu: *"Ben, Partinin kurallarını, anlayışını şahsımda somutlaştırmaya çalışıyorum. Kendimi Partinin bir ferdi haline getirmeye çalışıyorum. Hem askeri ve hem de teorik olarak yetişmeye çalışıyorum. Ama Partinin bir ferdi olmak da ancak pratikte belli olur. Onun için ne zaman pratikte kendimi kanıtlarsam, o zaman görevimi yerine getirmiş olurum.... Kürdistan'daki mücadeleye kendimi hem askeri ve hem de siyasi olarak hazırlıyorum. Ülke pratiğindeki her türlü zorluğa, açlığa, susuzluğa ve yorgunluğa kendimi alıştırmak zorundayım. Bunları burada yapmıyorum, fakat ülkede bunlara katlanacağımı söyleyebilirim. Partiden herhangi bir isteğim yoktur. Bundan fazlası istenmez. Partiden tek isteğim ve önerim, Parti içinde çıkan ihanetçilerin ve teslimiyetçilerin affedilmemesi ve bunların kafalarının en acımasız bir şekilde ezilmesidir."*

Halkımızın tarih boyunca ihanetten ne kadar zarar gördüğünü ve bu tür olayların en başta da öncü çekirdek içerisinde kesinlikle ortaya çıkmaması gerektiğini iyi bilen İsmail yoldaş, oldukça tutarlı, kararlı ve tavizsiz bir kişiliğin simgesiydi. O, Partiye ve yoldaşlarına sınırsız bir güven ve sevgi beslemekte, birbirinden ayrı düşünülemeyecek olan bu iki olguyu da geliştirip güçlendirmenin gerekliliğine inanmaktaydı. Bu inancını pratikte de sergileyen İsmail yoldaş, proleter, olgun ve disiplinli kişiliğiyle her zaman örnek olmasını bilmiştir. Tarihte sömürgeciliğe karşı şanlı bir mücadelenin sergilendiği Ağrı'da doğup büyüyen ve bu ihtilalci bölgemizde, Hareketimizin en güçlü temsilcisi olan Şah İsmail yoldaş, düşmanın özellikle de bu tür alanlarda yaratmaya çalıştığı ve önemle üzerinde durduğu teslimiyetçiliğe, sömürgeciliğe ve uşaklığa karşı tutarlı bir savaş yürütmüş, halkımızın gerçek iradesinin ve direnişçi geleneğinin yaşatılacağını bizzat pratiğiyle kanıtlamıştır.

Yurtdışı hazırlıklarını tamamlayarak ülkeye giriş yapacağı dönemde sevinç ve coşkunun doruğunu yaşayan İsmail yoldaş, düşmana karşı savaşacağı ve öğrendiklerini pratiğe aktaracağı görev alanına giderken yazdığı raporunda şöyle demekteydi: *"Ben, birçok ulusal kurtuluş hareketine ait yayınlar okudum. Hiçbiri bizim Partimiz kadar kendi kadrosuna böylesi olanaklar sunmamış, ülkeye gönderdiği zaman bu kadar danatıp hazırlamamıştır. Şunu açıkça belirtebilirim ki, hiç aklımdan geçirmediğim bir donanımla ülkeye gidiyorum. Bizim donanımımız, Türk ordusunun askerlerinden daha fazladır. Yani bunu söylemekle Partimizin kadrolarına ne kadar değer verdiğini anlatmak istiyorum. Silahından mermisine, iğnesinden ipliğine kadar her şeyini tamamlayıp, cebine de parasını koyup öyle yolcu ediyor. Böyle bir Parti kimseye kolayca nasip olamaz diyorum. Bize de bu değerli öncümüze layık olma görevi düşüyor."* Evet, Şah İsmail yoldaş, kadrosuna bu kadar önem veren Partisine layık olmak için eşsiz bir istek ve enerjiyle görev alanına gitmiş ve çok yönlü zorluklara rağmen, inancından hiçbir şey yitirmeden görevlerine dört elle sarılmıştır. Kısa süreli pratik mücadelesiyle güçlü bir militan devrimci olduğunu ortaya koyan bu yoldaşımız, Bitlis alanında düşmanın özel olarak geliştirme çabasına giriştiği teslimiyeti yerle bir etmek için yurtsever-direnişçi geleneğin yeniden canlandırıcısı olmuş; kitlelerin mücadelemize güven duyması ve daha aktif destek sunması için yoğun çaba sarfetmiştir. Önder kadro özelliklerine ulaşmak için hiçbir engel tanımayan, kişisel kaygı ya da sorun diye bir şey tanımayan, kendisini Parti ve halk gerçekliğiyle bütünleştiren İsmail yoldaş, her koşul altında güçlü bir morale sahip olmasını bilmiş, düşmanın toplumumuzda yaratmaya çalıştığı tahribatlara ve karışıklıklara meydan vermemek için örgütçü ve toparlayıcı bir çalışmayı hakim kılmıştır.

Partimizin genelde hazırlandığı 1985 Bahar Atılımını kendi faaliyet alanında da hayata geçirmenin hazırlıkları içerisinde olduğu bir dönemde, yörede yoğunlaşan çatışma ve operasyonların yarattığı zorluklara rağmen engin bir enerjiyle çalışmalarını devam ettiren İsmail yoldaş, 5 Mayıs günü bir köye giderken, yanındaki yoldaşlarıyla birlikte hain milis çetelerinin pusuna düşmüş, bu pusudan kurtulmak için girdikleri çatışmada yiğitçe savaşarak şehit olmuştur.

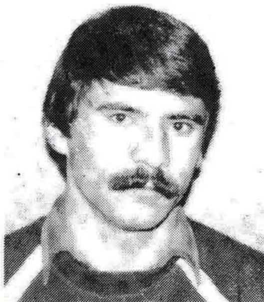
Şah İsmail yoldaşın büyük bir özveriyle bağlı olduğu Partisi ve yoldaşları, O'nun anısını, her zaman karşı olduğu ve kesinlikle ezilmesinin gerekli olduğunu söylediği ihanete ve teslimiyetçiliğe nihai darbeyi vurarak yaşatacaklardır.

MEHMET SAİT YOLDAŞ ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

Mehmet Sait YILDIRIM (Çiya) yoldaşın yaşamı ve mücadelesi, sömürgecilerin ülkemizde yaratmak istediği insan tipine ve yine sömürgecilerin bu yönlü çabalarına karşı konulan en doğru tavıra örnek olması açısından çok yönlü irdelenmesi gereken bir yaşam ve mücadeledir.

Ülkemizin en yoksul ve yurtsever alanlarından birisi olan Midyat'ta, 1961 yılında çok yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen M. Sait Yoldaş, ailesinin Batman'a taşınması üzerine, çocukluk ve gençlik yıllarını burada geçirdi. Yoksulluk yüzünden öğrenimini ilkokul 3. sınıfta terketti. Babasının amelelik yaparak kazandığı paranın ailesinin geçimine yeterli olmaması üzerine tatlıcılık, boyacılık, sakız satma, çıraklık vb. birçok işte çalışarak ailesine yardımcı oldu. Daha sonraları burada yeterli bir kazanç sağlayamayınca İstanbul'a gitti. Orada kendisini binlerce Kürdistanlı gencin içinde bulunduğu akılalmaz zorluklar, acı ve sefalet bekliyordu. Sömürgecilerin ülkemizde adeta bilinçli olarak geliştirdikleri ve gençliği yozlaştırma aracı olarak kullandıkları bir sürü alışkanlık, İstanbul'daki gençler için de günlük yaşamın bir parçası halindeydi. Yıllarca böyle bir ortamda kalan ve sayısız genç gibi adım adım eritilerek sömürgeciler açısından tehlike olmaktan çıkarılmaya başlanan M. Sait, bir ara Batman'a döndü.

Batman'a geldiği zaman, buranın çok değişmiş; ve kendi yaşıtlarının ise çok farklı bir konumda olduklarını gördü. Ulusal kurtuluş mücadelemizin sorunları her tarafta tartışılıyor, çocuklar dahi artık siyasetle uğraşıyorlardı. Eskiden gençlikte yaygın olarak görülen o yoz kültürden eser kalmamış; herkes, hatta kendi ailesindekiler bile mücadele saflarında yer almıştı. Gördüğü bu durum, O'nu derinden etkiledi ve mahalledeki arkadaşlarının yaptığı eğitim çalışmalarına katılmaya başladı. Sorunları kavramakta zorluk çekiyordu ama, arkadaşları arasındaki saygılı ve seviyeli ilişkiler onu çekiyor, anlamasa da oturup dinliyordu. Artık İstanbul'a gitmekten vazgeçerek Batman'da bir iş buldu ve mücadelemizin dayattığı bazı pratik görevleri de üstlenmeye başladı. O güne kadar kişiliğinin kimler tarafından ve niçin rencide edilmek istendiğini, kendisini bu yoz ortama niçin çekmek istediklerini her gün daha fazla kavrıyor, arkadaşlarıyla giderek güçlü bir kaynaşma içerisine giriyordu. Bildiri dağıtma, afiş asma, duvarlara yazı yazma ve harekete maddi yardım toplama gibi görevleri de üstlenerek mücadeledeki ilk adımlarını atıyordu.

1980'in başlarında ailesinin ısrarları ve çektikleri maddi sıkıntılar yüzünden Almanya'ya gitti. Orada da ulusal kurtuluş mücadelemizin sempatizanları vardı ve bazı pratik faaliyetler de yürütüyorlardı. Vakit geçirmeden bunlara katıldı ve yürüyüş, bildiri dağıtımı, açlık grevleri vb. faaliyetlerde aktif olarak yer almaya başladı. Üç yıl kaldığı bu alanda bilincini de geliştirdi ve kişisel kurtuluşun hiçbir şey ifade etmediğini, gerçek kurtuluşun ancak ulusal bağımsızlıkla mümkün olabileceğini kavrayarak, yeniden ülke mücadelesine katılma isteğinde bulundu. Bu istemi, Parti tarafından kabul edilerek Ortadoğu alanına gönderildi ve burada yoğun bir siyasi ve askeri eğitim gördü.

Katıksız bir inançla bağlı olduğu Partiye layık bir devrimci olmak için olağanüstü çaba sarfeden Sait yoldaş, gözüpek, atılgan, coşkulu ve çalışkan yapısıyla arkadaşları arasında kısa süre içerisinde belirgin bir yer edindi. Siyasi olarak geri olması ve okuma-yazmada sıkıntı çekmesi yüzünden hızlı bir teorik gelişme sağlayamıyordu, ama pratik çalışmalarda ve askeri yönden oldukça başarılı bir kadro haline geliyordu. Yoldaşlarının aktif desteği ile, kısa sürede siyasi yöndeki zayıflığını da gideren Sait yoldaş, kollektif yaşama uyum sağlamada örnek bir düzeye ulaşmıştı. Partinin gücünün nelere kadir olduğunu da yine en somut olarak bu yoldaşımızın durumunda görmek mümkündür. Birçok çevre ve siyasi gücün sığınma ve yaşam alanı olarak seçtikleri Avrupa'nın rahat ortamını ve imkanlarını elinin tersiyle iterek sıcak mücadele ortamına gelen ve üzerindeki yetersizlikleri büyük hızla aşarak yetkin bir militan olan Sait yoldaş, ilişkiye girdiği ilk dönemde Partiye yazdığı bir raporunda bağlılığını şöyle dile getiriyordu: *"Benim Hareketten isteğim, ideolojik olarak zayıflığımı gidermesi, askeri yönden de geliştirmeme yardımcı olmasıdır. Ben, Partinin bir sempatizanıyım ve kendimi yetiştirip Partiye kabul ettirmek istiyorum. Bunun için canımı dahi vermeye hazırım. Hiçbir çıkar gözetmeden Parti bayrağı altında çalışacağıma and içerim."* Bundan daha soylu ve içten bir istek olabilir mi? Fazla uzun olmayan yaşamı boyunca çektiği sayısız acı ve ızdırabın sorumlusu olan sömürgecilere karşı büyük bir kin ve nefretle dolu olan Sait yoldaş, bu kinini bilince ve örgütlü bir eyleme dönüştürmenin tek alanı olan ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına yetkin bir kadro ve asker olarak katılıp, tüm halkımızın ve acı çeken insanlarımızın intikamını almak için işte böyle bir and içmiştir. O, içtiği andı sözde değil, pratiğiyle ortaya koymuş; tüm yoldaşlarına örnek bir çalışma temposu tutturarak, sunulan olanakları değerlendirmesini bilmiştir. Eşsiz bir fedakarlık, cesaret, azim ve kararlılık abidesi olan Sait yoldaş, gerçek bir dava adamı olmak ve yine, güçlü bir komutan haline gelebilmek için oldukça başarılı bir eğitim süreci yaşadı. Bu süreçte, düşünce ve önerilerini belirttiği bir raporunda da şunları söylüyordu: *"Partinin bizlere sunduğu olanaklardan yararlanarak ve bu olanakları siyasi ve askeri yönümü güçlendirmek için kullanarak kendimi ülke mücadelesine hazırlamaktayım. Ülke mücadelesinin ne kadar ağır şartlar altında yürütüldüğünün bilincindeyim. Ve kendimi de ona göre hazırlıyorum. Kendimi özellikle de askeri olarak geliştirmek istiyorum. Bu yönlü önüme bir program da koymuş bulunmaktayım. Eksikliklerimi Partinin ve yoldaşlarımın yardımıyla kısa sürede gidereceğime inanıyorum."*

1984 yılı sonlarında tüm hazırlıklarını tamamlayarak ülkeye dönen ve Bitlis alanında görev üstlenen Sait yoldaş, kısa fakat zorlu bir mücadele pratiği yaşadı. Güçlü bir asker olduğunu bu alanda bizzat pratikte kanıtladı ve kısa sürede yoldaşlarının güven kaynağı haline geldi. 1985 Bahar Atılımına bu alandan da katılmak için yoğun hazırlıkların yapıldığı 5 Mayıs günü, bir köye girmek üzere iken, sömürgecilerin uşakları milis çetelerin pususuna düşen ve saatlerce süren çatışmada şehit olan Sait yoldaş, halkımızın birlik ve bütünlüğünün sağlanması yolunda sürdürdüğü yoğun çalışmalarının ürününü göremeden, hain ellerin sıktığı kurşunlarla mücadele saflarından koparıldı. Bu, elbetteki çok acı veren bir olaydır ve önemli derslerin çıkarılması zorunludur.

Sait YILDIRIM yoldaşın coşkulu, atılgan ve inançlı militan kişiliği, tüm yoldaşlarına ve halkımıza örnek olmaya devam edecek, ihanet ve teslimiyetin batağına saplananlardan tüm bu yaptıklarının hesabı fazlasıyla sorulacaktır.

BOZOVA DİRENİŞ ŞEHİTLERİNİ ÖLÜMLERİNİN 1. YILDÖNÜMÜNDE SAYGIYLA ANIYORUZ

Ulusal Önder A. ÖCALAN ile Bozova Direnişçilerinden Sabri GÖZÜBÜYÜK, Mehmet YEŞİLLER ve İmam Hüseyin COŞKUN

Halkımızın öz iradesinin en üst düzeyde konuşturulduğu ve bu iradi güçle tarihsel direnme kararının verildiği 1985 yılı ve bu yılın Bahar Atılımı eşsiz kahramanlık örnekleriyle bezenmiş ve onlarca halk önderinin toprağa akan kanıyla sulanarak bir daha sökülmemek üzere kökleşmiştir.

1985'in Mart, Nisan ve Mayıs ayları boyunca Sason, Mutki, Şirvan, Karlıova, Hakkari ve Bozova'da gerçekleştirilen tarihi direnişler, sömürgeciliğin ülkemiz üzerindeki hakimiyetine son verileceğinin silinmez mühürleri olmuş, bu direnişlerin yaratıcıları olan halkımızın en değerli varlıkları ve ölümsüz önderleri de direniş abideleri olarak yüreklerde yücelmişlerdir.

Yüzyıllardır köleci ve feodal zulüm altında inleyen; hiçbir ulusal hakkına sahip olmadığı gibi, insanca yaşama da tamamen yabancı olan Bozova'nın kıraç toprakları ve cefakar halkı, 1985-21 Mayıs'ında özgürlük, bağımsızlık ve insanca yaşam terimleriyle bir kez daha karşılaştı. Ama bu seferki karşılaşma, çok görkemli ve tarihe damgasını basan bir direnişle oluyordu. 1980 öncesi, feodal-kompradorlara karşı yürütülen mücadeleden etkilenen ve hiç yitirmedikleri yurtsever özellikleriyle daima ulusal bağımsızlıktan yana olan yöre halkı, cunta döneminde en katmerli baskılar altında sindirilmek, kendi kendine bile güvensiz bir duruma getirilmek istenmişti. Partimizin ülkeye dönüş yaparak, halkımızın kutsal direniş kavgasının başına geçmesiyle birlikte, umutlar yeniden canlandı ve düşman tam anlamıyla bir panik ve çaresizlik ortamında buldu kendisini. Yörenin coğrafik koşulları elverişli olmadığından, gerillaların bu alana kadar gelemeyecekleri düşüncesini taşıyan sömürgeci faşistler, her olasılığı dikkate alarak karşı hazırlıklarını da sürdürmekteydiler. Operasyon ve sindirme faaliyetlerinin yanısıra, "Özel Harp" uygulamalarını da gündeme almış, kendi hesaplarına göre, "açık kapı bırakmamayı" düşünüyorlardı. Bir yandan kendilerini teselli edip, "bu alana kolay kolay gelemezler" derken, diğer yandan da büyük bir tedirginlikle "her tarafta eylemler olduğuna ve karakollar basıldığına göre, sıra bu alana geliyor" diyor ve her gün biraz daha saldırganlaşıyorlardı. Ama faşist canilerin tüm çabaları ve kendi kendilerini aldatmaları, büyük komutan, yiğit halk önderi ve inançlı devrimci Sabri **GÖZÜBÜYÜK** yoldaşın komutasındaki 5 kişilik HRK birliğinin eşsiz direnişiyle mayıs ayının en sıcak günlerinde bir kez daha boşa çıkarıldı. Bu, öylesine güçlü bir vuruş oldu ki; sesi Bozova'nın engin düzlüklerinden Adıyaman'ın dağlarına, oradan da Kürdistan'ın dört bir yanına dağılıp yankılandı!

Düşman da, dost da şaşkındı. "Bozova'da tufan koptu" diyorlardı. Evet, bu bir tufandı. Hele öyle bir tufandı ki, sömürgeci faşistlerin ülkemizdeki varlığını temelden sarstı; halkımızın kanı üzerinde çöreklenmiş mirasyedilerin saltanatının sonunun geldiğini müjdeledi. Her türlü soysuz yaşam hesapları içerisinde olanları titretti, halkımızın yeşeren umutlarını gürleştirip kızıllaştırdı; bozkır üzerindeki çalılar; devedikenlerini söküp attı ve kararan yürekleri aydınlattı.

Bozova Direnişi, sadece 5 yiğit HRK savaşçısının 500 düşman askerine karşı kahramanca bir çatışma içerisinde şehit düşmesi olayı değildir. Bu direniş, halkımızın biricik önder gücü PKK'nin düşünce ve eylem alanında defalarca ortaya koyduğu, her koşul altında halkın kurtuluş mücadelesine koşma hareketidir. Ne doğa koşullarının elverişsizliği, ne düşmanla aradaki güç dengesizliği ve ne de yörede yeni olmanın doğurduğu zorluklar, bu halk savaşçılarını, her koşul altında direnişi yükseltme inanç ve savaşımından alıkoyamadı. Kendilerini her şeyleriyle halka adamış olan bu cesur ve fedakar insanlar, gerçekleşeceğine kesin gözüyle baktıkları bağımsız ve özgür bir halk yaratabilmenin yolunun böyle aşılacağını biliyorlardı.

Bu direniş, sadece 5 yiğit önderin düşmana ağır kayıplar verdirdiği ve yüzlerce sömürgeci askere 3 gün boyunca ecel terleri döktüren bir meydan savaşı da değildir. Bu; tarihimiz boyunca hiçbir zorbalığın, baskının ve katliamın engelleyemediği soylu bir çıkış olarak kabul edilmelidir. Bu; tarihin hesaplaşması, zulme ve sömürüye, ihanete ve gerici her türlü dayatmaya karşı, doğrunun, iyinin ve güzelin yeşertilmesi, bir halkın susturulmuş iradesinin konuşturulmasıdır.

Birçoklarınca, ancak efsanelerde görülebilecek, eşine ender rastlanabilecek bir olay olarak değerlendirilen bu direniş; doğru devrimci ideolojinin ve yaşam biçiminin en üst düzeyde temsil edilmesinden başka bir şey değildir. Bu efsaneyi yaratanlar, Kürdistan hakının ve PKK'nin en saf, her türlü olumsuz ve ikircikli yapıdan arınmış, en soylu değerleridir. Onlar, her şeyleriyle Partiye ve halka mal olmuş, onların içinde erimiş savaşçılardır.

15 Ağustos Atılımı sonrasında yörede gerçekleşen ilk eylem olan Bozova Direnişi, 7'den 70'e tüm yöre halkının bir yıldır dilinden düşürmediği ve güç kaynağı olarak benimsediği bir direniştir. Halkımızın, kendisine kurtuluşu müjdeleyen bu atılıma sonuna kadar sahip çıktığı yadsınamaz bir gerçektir. Kürdistan'da, yüzyıllardır süregelen direniş geleneğinin, düşmana duyulan kin ve öfkenin bilinçle yoğrulması halinde nasıl yere-göğe sığmaz bir kahramanlığa ulaşıldığını bu olayın şahsında bir kez daha yaşadık. Tarih, gerçekleri en acımasızca dayatan bir yargıçtır. Bozova Direnişini de sayfalarına kan ile, acı ile yazarak; sömürgeciliği, ihaneti, teslimiyeti ve tasfiyeciliği mahkum edecektir. Çünkü bu direnişin yaratıcıları, hiçbir kişisel çıkar gözetmemiş; tersine, her şeyleriyle kendilerini halkımızın bağımsızlık kavgasına adamışlardır. Kürdistan insanının tüm olumlu özelliklerini kişiliklerinde bütünleştirerek devrimci düşünce ile de yoğuran bu önder kadrolar, ülke ve halk ölümsüzlüğüne erişmiş, halkların bilincine kazınmışlardır. Onlar, adeta zamanı da durdurarak kendilerini Partimize ve halkımızın kurtuluş davasına katık ettiler, kendilerini Partinin ve halkın direniş ruhu haline getirdiler.

Evet, böylesine önemli ve köklü bir yere sahip olan Bozova Direnişi, her şeyden önemlisi de Partimiz ve halkımız açısından en önemli geçiş ve atılım dönemini kendi şahsında zaferle taçlandıran bir direniş olmuştur. Sadece o alanla sınırlı kalmayıp birçok alanı ve ülke genelini etkileyen bu direniş eylemi, yörenin özellikle de kırsal kesiminde alabildiğine derinden yurtsever özü canlandırmış, kitleler arasında mücadeleye duyulan ilgi ve güveni daha da artırmıştır. Düşmanın bile yenilgiyi kabullenmek zorunda kaldığı bu olayda, geleceğin halkımız açısından başarılı ve sonuç alıcı gelişmelerle dolu olacağı da kanıtlanmıştır. Ülke genelinde ve bu yöremizde sürdürülen siyasal faaliyetlerin kitleleri kucakladığı andan itibaren eyleme dönüşmesi sağlanacak, toplumumuzun yaşadığı çelişkiler adım adım çözümlenerek ulusal kurtuluşa tabi kılınacaktır. Özellikle de toplumsal çelişkilerin yoğun olduğu bu bölgemizde, geçmişte de olduğu gibi kitlelerin bilinçlendirilip eyleme kaldırılması, öncü gücün faal çalışmasına ve bu davanın temel yürütücüsü olduğunu bizzat pratikte kanıtlamasına bağlıdır.

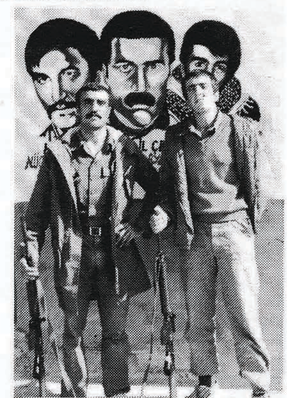

Bozova Direnişçilerinin şehit düşmeden kısa bir dönem önce çektirdikleri resim

Bu direnişin üzerinden daha bir yıl bile geçmeden Adıyaman alanında sömürgeciliğe üst üste vurulan darbelerle, mücadelemizin sürekliliği kanıtlandı ve Bozova'da kanlarını can bedeli bir mücadeleyle döküp sömürgeciliğe dur diyerek halkımızın tarihi direnme kararını açıklayan yiğit halk önderleri, Sabri **GÖZÜBÜYÜK**, Ali Kamber **DEMİR**, Mehmet **YEŞİLLER**, İmam Hüseyin **COŞKUN**, ve Hacı Ahmet **YAPICI** yoldaşlar, zafere kadar sürecek olan ulusal bağımsızlık mücadelemizin, o alandaki pratik önderliğini de yaptılar. Adıyaman Atılımını bu bağlamda ele aldığımızda, yükselen her direnişin hangi değerler pahasına yaratıldığını daha rahat kavrayabiliriz. Yaratılan her atılım, şehitlerimizin anısına bağlılığın bir gereği olarak ortaya çıkmakta; her şehit düşüş olayı ise, bu kutsal savaşın itici gücü olmaktadır. Çünkü, onların fiziki olarak aramızdan ayrılmaları, aramızda ve direnişimizde yaşamalarını engelleyemediği gibi, ülkemizin her tarafında güç kaynağı haline gelmelerini de engelleyemeyecektir. Çünkü bu şehitler, kendilerini Partiye ve halka katmış, faşizmin zulüm uygulamalarına da yine halkımızın ve Partimizin siperi olarak göğüs germişlerdir.

Bu direniş olayı, etkisini daima hissettirecek ve elde edilen kazanımlar, ülkemizin bu alanında da sonuna kadar korunacaktır. Bu aynı zamanda, mayıs ayı direniş zincirine katılan önemli bir halka haline gelen direnişlerden birisidir. Ve direnişçiler, oldukça güçlü bir dayanışma içerisine girerek halktan ve özellikle de Partiden aldıkları güçle direnmiş, bu ruhu geride kalan tüm topluma mal etmeyi başarmışlardır.

Bu açıdan diyoruz ki; şehitlerin değerleri, kanıtlanmış, tartışmasız ve bağlı kalınması gereken en yüce değerlerdir. Onların doğru sözcüleri olmalı, her koşul altında onların saldırı ve direniş ruhunun savunuculuğunu süreklileştirmeliyiz. Bunun pratikte yansıması ise; şehitlerimizin bize devrettikleri mirasın korunup geliştirilmesidir. O halde, Partililer olarak bize düşen görev, onların en son nefeslerini kendi nefeslerimizle birleştirip soluyarak, başeğmez çelik iradelerini kendi iradelerimize katarak ve tüm yaşama egemen kılarak onlara olan vefa borcunu yerine getirmek olacaktır. Zaferimizin güvencesi olan şehitlerimizin yolunda sonuna kadar yürünecektir.

Sabri GÖZÜBÜYÜK ve Bilge YUMUŞAK yoldaşlar, eğitim kamplarında iken

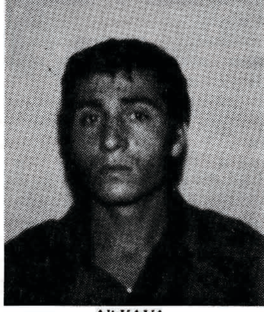
Şehit düştükleri anda onlara verdiğimiz sözü hatırlıyoruz. Kıraç Bozova topraklarına akıttıkları kanlarıyla suladıkları bağımsızlık ve özgürlük fidanı, daha şimdiden gelişip, boy atmaya başlamıştır. Ellerinde taşıdıkları bağımsızlık ve özgürlük meşalesi Urfa'nın yediveren topraklarına, Adıyaman'ın dağlarına ve Kürdistan'ın erişilmez doruklarına ulaştırılmıştır.

Bu başeğmez dağlar ve bereketli topraklar; başta Sabri **GÖZÜBÜYÜK** (Hacı) yoldaş olmak üzere, tüm 21 Mayıs Direnişçilerini, onların fedakarlıklarını, cesaretlerini ve kahramanlıklarını tek yaşam biçimi olarak benimsemiştir.

Sabri GÖZÜBÜYÜK, M. Nazif AKTAŞ savaş esirliğinden özgürlüğe kavuştuktan sonra, diğer yoldaşları ile birlikte görülüyorlar

FINDIK DİRENİŞÇİLERİ, KÖYLÜ İSYANCILIĞINDAN DEVRİMCİ-DİRENİŞÇİLİĞE TIRMANIŞIN ABİDELERİDİR

Ali KAYA

Hasan CABADEK

Kürdistan tarihi incelendiğinde görülecektir ki, köylü isyancılığı tarihimizde çok önemli bir yer tutar. Klasik türden her sömürge ülkede olduğu gibi, Kürdistan toplumu da esas itibarıyla bir köylü toplumudur. Kürdistan'da tarihin çeşitli evrelerinde bu zemin üzerinde sayısız isyan başgöstermiş, adları tarihe geçmemişse bile, sayısız köylü kahraman ortaya çıkmıştır. Ancak çok iyi bilindiği gibi, isyanlar, hep egemen güçlerin, ağaların, beylerin, şeyhlerin önderliğinde geliştirilmiş ve hiçbir zaman modern bir öncülüğe ulaştırılamamışlardır. Başgösteren herhangi bir isyan bazen büyük boyutlara ulaşsa da, hep egemen güçlerin sınıfsal, ailesel, bireysel çıkarlarına uygun olarak geliştirilmiş ve hiçbir zaman tüm ülke sathına yayılma özelliğini gösterememiştir. Ülke zemininde hep bölgesel özelliklerle sınırlı kalan bu isyanlar, dışarda da hiçbir zaman gerçek dost güçlerle gerekli bağlarını sağlayamamış, zorunlu ittifak ve dayanışmalara bir türlü gidilememiştir. Bunun karşısında sömürgeci güçler ulusal ve uluslararası tüm dayanaklarıyla bu isyanların üzerine yürümüşlerdir. Halkı bilinçlendirme yönünde herhangi bir çaba sarfedilmediği gibi, isyanlar hep örgütsüz, dağınık, bölük-pörçük bir şekilde patlak vermişlerdir. Önderlik genellikle düşman saldırılarına dayanamamış, eninde sonunda uzlaşma yollarını aramış ve neticede teslim olarak ihanet etmiş, halkımız kıyımdan geçirilmiş, ülkemiz yakılıp yıkılarak viraneye çevrilmiş, isyanlar, arkasında onbinlerce ceset, mecburi iskanlar, kan, gözyaşı ve acı bırakarak son bulmuştur.

Ülkemizde köylü isyancılığının diğer bir biçimi de, çeşitli nedenlerden dolayı Türk sömürgecileriyle veya yerel egemen güçlerle içine girilen çelişki ve çatışmalardan ortaya çıkar. Ve kendisini genellikle şu biçimlerde gösterir: Topraklar, meralar vb. tüm geçim kaynaklarını ele geçiren ve bunlar üzerinde kendi ekonomi-politikasını yürüten sömürgeci devlet ve yerli egemenlerin bu durumu, tüm emekçi kesimleri ve özellikle de yoksul köylülüğü geçimini sağlayamaz duruma getirmiştir. Bunun sonucunda, sömürgeci güçlerin koyduğu yasaların dışında ve bu yasalara karşı yöntemlerle geçimini sağlamanın bir aracı olarak, yoksul köylülük kaçakçılığa yönelmek zorunda kalmıştır. Bunun için, sömürgecilerin nöbetçilerle, tel örgülerle ve her türlü teknik yöntemlerle donattığı sınırları aşarak Suriye'ye, İran'a, Irak'a gidip sırt hamallığı yaparak kaçak yollarla geçimini sağlamaya çalışma durumundan doğan bir isyancılık biçimidir. Yine, sömürgecilerin koyduğu yasaları tanımayarak, sömürgeci ordunun emrinde bir asker olmayı kabul etmeme biçimindeki bir isyancılık da yaygındır. Ayrıca, bir yığın aşiret, kabile, aile çelişki ve çatışmalarından kaynaklanan mahkumiyet sonucu; yine düşmanın hukuk düzenini tanımayarak, ona karşı silah omuzda yıllarca mahkum yaşamayı kabul etme, ama, Türk devletine teslim olmama biçimindeki bir isyancılık sözkonusudur.

Özellikle bu son biçimiyle ele alındığında denilebilir ki; genelde Kürdistan üzerindeki tüm sömürgeci boyunduruk ve özellikle de TC tarihindeki boyunduruk altında, Kürdistan'da, isyan olayı hiçbir zaman kesintiye uğramamıştır. Ülkemiz, bu anlamda boydan boya sürekli bir isyan yaşamıştır. Özellikle ülkemizin, Suriye ile, İran'la, Irak'la sınır teşkil eden alanlarında, bu isyan, çok yaygın bir şekilde günlük bir olay halinde sürdürülmüş; silah elde, sömürgecilerin çizdiği ama halkımızın hiçbir zaman kabul etmediği sınırlar tepilmiş; Türk askeriyle her gün karşı karşıya gelinmiş; dağlarımızda her zaman çatışmalar sözkonusu olmuş ve bu çatışmalar çok sefer büyük boyutlara ulaşmıştır. Sözkonusu bu köylü isyancıların sayısı hiç de azımsanacak oranda değildir. Sınır hatları üzerinde, özellikle Siirt, Hakkari, Van ve Ağrı gibi yerlerde nüfusları onbinlerin çok çok üzerindedir. Öyle ki; bazen bir aşiret içerisinde sayıları 500-600'ü geçen silahlı köylü isyancı bulmak mümkündür. Ya nüfusa kaydolmamıştır, ya askere gitmemiştir; ya sınırı ihlal ederek kaçakçılık yapmaktadır, ya da çeşitli aile, kabile çatışmalarına katıldığı için mahkum olmuştur. Hele buna, nüfusa kaydolmama durumundan dolayı mahkum durumuna düşenler eklenirse, sayı yüzbinlerin çok çok ötesindedir. Sadece Ağrı'da, 50 bin kişinin nüfus kaydının bulunmadığını devletin kendisi de resmen kabul etmekte ve bunu gazetelerinde yayınlamaktan da çekinmemektedir. Denebilir ki; isyancılık hangi biçimde gelişmiş olursa olsun, kesinlikle şu veya bu sömürgeci kanuna karşı çıkan, onu tanımayan, özlü bir yurtseverliğin sonucudur. Bu anlamda, çok güdük de olsa, esas itibarıyla isyancılık, sömürgeci egemenliğe karşı geliştiğinden, bağrında özlü bir yurtseverliği de taşımakta ve bunun sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

Ancak bu isyancı bireyler, gruplar, günümüze kadar kendi içinde ileri bir bilinçlenmeye, herhangi bir öncülüğe kavuşamadığından ve zaten bunun imkanı da olmadığından, örgütsüz, bölük-pörçük, dağınık kalmış, sadece kaba bir isyancılık biçiminden, salt aile, aşiret ve kabile çıkarlarına hizmet edecek bir konumdan öteye gidememiştir. Hatta çoğunca, sömürgecilerin ve yerel egemen güçlerin elinde isyancılar birbirlerine düşürülmüş, sayısız insan bu biçimde katledilmiştir. Bunların durumu son derece yürekler acısıdır. Sömürgeci egemenliğe karşı, ama her türlü sömürgeci oyuna gelmeye aday bu kesimi; devrimci güçler örgütlediklerinde ve hele biraz da yurtseverlik bilinci aşıladıklarında her biri birer halk kahramanı olmaktadırlar.

İşte, 1985 Mayıs ayında Siirt'in Eruh ilçesi Fındık nahiyesinde, sömürgeci güçlerle giriştikleri büyük bir çatışma sonucu, büyük bir direniş göstererek şehit düşen grubun çoğunluğu bu halk kahramanlarından oluşmaktaydı. Başında Ali KAYA yoldaşın bulunduğu grup, Hasan CABADEK, Bedrettin TİMURTAŞ, Ali SEVİLGEN, Mehmet SEVİLGEN, ve Nuri ... yoldaşlardan oluşmaktaydı.

Başlangıçta bir köylü direnişçiliği biçiminde gelişen, ama yeni dönemde Partimizin müdahalesiyle, giderek devrimci bir direnişçiliğe dönüşen bu yoldaşların direnişi, ulusal direniş tarihimizde son derece önemli bir yer teşkil etmektedir. Her şeyden önce, benzer özellikteki çok sayıda direniş olayından bahsedilse bile, bu direniş, devrimcileşen köylü direnişçiliğinin yüksek bir zirvesini teşkil etmektedir. Direnişçilerin pratiği incelendiğinde rahatlıkla görülecektir ki; Fındık direnişçileri, Kürdistan köylüsünün birer temsilcileri olarak, bir halk isyancılığını kendi kişiliklerinde ve mücadelelerinde kahramanca sergilemişlerdir. Bir bütün olarak yeni dönemdeki direniş mücadelemizde Eruh direnişinin yeri ve önemi ne kadar büyükse, Eruh topraklarını kendi kanlarıyla sulayan ve büyük bir bölümü Eruhlu olan bu yoldaşlarımızın da, Eruh direnişindeki yerleri o kadar önemli, o kadar büyüktür.

Eruh; kuzeyini Botan nehrinin çevrelediği; batısında Dicle nehrinin sınır oluşturduğu; güneyini Gabar (Küpeli) ve Çırav dağlarının; doğusunu, Partimizin direnişiyle ismi dünyaya duyrulan Herekol

Hasan CABADEK ve Mehmet SEVİLGEN yoldaşlar

dağının sardığı; her vadisinde masmavi suların fışkırdığı; dört mevsimin bir anda yaşandığı; meşhur bağ ve bahçeleriyle cenneti andıran, tamamen dağlık, her dağının başında bir direniş kalesinin bulunduğu; Botan Beylerinin merkez seçtiği; ülkemizin geniş bir alanı üzerinde, ovayla dağlık kesimlerin kesiştiği; her tarafı ormanlarla kaplı; bir bütün olarak güçlü coğrafik özelliklere sahip; eskiden "mahkumlar diyarı" diye adlandırılan ve "Botan kültürünün" beşiği sayılan bir alan durumundadır.

Ekonomik olarak kısmen kendi kendisine yeterli, kendi içine kapanık bir yaşantı hakimdir. Aşiretçilik büyük oranda dağıldığından ve topraklar ile bu topraklar üzerinde feodal ağaların mülkiyeti sınırlandırılmış olduğundan; köylünün belli bir toprak mülkiyetine sahip olduğu, bununla birlikte belli oranda hayvancılığın yapıldığı; bu iki temel geçim kaynağı etrafında halkın çok sınırlı da olsa yaşantısını sürdürebildiği; kısmen mevsimlik işçi olarak sömürgeci metropol kentleriyle tanışıldığı; geçimin bir kısmının bu biçimde buralardan karşılandığı; ancak tarımsal ve hayvansal ürünleri değerlendirme ve pazarlama imkanı bulunmadığından büyük bir kısmının heba olduğu; özellikle bu nedenden dolayı, artan pahalılık karşısında köylünün belini doğrultamaz hale geldiği, sömürgeciliğin rüşvetle gaspla, talanla halkı soyup soğana çevirdiği bir alan durumundadır.

Toplumsal yapıda, ezici çoğunluğunu yoksul köylülüğün teşkil ettiği kısmi bir sosyal ayrışma meydana gelmiş bulunmaktadır. Aşiretçilik büyük oranda çözülmüş, varolan aşiret örgütlenmeleri önemli oranda dağılmış, zayıflamış ve zorla ayakta tutulmaya çalışılan bir hal almıştır. Bunun yanında, kabilecilik halen belli oranda varlığını koruyarak, kısmen de olsa toplumun biricik örgütlü yapısı durumundadır. Bunun dışında hiçbir toplumsal örgütlenmeden sözedilememektedir. Kırsal alanın belli bir kesiminde yaptırılan, ama çoğu öğretmensiz olan ilkokullar dışında herhangi bir sosyal hizmet sözkonusu değildir. Okur-yazar oranı çok sınırlı bulunmakta, varolan okur-yazarlık da, ilkokullarla sınırlı kalmaktadır. Bunun dışında, kırsal kesim için herhangi bir eğitim sözkonusu olmamaktadır. Köylülükte varolan kısmi aydınlanma(!) eğitim görmüş olmasından değil, sömürgeci metropollerle tanışmış olmasından ileri gelmektedir.

Siyasal alanda; aşiretçiliğin kısmen dağılması, ağalık sisteminin zayıflaması, köylülükte, en azından aşiretten özgürleşme yönünden kısmi aydınlanmanın meydana gelmesi, kırsal kesimde bazı değişmelere yolaçmıştır. Her şeyden önce aşiret ve kabile reisleri; zayıflayan otoritelerini tesis etmek için bir yandan birbirleriyle çatışmalara girerken, bir yandan da, aşiret ve kabilelerden koparak özgürleşmiş kesimler üzerinde zayıflamış bulunan egemenliklerini geliştirmeye, nüfuz alanlarını genişletmeye çalışmaktadırlar. Bu temellerde, Eruh'ta, özellikle 1979'lardan sonra giderek hızlanan bu süreçte, çok sayıda aşiret, kabile ve aile çatışmaları yaşanmıştır. Bu durum çok yoğun bir şekilde, 12 Eylül faşist rejiminin işbaşına gelmesine kadar sürmüştür. 12 Eylül faşist rejiminin işbaşına gelmesinden sonra kısmen durgunlaşan aşiret ve kabile çatışmaları ortamında, artık, kendi güçleriyle, aşiret ve kabileler üzerinde tesis ettikleri otorite ve denetimlerini iyice yitiren yerel aşiret ve kabile reisleri, düşmanla ajanlık temelinde yoğun bir işbirliğine girmişlerdir. Bu işbirliği sonucunda kendi aşiret ve kabilelerini bizzat ihbarlayarak, silahlarının toplanmasına, baskı altına alınmalarına, rüşvet vermek durumunda bırakılmalarına yol açmaktadırlar. Bu durumların giderek yaygınlaşması ve artık bir de bu temelde yer yer aşiret ve kabile çatışmalarının yaşanması; bundan da öteye, kısmen özgürleşmiş kesimlerin aşiret veya daha çok da kabile reisleriyle çatışmalara girmesi, cunta koşullarında bile devlet ve aşiret-kabile reisleri ikilisine karşı bir yığın köylü isyancıyı türetmiştir.

Mayıs 1985 tarihinde, Eruh'un Fındık nahiyesinde sömürgeci güçlerle giriştikleri çatışma sonucunda, düşmana 3'ü subay olmak üzere 20'nin üzerinde asker kayıp verdirerek şehit düşen Hasan CABADEK, Ali SEVİLGEN, Mehmet SEVİLGEN, ve Nuri ... yoldaşlarımızın isyancılığı da, başlangıçta böylesi bir isyancılıktır. Bu yoldaşlar kısmen aydınlanmış, ağa zulmüne boyun eğmemiş, buna karşı direnmiş ve "mahkum" olmuşlardı. "Mahkum" durumuna düştükten sonra, çalışamaz hale gelmiş ve herhangi bir geçim kaynakları bulunmadığından, kan ve can pahasına da olsa, Türk devletinin asker yığdığı ve her türlü teknikle donattığı sınırları aşarak "kaçakçılık" yapmak, geçimlerini bu biçimde sağlamak durumunda kalmışlardı. Uzun süre geçimlerini bu biçimde sağlamış, birçok sefer Türk askeriyle karşı karşıya gelmiş, birçok Türk asker ve subayını öldürmüş, panzerleri tahrip ederek kurtulmayı başarmışlardı. Böylece onlar, insanın az erişebileceği savaşçı yetenekler kazanmış, nam salmış, "savaş kurdu", "sınır kurdu" olmuşlardı. Hem genelde sömürgecilik ve yerel gericiliğin baskılarına başkaldırmış ve hem de böylesi güncel taleplerden ötürü, sömürgeciliğe ve yerel gericiliğe karşı gittikçe daha fazla kinlenerek bilinçlenmiş, köklü bir yurtseverliğe doğru hızla ilerlemişlerdir.

Partimizin II. Kongresinde almış olduğu, ülkeye yeniden dönüş kararı doğrultusunda Parti örgütlenmemiz açısından ilk pratik adımların atıldığı yerlerin başında Eruh gelmekteydi. Bu adımların atıldığı ilk andan itibaren, Partimizle ilişki kuran bu yoldaşlar, uzun bir süre boyunca, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine son derece değerli hizmetlerde bulunmuşlardır. Partimizin kendilerine açtığı eğitim imkanlarından da yararlanan ve kendilerini hızla geliştiren bu yoldaşlar, kısa süre içerisinde devrimin birer propagandacısı, birer militanı olmuşlardı. Onlar, artık sıradan birer köylü isyancısı değil, Parti ruhuyla önemli oranda bütünleşmiş, yurtseverliğin doruğuna tırmanmış, güçlü birer devrimci-direnişçi haline gelmişlerdi. Onların bu durumunu gören köylüler, bir yandan bu değerli evlatlarıyla övünüyor, onlara saygı ve sevgi duyuyorlar; bir yandan da PKK'nin bu geliştirici özelliğine hayran kalıyor, şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı. Köylüler şunu söylüyorlardı: "**Nasıl oluyor da PKK kısa bir süre içerisinde insanları bu kadar geliştirebiliyor, toplum içerisinde saatlerce devrim sorunlarını aktarma, propaganda yapma yeteneğini kazandırabi-**

liyor?” Onların şahsında bu söz köyden köye dolaşıyor, insanlar bir yandan PKK’nin geliştirici sırrını araştırırken, bir yandan da onların etrafında kenetleniyor, onları Partiyle ilişki kurmanın bir köprüsü olarak görüyorlardı. Diyebiliriz ki; daha sonra bir bütün olarak Eruh’ta gerçekleştirilen görkemli direnişlerin sergilenmesinde bu ilk çalışmanın ve bu yoldaşların rolü son derece büyüktür. Ve eğer bu zemin üzerinde sağlanan gelişmeler iyi irdelenirse devrimci mücadele açısından son derece önemli derslerle doludur.

Ali SEVİLGEN ve Hasan CABADEK bir grup yurtseverle birlikte

Hasan yoldaş, İdil’in Bafe (Sulak) köyündendi ve yoksul bir ailenin çocuğuydu. Kendisini, devletin ve ağaların yarattığı çatışma ortamının dışında bulamamış, bir çatışmada ortaya çıkan öldürme ve yaralama olayında, amcaları hep tutuklanmış, cezaevine konulmuş, hem kendi ailesine, hem amcalarının ailesine bakmakla yükümlü durumda kalmış, bunun için her gün sınırları aşarak, düşmanla çatışmalara girerek “mahkum” olmuş ve yaşamını bu biçimde sürdürmüştür. Sömürgeciliğe ve feodalizme karşı son derece kinliydi. Kendisiyle ilk ilişki kurduğumuzda, *“Heval”*, diyordu; *“Bu ağalar, karnımızı doyurmamızı, gözümüzün biraz açılmasını, toplum içerisinde sevilip sayılmamızı istemiyorlar; babalarımız bunlara hep kölelik yaptılar, bizim de öyle olmamızı istiyorlar; biz öyle olmadığımız için bakınız başımıza ne getirdiler, devletle işbirliği içerisinde çalışıyorlar, 12 Eylül’den sonra artık ajanlıklarını da gizlemiyorlar, ağzımızı açtığımızda hep ‘sizi şikayet ederiz’ diyorlar; bize hep babamızın yırtık-pırtık elbisesini hatırlatıyorlar, üzerimize biraz temiz bir elbise bile giydiğimizde bize küfrediyorlar; öyle ki yoksul bir köylü çocuğu bir cemaatta konuştuğunda hemen öfkeleniyor, ona olmadık hakarette bulunuyorlar; bırakmıyorlar halkımızın güzü açılsın, kendilerinin de fazla güçleri kalmadığından ‘ihbar edeceğiz’ diye tehdit ediyorlar; devletle işbirliği içerisinde, her gün bir komployla, birisinden yüz, yüz elli bin lira para alıyorlar; bizim biraz gözümüz açıldığı için, her gün bizi ihbar ediyorlar, öyle ki evimizde yatmamız bile mümkün olmamaktadır. Eğer devlete karşı bir mücadele geliştirilecekse bu mücadelenin bu hainleri de içine almadan başarılı olması mümkün değildir.”*

Hasan yoldaş, henüz devrimci bilinçle fazla tanışmamıştı, ama, bu gerçekliği yaşamı boyunca, saniyesi saniyesine yaşamıştı. Bu nedenle diyebiliriz ki; bu gerçeklik yıllarca devrimci bilinçle eğitilmiş bir kişiden çok daha fazla Hasan yoldaşın kafasına çakılmıştı. O biraz da devrimci bilinçle donandıktan sonra bu gerçekliği hep çevresine yaydı. Başta gençlik olmak üzere, birçok insanı, birçok konuda olduğu gibi bu konuda da bilinçlendirerek, kendi çevresinde bu güçlere karşı güçlü bir kamp oluşturmuştu. Ve zaten O’nun güçlü özelliklerinden, herkesin mutlaka tecrübe edinmesi gereken özelliklerinden birisiydi bu. O köylülük koşullarında son derece güçlü bir örgütçüydü. Denilebilir ki, yaşamı boyunca, çocukluğundan şehit olduğu güne kadar, girmiş olduğu her türlü toplumsal, siyasal, ekonomik ilişkiyi devrimci örgütlenmenin bir malzemesi haline getirmenin başarılı bir mimarıydı. Ne zaman nerede kiminle bir ilişkisi olmuşsa, devrimci olduktan sonra bu ilişkiyi bir devrimci ilişki haline getirmiş; kendisi tüm bu ilişkilerin bir merkezi olmuştu. Bu anlamda, Hasan yoldaşa bir kişi demek çok yetersiz bir tanımlama olur. O, kendi çapında bir örgüttü, bir örgüt merkeziydi. İşte bu noktada, Hasan yoldaşın büyüklüğünün zirvesi buydu. Sayısız insanla ilişki kurmuş, mücadeleyi destekler hale getirmiş, onlarla her zaman bağlarını sürdürmüş, bilinçlenmelerine katkıda bulunmuş, onlar için son derece güvenilir bir çekim merkezi haline gelmişti. Çok güçlü bir çekim merkeziydi. O, kurduğu hiçbir ilişkisinde yanılmadı ve önemli oranda verim sağladı. Tüm bu çalışmalar sonucunda O, gittikçe daha geniş çevreler tarafından tanınıyor, daha geniş kitlelerin saygı ve sevgisine sahip oluyordu.

Hasan yoldaş, güçlü bir savaşçı, güçlü bir komutandı. Eli silah tuttuğundan başlayarak yaşı otuz beşlere varıp şehit düştüğü güne kadar, hem Partimizle ilişki kurmadan önce, hem de Partimizle ilişki kurduktan sonra, sayısız sefer düşmanla çarpışmalara girmiş, en büyük tehlikeleri kendi üzerine almış, kendisini ve arkadaşlarını kurtarmayı başarmıştır. Hasan yoldaşa yörede, “panzerin üzerine yürüyen adam” derlerdi. O, sınırı geçerken çeşitli seferler panzerle çarpışmış, panzeri çalışamaz hale getirerek üzerine çıkmış, içindekileri esir almıştır. Ve Hasan yoldaş, bu kahramanlığı en son çarpışması olan şehit olduğu günde de gösterdi. Çemberi yarmaya çalışırken, önüne konan helikopterin üzerine yaralı olduğu halde, **“Ben bir HRK savaşçısıyım, bana bin Türk askeri yetmez”** deyip yürümüş, helikopterden ilk çıkan üsteğmenle üç askeri öldürmüş, çoğunu da yaralamış, ancak bu arada aldığı kurşun yaralarıyla kendisi de şehit düşerek ölümsüzleşmiştir.

Hasan yoldaş, sadece, köylülük alanında güçlü bir propagandacı, güçlü örgütçü değildi. Aynı zamanda O, kendi çapında iyi bir yöneticiydi de. Son derece devrimci yurtsever bir kişiliği bünyesinde somutlaştırarak, bireysel fedakarlıklarla sınırlı kalmamış, kendisiyle her zaman başkalarını da ayağa kaldırmış, alçak gönüllülüğü ve güçlü komutanlık yetenekleriyle, her zaman beraberinde bir savaşçı grubu ayağa kaldırmış, bu temelde Partimizin koymuş olduğu bir çok eyleme iştirak etmiş, üstün başarılar sağlayarak, bu noktada da direniş hazinesine büyük değerler katmıştır. Hasan gibi bir komutanla düşmanın üzerine yürümek, yanındaki savaşçılara son derece güven veriyor, onları cesaretlendiriyor, her eylem başarıyla sonuçlandırılarak yüksek randıman alınıyordu.

Hasan yoldaşa göre, Partiden özel isteklerde bulunmak son derece ayıp bir şeydi. O, her zaman, mücadele açısından yararlı olan her şeyin, mücadele etmekte olan güçler tarafından sağlanmasını, tüm gelişmelerin bu esas üzerinde yaratılması gerektiğini söylüyor, buna inanıyor ve bunu uyguluyordu. O, bununla ne kadar üretken, ne kadar yaratıcı bir kişilik olduğunu her an gösteriyordu. Kısacası, Hasan yoldaşın meziyetleri, güçlü bir devrimciliğin mutlaka örnek edineceği cinstendir. O, tüm bu meziyetleriyle, köylü isyancılığından güçlü bir devrimci militanlığa en mükemmel bir şekilde dönüşümü sağlayan sayılı insanlardan biridir. O, tüm bunlardan dolayı son derece çekici bir kişilik, Kürdistan köylüsünün seçkin bir temsilcisi, halkımızın kahraman bir evladıydı.

Ali ve Mehmet yoldaşlar, Eruh’un Hetma köyünden, aynı aileden amcaoğullarıydı. Yörede mücademize ilk destek sunan bir aileydi bu aile. Kendi köylerinde ağanın baskısına dayanamayıp başkaldırmışlardı. Daha sonra Musa Ağanın bir adamını öldürmüş, köydeki mal-mülklerini bir tarafa bırakıp bir ara İdil’in “Erzanix” köyüne yerleşmişlerdi. En son olarak buradan da Dicle’nin öte yakasındaki Eruh’un “Zeve” köyüne yerleşmişlerdi. Kalabalık, yoksul ve hiçbir geçim imkanı olmayan bir aileydiler. Ali ve Mehmet yoldaşlar ancak kaçakçılık, yarıcılık, yaparak ailelerini geçindirebiliyorlardı. Hasan yoldaşla yakın bir ilişki içerisinde yaşamlarını sürdürüyor, kaçakçılık içinde beraber çalışıyorlardı. Hareketimizle herkesten önce ilişki kuran bu yoldaşlar, Hareketimizin yörede gelişme sağlaması için ellerinden gelen her türlü çabayı sarfettiler, varlarını-yoklarını devrimci direnişe adadılar, Zeve köyündeki Hüseyin Ağa (bu şimdi de ajan ve milis faaliyetlerini sürdürüyor)’nın tehditlerine rağmen, mücadeleye olan desteklerini kesmediler ve giderek devrimci direnişin kopmaz bir parçası haline geldiler.

Bu yoldaşlar da Hasan yoldaşla birlikte çalışıyor, bir yandan mücadelemizin, her türlü yayın, silah, araç-gereçlerini bölgeden bölgeye aktarırken, diğer yandan kitleler arasında propaganda faaliyetlerinde bulunuyor, geniş çevreler yaratıyor, bu çevrelerin mücadeleye destek olmalarını sağlayarak değerli hizmetlerde bulunuyorlardı. Öte yandan da, 15 Ağustos sonrası, alanda yaygınlaşan silahlı direniş sürecine katılarak yörede yeni yeni geliştirilen ajan-milis takımına yönelik Partimizin geliştirdiği eylemlere katılıyor, güçlü direniş örnekleri sergiliyorlardı. Ali ve Mehmet yoldaşlar, kendilerinin de sürdürdükleri devrimci pratik içerisinde her gün karşılaştıkları toplumsal geriliğin şahsında sömürgeciliğe ve çok acısını çektikleri yerel gericiliğe karşı, son derece soylu olan kin ve öfkelerini şöyle dile getiriyorlardı: *“Heval”* diyorlardı; *“İnanınız ki Kürdistan’da hiç kimse Türk askeriyle savaşmaktan korkmaz. Eğer şu ağaların düşmanla girdiği işbirliği sonucu ve esasen de kendi sınıf çıkarlarından dolayı içerisine girdikleri alçakça ilişki ve genelde toplumumuzun bilinç yönünden içerisinde bulunduğu gerilik olmazsa, Türk ordusu iki gün dayanmaz. Biz ikimiz yalnız bir bölük askeri yere sereriz. Bu nedenle, bu yerel gericiliğe karşı mücadele zorunlu olduğu kadar, halkı bilinçlendirmek de son derece önemlidir. Onun için, insanlar aslında eskisi gibi kör değiller, eğer devrimci güçler de bu yönlü bir uğraşı içerisine girerlerse, devrimci davayı kitlelere kavratırlarsa, Türk devletine ve onun işbirlikçilerine karşı savaşmak çok zor olmayacak; onun için bu çabaya önem vermek gerekir.”* Evet, bu yoldaşlar da henüz devrimci bilinçle fazla tanışmamışlardı. Ama bir bütün olarak toplumsal geriliğin kahrını çok acı bir biçimde yaşıyorlardı. Ve bu bilinçle hızla kendilerini de eğiterek, bu yönlü de devrimci güçlere yardımcı olmayı ihmal etmiyorlardı. Her biri bir yığın deneyim yaşamış yaman savaşçılardı ve bunu düşmanla girdikleri çatışmada sergileyerek, düşmana 20’nin üzerinde kayıp verdirerek göstermişlerdi. Ancak o zamana kadar onlarca çatışmayı başarıyla sürdüren bu kahramanlar, sözkonusu bu son çatışmada kendileri de şehit düşmüşlerdi. Aynı aileden Hasan SEVİLGEN adlı yoldaş da, 1986’nın ocak aydında, İdil yöresinde düşmanla girdiği bir çatışmada şehit düştü. Direniş mücadelesine bu kadar kan ve can veren bu ailenin şahsında, halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğe olan inanç ve tutkusu mutlaka sömürgeciliği ve her türden yerel gericiliği bozguna uğratarak zafere ulaşacaktır. Çoktan beri kesinlik kazanan sözkonusu gerçek bu ailenin şahsında bir daha ispatlanmıştır. Eğer yeterli bir bilinç ve inanç verilirse Kürdistan’da her aile düşmana karşı yıkılmaz bir kale gibidir.

Nuri yoldaş da, yoksul bir köylü ailesinin çocuğuydu. O da İdilliydi ve Hasan yoldaşın grubunda yer almaktaydı. Sömürgeciliğin ve ağaların ikili baskısını yaşayan bir insandı. Başka yaşam imkanları olmadığından, düşmanın çizdiği sınırları ihlal ederek kaçakçılık yaptığı bir sırada Partimizle ilişki kurmuş kendisini sömürgeciliğe ve yerel gericilere karşı soylu bir mücadele içerisinde bulmuştu. Partimizle ilişki kurar kurmaz kendisini hızla bilinç yönünden geliştiren Nuri yoldaş, Partinin aktarma ve nakil işlerinde değerli hizmetlerde bulunurken, bir yandan çevresinde propaganda çalışmalarını sürdürüyor, diğer yandan devrimci eylemlere katılarak güçlü bir militan haline geliyordu. O, kendisi için hiçbir özel çıkar düşünmeyen, her şeyini devrime adamış, güçlü yurtsever bir devrimciydi.

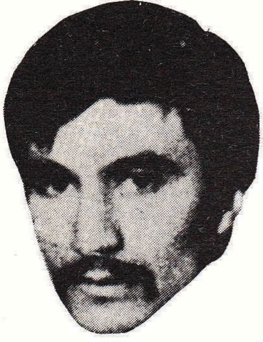
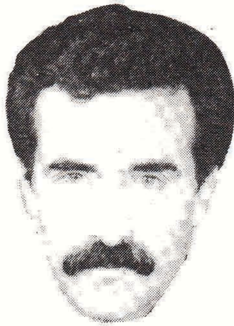
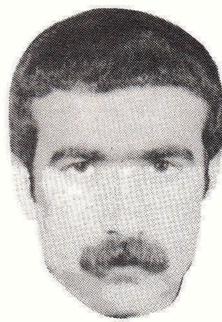
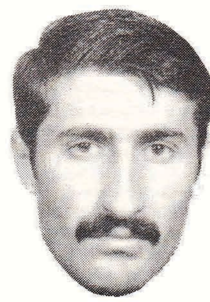
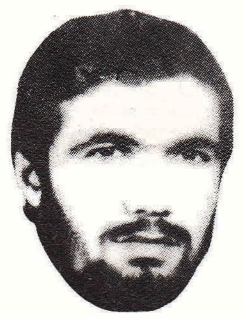
Bedrettin TİMURTAŞ yoldaş, son derece yurtsever bir köy imamıydı. Eruh’un Zivinga Şikaka köyündendi. Evli ve 7 çocuk babasıydı. Köyün en yoksul insanıydı. Hiçbir geçim kaynağı bulunmamaktaydı. Mücadelemize katılmadan önce, bazen metropol kentlerine giderek çalışmakta, bezen de yöredeki göçer aşiretlere mevsimlik imamlık yaparak geçimini sağlamaktaydı. Partimizin yörede devrimci faaliyetlere başlamasının ilk bilinçli dayanaklarından biriydi. Daha önce uzun yıllar KDP taraftarı olarak çalışma sürdürmüş, devrimci birimlerimizle ilişki kurar kurmaz, mücadele gerçekliğini çarçabuk kavramış ve Partimiz saflarında direnişe devam etmiştir. Kısa bir çalışmadan sonra, hiçbir tereddüt göstermeden silahlanarak devrim saflarında direnişe katılmış, ve zaten önceden de belli bir bilinç birikimine sahip olduğundan, kendisini hızla Parti çizgisini kavrama yönünden bir eğitime tabi tutmuştur. O, hızlı bir devrimci gelişme göstererek kısa sürede yaman bir köylü önderi olmuştu. Güçlü propaganda kabiliyetine ve cesur bir savaşçı niteliğine sahipti. O da toplumsal geriliğe son derece öfkeliydi ve şöyle diyordu: *“Eğer halkımızın belli oranda dini bilinci de olsaydı, o bu zulme iki gün tahammül edemeyecekti. Ama o ne dini bir bilince sahiptir, ne sosyal, ne de siyasal bir bilince sahiptir. Sömürgeciler ülkemizde o kadar vahşi, o kadar barbar davranmışlardır ki, insanlarımızı kapkaranlık bir yaşantı içerisine sürüklemişlerdir. Türk devleti her halükarda dine sarılmasına rağmen, şimdi de camilerimize, Bursa’dan, Konya’dan imam getirmektedir. Ancak ne imamlar Kürtçe biliyor, ne de köylüler Türkçe biliyor. Öyle ki camilerimiz, cemaatlerimiz kör ve sağırlar diyaloğuna dönüşmüştür. Faşist Türk devleti, halkımıza hayvan muamelesi yapmaktadır. Ben kendim mutaassıp değilim ama, eğer halkımıza dini bir bilinç bile verilseydi, sömürgecilere karşı isyan etmek için yeterli olacaktı. Bu yönlü kısmen aydınlanmış bir insan bile, eğer zerre kadar şeref ve haysiyet sahibi ise mutlaka sömürgeciliğe karşı isyan etmek zorundadır. Bu yönde, bir imam olarak bize düşen görevlerin bilincindeyim, şimdiye kadar olanaklarım dahilinde çabaladım. Bundan sonra PKK düşüncesiyle de tanışmış bir kişi olarak çok daha yararlı olacağıma inanıyorum.”*

Ve gerçekten Bedrettin yoldaş, gece gündüz demeden çalıştı. Kısa sürede eskiden beri var olan çevresini toplayarak güçlü bir taraftar kitle yarattı. O, bununla da yetinmedi, Eruh dışındaki alanlara da giderek propaganda ve eylem çalışmalarını sürdürdü, güçlü bir hitap yeteneği ve kavratıcı özelliği vardı. Çevresi tarafından sevilir sayılırdı. Kendisini her şeyi ile devrime adamıştı. Köy köy dolaşıyor, ilişki geliştiriyor, örgütsel çalışmalara katılıyor, bir önder olma yolunda hızlı gelişmeler katediyordu. Sömürgeci güçlerle giriştiği bir çatışmada (Hasan yoldaşın grubuyla birlikte). Hasan yoldaş şehit olmadan iki gün önce şehit düştü. O, Kürdistan halkının unutamayacağı yurtsever bir devrimciydi.

Ali KAYA (Yaser) yoldaş, Mardin’in Midyat ilçesindendi. Partimizin güçlü militan bir kadrosuydu. Kısa bir süre önce grupla birleşmiş ve grubunun sorumluluğunu üstlenmişti. Daha 1977’lerde Parti saflarında direnişe katılan Ali yoldaş, Partinin eğitim sürecinden geçmiş, cunta öncesi güçlü direniş örnekleri sergilemiş, önemli deneyim ve tecrübelerden geçmiş, güçlü bir inanca ve yıkılmaz bir kişiliğe ulaşmıştı. Partimizin II. Kongre kararına uygun olarak, ülkede Partiyi yeniden inşa çabasına girdiği bir anda ilk öncü birimde yer almış ve Kasım 1982’den itibaren Eruh alanında devrimci çalışmasına başlamıştı.

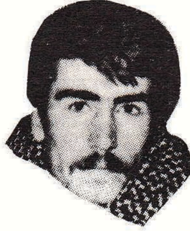
Devamı Syf: 27’de

MAYIS AYI ŞEHİTLERİMİZİ ŞANLI BAHAR ATILIMIMIZ İLE YÜKE

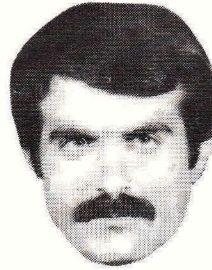

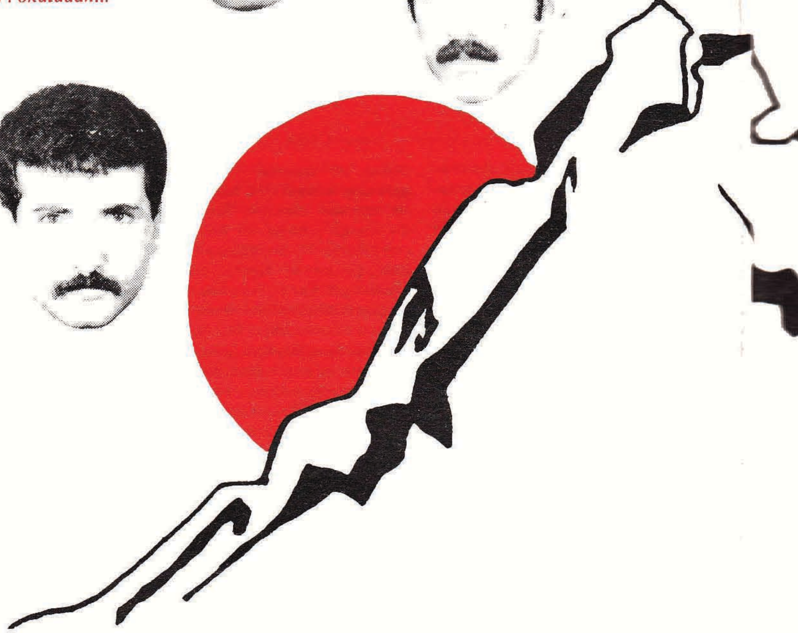
Ben İNSAN'dım!..
Canım aldılar ecelsiz
Pırıl pırıl bir onsekiz Mayıs günü
Yoluna başkoyduğum,
Vebalım, sevdalım
toprağıma uzandım.
Saplandı yağlı kurşunlar
Delikanlı bedenime;
Tepeden tırnağa kandım.

Elleri ve kolları birbirine bağlı
Kirve, hısım ve akraba,
Kimileriyle akrandım.
Oracıkta benzin döktüler üstüme,
Küllerimiz birbirine karıştı;
Yüzbinlerle cayır cayır yanandım.
Benzerlerimdi katledenler beni,
Ama ben İNSAN'dım!..

Okutun ANALAR;
yaratmaya çalışırken
ulusal birliğini halkımın,
Zağros yüksekliklerinde;
Sosyal-demokrasinin beslemesi
halkımın yüzkarası
Kürdistan Polpot'unun
saldırı gücü tarafından
kanı akıtılan
büyük önder
ulusal kahraman
MEHMET KARASUNGUR'u
ve
PKK militanı
İBRAHİM BİLGİN'i okutuuun!..

Ülkem benim!
Hasretim dağlarında saklı
bir sır gibi saklamıştım
nah şu yüreğimde
bugüne haykırmak için.
Ülkem benim!
atalarımın kurşunlanmış
kemikleri
doğmamış bebelerin ağıdı
gömülü toprağında
hasretim dağlarında saklı
mavzerimde
mavzerimde söylerim
toprağımın türküsünü.
Haydi
bir tane daha
bir daha
bir daha
bir daha
sür namluya mermiyi.
Bu birincisi;
hançerlenmiş bebelerimiz için
ikincisi;
ak saçlı anam-analarımız için
üçüncüsü;
namus için kardeşler.
Bu toprağın
bu dağın
bu türkünün namusu için
sür namluya mermiyi
bir daha
bir daha.
Hasretim dağlarında
yankılanır şimdi.

Hüseyin TAŞCAN
Salman KAVAL
Nuh PEHLİVAN
Adil YAVUZ
İbrahim ALAN

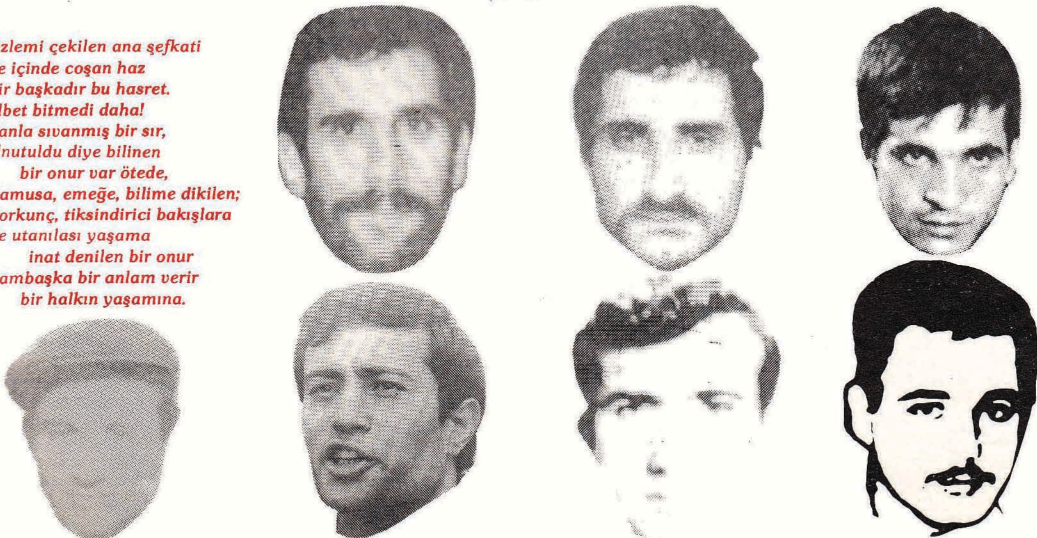
HASAN
Abdülkadir ZANA
Oktay AYDIN
Kazım ÖLMEZ
İsa DEMİRCİ

YÜKELEN ULUSAL BAĞIMSIZLIK MÜCADELEMİZDE YAŞATIYORUZ

Yeşerir çorak toprak...
yeşerir en kıraç dağlar bile
bir çapa vuranı olsun yeter.
Uyuyan bir yanardağ gibiydi
bu çorak topraklar
güneşin öfkesini çekmiş de üstüne
karşılığını bulamamış
yüklü bulutlardan.
Uyuyan bir yanardağ gibiydi
bu çorak topraklar.
Başını avuçlarına almış
heybetli bir heykel gibi
ta... tarih öncesi yontulan
Nemrut'a
Cilolara işlenen
onlardan biçimlenen.
Kimse görmedi O'nu
tüm görkemine rağmen.
Sonra...
tarihlerden bir gün
üçbin yıl sonra doğuyordu yeniden
gökte küçük bir öfke bulutu;
NEDİR bu yüreklerin susuzluğu
ağrısı NEDİR diye soran.
Ama ilk uğultusu duyulduğunda
toprak...
kendi toprağı bile
silkindi... ürperdi...
baktı şöyle bir
dumanlı başına dağının
kaynayan sıcaklığına baktı...
EVET! dedi birleşmeliyiz
saç lavını
saç alevini
saç...
İlk damlalar düştüğünde toprağa
bir hoş koku gelir
insanı toprağa çeken
sonra sağnak olur yavaş... yavaş
susuzluğu gideren.
Topraktı bizim özlemimiz
toprağaydı susuzluğumuz
ana bağrına hasret çocuklar gibi
anam!.. diye sarılacağımız.
İşte o
bir demet kırmızı karanfil gibi
sunanlardı toprağa kanlarını
anamızı
tanıtanlar bize.
Kim miydi?
Adı mı neydi?
ne önemi var şimdi bunun.
Damla damla yağmur de sen...
aynı gökten boşalan.
Domur domur çiçekti de sen...
aynı ağaçtan tomurcuklanan.
Toprağın susuz çatlaklarından
fışkıran...

12 MART DİRENİŞÇİLERİNİ SAYGIYLA ANIYORUZ

Özlemi çekilen ana şefkati
Ve içinde coşan haz
Bir başkadır bu hasret.
Elbet bitmedi daha!
Kanla sıvanmış bir sır,
Unutuldu diye bilinen
bir onur var ötede,
Namusa, emeğe, bilime dikilen;
Korkunç, tiksindirici bakışlara
Ve utanılası yaşama
inat denilen bir onur
Bambaşka bir anlam verir
bir halkın yaşamına.

Dayan!
Ey insanlığın onuru
Dayan sömürgenin vahşetine
Leş kokan kasırganın dalgasına
Seyirci kalan gözlere,
Gülmeyen yüze,
Işıtmayan güneşe
insanlığa
merhamete
sığmayan bir acıya dayan.
Yeter artık bu sessizlik
Unutma ki
Uğruna savaştı benzerlerimiz
Hakilerimiz, Kemallerimiz
Değerindir daha nice şehitlerimiz
Anımsa tarihini
Sancılı günler bekler seni
Yeni anlamlarla yüklü
bir bahar var önünde
Daha dündendir
boğuşmaktadır inanç.

HALKIMIZ YİĞİT BİR KOMUTANINI; AHMET ERGİN YOLDAŞI ŞEHİT VERDİ

Partimiz değerli bir kadrosunu, halkımız ise yiğit bir komutanını 3 Mart 1986 günü, Sason-Baykan-Kozluk üçgeninde bulunan Dodan Dağı'nda şehit verdi. Ahmet ERGİN (Rızgar) yoldaş, birlikte bulunduğu diğer iki yoldaşı ile beraber ulusal hainler ve sömürgeciler eliyle alçakça katledildi.

Ahmet ERGİN yoldaş, Siirt'in Beşiri ilçesine bağlı Bazbut köyünde, 1960 yılında doğdu. Ailesinin içinde bulunduğu yoksulluk nedeni ile öğrenimini ancak ortaokul 1. sınıfa kadar sürdürebildi. Bu sınıfta iken okulu terkeden Ahmet yoldaş, ailesinin geçimine katkıda bulunmak amacı ile Türkiye'nin büyük kentlerine giderek iş bulma arayışı içerisine girdi. Buralarda yaşadığı zorluklar ve karşılaştığı gerçekler, O'na Kürdistan'da işsizlik ve yoksulluğun had safhada bulunmasının yanısıra Türkiye halkının da büyük ekonomik güçlükler ve ızdıraplar içinde olduğunu gösterdi. Bu durum, Ahmet yoldaşı düzene karşı köklü arayışlar içerisine itti. İstanbul'da iken devrimci hareket saflarına katılan Ahmet yoldaş, irili ufaklı birçok eylemde aktif olarak yeraldı. Çeşitli protesto gösterileri ve yürüyüşlere en önde katıldı. Bu faaliyetleri sırasında iki kez yakalandı. İki ay tutuklu kaldığı son yakalanması sırasında maruz kaldığı ağır işkencelere rağmen direnerek düşmanın eline hiçbir bilgi vermedi ve serbest bırakıldı.

Ahmet yoldaş, 1978'de Kürdistan'a dönerek mücadelesine bu alanda devam etti. 1978-79 yıllarında Batman'da feodal-komprador çeteye ve sömürgecilere karşı yükseltilen silahlı mücadele saflarında aktif olarak yeraldı ve yoldaşları ile birlikte çok sayıda eylem gerçekleştirdi. Devrimci hareket gelişmeden önce bu alanda cirit atan reformist Kürt küçük-burjuvalarına karşı da amansızca mücadele verdi. Kürdistan halkının ufkunu karartan ve ona verecek hiçbir şeyleri olmayan bu güruhların teşhir ve tecrit edilmesi doğrultusunda

çalıştı ve halkı aydınlatarak devrimci hareket saflarına çekti. Reformist yöntemlerle hiçbir yere varılamayacağı, kurtuluşun ancak ve ancak silahlı mücadele yoluyla gerçekleştirilebileceği ruhuyla kitleleri eğitti; yalnızca propagandayla yetinmeyerek savunduğu bu düşüncelerin pratikte hayat bulması için de kararlılıkla savaştı.

Bu faaliyetleri sırasında deşifre olarak düşmanın ve işbirlikçilerinin dikkatlerini üzerine çeken Ahmet yoldaş, 1979'da Batman'ı terkederek Almanya'ya gitti. Bu alanda, hem ailesine maddi yardımda bulunmak amacıyla işçi olarak çalışırken, hem de kitleleri ulusal kurtuluşçu düşünceler temelinde eğitmek için politik faaliyetlerini sürdürdü. Kendisi de bir Yezidi olan Ahmet yoldaş, Hannover ve yöresinde bulunan Yezidi Kürtlerine hareketimizin düşüncelerini taşıran ve onları bu ideoloji etrafında örgütlemeye çalışan ilk kişi oldu. Ulusal ve dini farklılıklarından dolayı Türk sömürgecilerinin en çok saldırısına uğrayan bir kesim olan Yezidiler, maruz kaldıkları ağır baskılar nedeniyle kitleler halinde Almanya'ya ve Avrupa'nın diğer ülkelerine göç ediyor ve çoğunlukla şiyasal sığınma talebinde bulunuyorlardı. Geçmişten beri dış baskılara karşı kendi içlerinde sıkıca kenetlenen bu kesimler, Avrupa'da da toplu bir halde yerleşiyor ve belli merkezlerde Yezidi toplulukları oluşturuyorlardı. İşte bu merkezlerin en belli başlı olanlarından biri de Hannover ve çevresi idi. Burada sayıları yüzleri aşan aile yaşıyor ve ulusal kurtuluşçu hareket için önemli bir potansiyel barındırıyordu. Ülkede olduğu gibi burada da Yezidi Kürtleri üzerinde düşmanın çok çeşitli oyunları gündemdeydi. Dini farklılıkları kullanan sömürgeciler, geçmişten beri Yezidi Kürtlerini diğer Kürt toplumundan kopartmaya çalışıyor ve ulusal özelliklerini önemli oranda koruyan bu kesimin KUKM ile bütünleşmesi halinde kendisi açısından doğuracağı tehlikeleri bertaraf etmeye çalışıyordu. Buna karşılık, devrimci hareketin önünde, bu kesim içerisinde dikkatli bir çalışma yürüterek, dini baskılar nedeniyle kendileri üzerinde yaratılmış olan güvensizliği ve içe kapanmayı yıkmak; onları ulusal kurtuluşçu düşünceler temelinde eğiterek Kürt halkının bütünlüğü içerisindeki yerlerini ve görevlerini kavratmak ve bu temelde ulusal kurtuluş mücadelesi içerisine çekmek görevi duruyordu. İşte Ahmet ERGİN yoldaş, bu soylu görevi en erkenden ve başarıyla omuzlayanların başında geliyordu. O, kendisinin de içinden geldiği bu kesime nasıl yaklaşılması gerektiğini, onların özelliklerini, sorunlarını ve kendilerinin kazanılma yollarını iyi biliyor; bu temelde sağlıklı bir yaklaşımla ilişki geliştiriyor; yılların güvensizlik ve tecrit tohumlarını bir bir koparıp atıyor; sömürgecilerin ve sömürgecilere alet olan kesimlerin tahribatlarını ve olumsuz etkilerini ortadan kaldırıyor; bugüne kadar halkı dinsel çatışmalar içerisinde birbirine kırdıran, ulusal çıkarlar etrafında birleşmelerini engelleyen ve aralarına suni düşmanlık tohumları eken Türk sömürgecilerine karşı, Kürtlük ve Kürdistan gerçekleri temelinde birleşip mücadele verilmesi gerektiğini, gerçek kurtuluşun yolunun buradan geçtiğini kavratarak onları KUKM saflarına çekiyordu. Ahmet yoldaş, bu alanda bulunan reformist Kürt küçük-burjuvalarının devrimci hareketimiz aleyhindeki propagandalarla kitleleri aldatma ve onları ulusal kurtuluşçu mücadeleden uzaklaştırma çabalarına da kararlılıkla karşı durdu ve kitleleri Parti ideolojimiz temelinde eğiterek ulusal kurtuluş mücadelemizin destekleyicileri konumuna yükseltti. O'nun bu fedakar, bilinçli ve kararlı çabaları ile olgun, alçakgönüllü ve dürüst kişiliği, içerisinde faaliyet yürüttüğü kitleleri derinden etkileyerek, O'nun şahsında Hareketimize ve mücadelemize güven gün geçtikçe derinleşti. Halk O'nu, bir önder olarak gördü ve bağrına bastı.

Ahmet yoldaş, tüm toplum gibi bireylerin de kurtuluşunun ancak bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ın yaratılmasıyla mümkün olduğunu biliyor; bu bilinçle kendisini ve kitleleri ulusal kurtuluş savaşına hazırlıyordu. Bu nedenle O, ailesinin maddi olanaksızlıklarına rağmen, kendisini bütünüyle Kürdistan davasına adamış; Avrupa'nın sunduğu üç-beş kuruşla kişisel ve ailesel yaşamını sürdürme sahteliğini elinin tersi ile itmiş ve 1982'de bu alanı terkederek kendisini Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşına daha yetkince hazırlamak için Ortadoğu'ya gitmişti. Ahmet yoldaş, profesyonel devrimciliği seçmekle ve kendisini mücadeleye bütünüyle adamakla; içinden geldiği çevrede yaygın olarak görülen, mücadeleye katkıyı belli bir düzeyle sınırlama ve profesyonel devrimciliğe adım atamama şeklindeki yapıya da önemli bir darbe vuruyor ve örnek alınması gereken soylu bir anlayışı sergiliyordu. Ortadoğu'daki Parti okullarında askeri ve siyasi olarak eğitim gören Ahmet yoldaş, kendisine sunulan olanakları en iyi şekilde değerlendirerek kısa zamanda güçlü bir Parti kadrosu konumuna ulaştı. Kişiliği, bilinci ve kararlılığı ile Partinin güvenini kazanarak, ülkede yükseltilecek yeni dönem mücadelesinde yer almak üzere görevlendirildi ve ülkeye en erkenden dönen kadrolar arasında yer alma onuruna erişti. Ahmet yoldaş, görev aldığı Botan alanında, ataklığı, cesareti, zorluklardan ve olanaksızlıklardan yılmayan azimli kişiliği ile kısa sürede halkın derin sevgi ve saygısını kazanarak, geniş kesimleri etkileyip mücadeleye seferber eden bir önder savaşçı konumuna yükseldi. Düşmanın yurtsever ailesi üzerinde uyguladığı insanlık dışı baskı ve tehditlerle kendisini mücadeleden vazgeçirme çabalarından yılmak bir yana, O, bu durumu mücadelesini daha da yükseltmenin ve ulusal kini ile birleştirerek düşman üzerine daha büyük bir azimle yürümenin bir gerekçesi haline getirdi. Faaliyet yürüttüğü dönem boyunca, komutanı olduğu grup ile birlikte, sömürgeci kolluk kuvvetlerine ve sömürgecilerin dayanakları olan ajan-milis çetelerine karşı onlarca başarılı eylem gerçekleştirdi. O, bu mücadelesi ile halkın dilinde efsaneleşip Partiye ve devrime bağlılık ve güvenin bir kaynağı haline gelirken; sömürgeciler ve uşaklarının ise korkulu rüyası oldu. Öyle ki, hainler, teslimiyetçiler ve uşaklar, TC'den kendilerini daha sıkı korumasını talep eder oldular. Çünkü biliyorlardı ki, tüm PKK partizanları gibi Ahmet ERGİN yoldaş da ihanet ve teslimiyetin en amansız düşmanıdır ve bu konumdakileri asla affetmeyecektir.

Ahmet yoldaş, yeni bir Bahar Atılımı ile mücadelesini daha da yükseltmenin hazırlık ve bekleyişi içinde bulunduğu bir dönemde, 3 Mart 1986 günü, bir ihbar sonucu sömürgecilerin çok büyük bir askeri güçle Dodan Dağı'nda gerçekleştirdikleri saldırı sırasında iki yoldaşı ile birlikte kahramanca direnerek şehit düştü.

O, yaşamı boyunca Parti bayrağını en yüksekte dalgalandıran; yurtseverliği, fedakarlığı, cesareti, kararlılığı ve ulusal çıkarları her türlü kişisel çıkarların üstünde tutan kişiliği ile yücelen ve Kürdistan uğruna her şeyini feda eden soylu bir önderimiz olarak, geride kalanlara kendi izinden yürümelerini emretmekte; bunu kaçınılmaz bir görev olarak dayatmaktadır. Bu çağrı tüm Kürdistan halkına; kadınına, erkeğine, gencine, ihtiyarınadır. Ve herkesten önce de, O'nun bilincini bilinçlerine, emeğini emeklerine, inancını inançlarına katıklarınadır. O'nun gece gündüz demeden ulusal bilinç temelinde eğitmeye çalıştığı, Avrupa'nın kurtuluşu getiremeyeceğini anlattığı ve gösterdiği, bu temelde ulusal kurtuluş savaşına aktif olarak katılmaya çağırdığı yurtseverleredir. Evet, Ahmet yoldaş, savaşa çağırıyor; devrettiği bayrağı daha da yükseklerde dalgalandırmaya çağırıyor, silahını alıp düşmandan ve uşaklarından dökülen kanının hesabını sormaya çağırıyor! Bu çağrı mutlaka yankısını bulmalıdır, bulacaktır!

Ahmet yoldaş, tüm yaşamıyla ve mücadelesiyle olduğu gibi, şehadetiyle de eğiten, mücadeleye çağıran, karşı konulmaz bir güç ve çekim merkezi olmasını bilmiştir. O'nun bu konumunu netçe ortaya koyan ve bir yoldaşı tarafından yazılıp bizim de elimize geçen bir mektuptan bazı bölümler yayınlıyoruz. İnanıyoruz ki, bu satırlar O'nu daha iyi anlamamıza ve tanımamıza katkıda bulunacaktır:

"... Ölüm, kimi kişilerin hep bekledikleri bir olaydır. Bazı insanlar ise, ölümün üstüne üstüne giderler. Birinci ölüm sıradan ve anlamsızken, ikincisi ise, değerli ve düşündürücüdür. Değerlidir, çünkü bir amaç uğruna o sonuca ulaşılır. Düşündürücüdür, çünkü bu türden ölümler ders vericidir.

İnsanlar için en güzel şey bir amaç için yaşamak; en mutlu son ise, o amaç uğrunda ÖLMEKTİR. Zaten kişiyi ölümsüzleştiren de budur. Yani bazı ölümler, kişiyi hep yaşatan olaydır. Yeterki bu ölüme bir amaç uğruna ulaşılmış olsun.

Mutluluk ve istenilen hedefler, acılardan süzülerek, zorluklardan geçilerek oluşur. Bu oluşumu sağlamaya çalışan ve sağlayan kişilerse yücedir. Çünkü, güzel bir dünya, güzel insanların elleri üzerinde kurulacaktır. Kutsal amaçlara, kutsal araçlarla varılır.

İnsan, çok güzel; yaşanır; her tür özel olanağın bulunduğu bir dünyayı ellerinin tersi ile itip, aç-açık, zor koşullarda genel bir amaç uğruna kavgaya koşuyorsa, artık "kötülerin" kara kara düşünme zamanı gelmiş demektir. Hele de, o güzel koşulları terkedenler, güzel bir dünya uğruna ölümü göz kırpmadan, göğüsleriyle karşılıyorlarsa, "kötü dünya temsilcilerinin" sonu yakın demektir. Bu gelişimi durdurmaya yönelik çabalar beyhudedir, boşunadır.

Kardeşim, ölüm dedik, kavga dedik ve böylece kaybımıza geldik: Ahmet. Ahmet'i, sana anlatma gereği duymuyorum. O'nun nasıl bir insan olduğunu siz benden daha iyi bilirsiniz. Onun için benim söyleyeceğim tek şey şudur: O, şimdi anasının kucağında mışıl-mışıl uyuyor. Anası onu sıcak göğsüne bastırmış, hıçkıra hıçkıra ağlayarak diğer oğullarına sesleniyor: "Eğer Ahmet'imin kanı yerde kalırsa, sizlere sütümü helal etmem, helal etmem böyle bilesiniz!" Evet... Ahmet için 'ANA' böyle diyor.

Ahmet iyidir; çünkü, bir amaç uğruna yaşadı. Ahmet mutludur; çünkü, amacının yolunda öldü... YOLU AÇIK OLSUN, UĞURLAR OLSUN O'NA!

O, ölerek ölümsüzleşenler kervanına katıldı. O, bu kervana ne ilk ve ne de son katılan Ahmet'tir. Bu 'ANA' bu durumda oldukça, daha çok Ahmet'i onun kucağına bırakacağız.

O'nun şehit düşüş biçimine ilişkin birçok görüş var. Ancak bir şey kesin: İHANET, evet İHANET!.. Yoksa tilkiler arslanları yokedebilirler mi? Nasıl olursa olsun, tarih gerçeği ortaya çıkarıp, er veya geç bunun hesabını soracaktır.

Yazımı noktalarken; tümümüzün başı sağolsun. VATAN SAĞOLSUN!"

Hain Bir Komplo Sonucu

Kürdistan Halkı ve Partimiz, Üç Yiğit Savaşçısını Yitirdi

1986 kış mevsimi boyunca, akla gelebilecek her türlü çılgınlığa başvurarak ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişiminin önüne geçmeye çalışan sömürgeciler, en incesinden en kabasına kadar her türlü soysuz ve insanlık dışı uygulamayı mazlum halkımız üzerine yönelterek sonuç almayı amaçladılar. Dağ, ova, köy, şehir demeden, evleri tek tek aramadan geçirdikleri gibi, her alandaki mağara vb. tüm yerleri de bombalar atarak taramadan geçirdiler. Yapılan askeri yığınağı daha da artıran ve hiçbir önlemi yeterli görmeyen sömürgeci faşistler, halkımızın değer yargılarından ekonomik sıkıntılarına kadar her şeye el atarak; tüm bunları direnişimiz karşısında birer engel haline getirmeye çalıştılar. Milis çeteleri oluşturma, ajanlaştırma vb. bir dizi planlarını kısmen de olsa hayata geçiren sömürgeciler, ruhlarını satmış bir avuç uşağın da desteğiyle ülkemizin bazı yörelerinde mücadelemize karşı engeller oluşturmayı başardılar.

Son olarak; Şırnak'a bağlı Birkê köyü yakınlarında yine bu tescilli uşakların da girişimleri sonucu halkımızın umut kaynağı HRK'nin üç yiğit savaşçısı; Osman ŞANLI (Şeyhmusa), Oktay AYDIN (Edip) ve Hasan ÇELİK, bir hain tarafından alçakça katledildiler.

Bu olay başlı başına incelenmesi ve oldukça büyük dersler çıkarılması gereken bir olaydır. Düşmanın sadece açıktan saldırıyla yetinmeyeceğini ve saflarımıza da sızarak varlığımıza kastetmek isteyeceğini bilince çıkarmak zorunludur. Salt iyi niyetten hareketle sonuca ulaşılamayacağını; objektif gerçekliğin derinliğine özümsenerek, uygun yöntem ve tedbirlerin alınması gerektiğini; başta öncüler olmak üzere tüm ülke içi ve dışı alanlarda bulunan halk kitlelerine kavratmak zorunluluğu vardır. Bu, mücadelemizin doğal bir gerekliliğidir. Devrimci direnişin gelişip boy verdiği ve hızla kitleleri sardığı dönemlerde karşı-devrim güçlerinin saldırılarının da artış göstereceği ve çok çeşitli yöntemleri iç içe kullanacakları dünya pratiklerinde kanıtlanmıştır. Bizde de daha ilk adımlarını atan ulusal direniş mücadelemize karşı sömürgecilerin giriştiği engel olma çabaları, onların savaşımız karşısında düştükleri acizliği ortaya seren gerçeklerdir. Düşman, acz içinde sağa sola saldırır ve en vahşi yöntemlerle sonuç almaya çalışırken, halkımız ve öncü gücü PKK de yeni hamleler yapmanın ve direniş mücadelemizi bu adımlarla perçinlemenin hazırlığını yapmışlardır. Sömürgecilerin "savaşı Kürdistanlılaştırma" çabasıyla akla gelebilecek her yöntemi uygulamaya soktukları 1985 baharında, Partimizin önderliğinde kurulan ERNK, Hareketimizin kitlesel bir güce ulaştığının en açık göstergesi ve simgesi olmuştur. Bu atılım, düşmanı çılgına çevirmiş, hızla ülkemizin dört bir yanına müdahaleler yaparak ve şeker-kamçı politikasını uygulayarak, halkımızı, verdiği bu tarihi direniş kararından vazgeçirmek istemiştir. Olmadık sahtekarlık ve demogojilerle mücadelemizin yürütücülerini gözden düşürmek isteyen sömürgeciler, ihanetten yeniden medet ummaya başlamış ve dört elle bu aşağılık yönteme sarılarak, toplumumuzu içten bölüp-parçalama çabalarına girişmişlerdir.

Yurtseverliğin oldukça derin köklere sahip olduğu bu alanda yaklaşık 3 yıldan beri sürdürülen faaliyetlerle elde edilen ürünleri ortadan kaldırmaya ve bu alanı ihanetin boy verdiği bir konuma getirmeye çalışan sömürgeciler, özel harp yöntemini uygulayabilmek için akıl almaz girişimlerde bulunmuşlardır ve halen de buna devam etmektedirler. Ne için ve kime karşı savaştığını bilmeyen ve her köyden 5-10 kişilik gruplar halinde ortaya salınan "köy korucuları" sistemini en fazla bu bölgemizde hayata geçirmelerinin nedenini anlamak o kadar zor değildir. Coğrafik, stratejik öneme sahip ve ulusal kurtuluş mücadelemizin aktif savaşçı gücünün en önemli kaynaklarından birisi olan Şırnak alanında meydana gelen bu son komplo düşmanın toplumumuz üzerinde akla gelmeyecek türden oyunlar oynadığını da ortaya koymaktadır.

Tarih boyunca halkımızın başına musallat edilen ihanet illetini bir kez daha hortlatmak ve tam da halkımızın başaşağı giden tarihini ters çevirdiği ve dünya halklarıyla kardeşlik bağlarını geliştirmeye çalıştığı bir dönemde yeniden çözümsüzlüğü ve kaosu hakim kılmak isteyen sömürgeci-faşist Türk devleti, bu taktiğini hayata geçirmek için, en çok da, hala kökleri kazınmamış olan, nesilden nesile –cılız bir damar halinde de olsa– geçen ve temsilciliğini de her dönemde olduğu gibi ağa, şeyh ve diğer egemenlerin yaptığı ihanetten yararlanmak istemektedir. TC, yüzyıllardır halkımız üzerinde egemenlik sürdüren bir güç olarak, toplumumuzun zayıflıklarını iyi bilmekte, her başkaldırış hareketi canlandığında ise bu zayıflıkları öne çıkararak gelişmeleri kendi lehine çevirebilmekteydi. Bu dönemi de geçmişe benzeten ve varlığını tehdit etmeye başlayan direniş mücadelemize karşı benzer yöntemleri devreye sokan TC, halkımızın defalarca lanetlediği ve tümden tarihe gömmek istediği ihaneti yeniden hortlatarak mücadelemizi bastırmak ve Kürdistan halkını da dünya halklarının kardeşliğine hak kazanmamış, tükenmeye mahkum bir halk haline getirmek istemektedir. Ama bunu başarması artık olanaksızdır diyoruz. Çünkü halkımızın öncü gücü yola çıkarken, tüm bu olasılıkları da hesaba katmış ve tedbirlerini de ona göre geliştirmiştir. Düşünce alanında tamamen yerle bir edilen ve lanetlenen ihanet olgusu, pratikte de adım adım silinerek işlemez hale getirilmektedir. Bu başarıldığı oranda Kürdistan tarihi boyunca, bir tas mercimek karşılığında halkımızı, ülkemizi ve her türlü kutsal değerlerimizi düşmana peşkeş çeken ihanet güruhları hakkettikleri cezaya çarptırılmış olacak; direnişçilikleriyle halkımızın gönlüne taht kuran ve yüzyıllar boyu efsanelerde yaşatılan ulusal kahramanların ve mazlum halkımızın intikamı da alınacaktır.

Yaşadığımız mücadele pratiği içerisinde meydana gelen bu son ihanet ve komplo girişiminin içinde taşıdığı iğrenç amaçlar görüldüğünde, Partimizin neden direnişi en üst boyutlarda geliştirme ve hakim kılma çabasına giriştiği daha iyi anlaşılacaktır. Eğer bu yapılmazsa dünyada bugüne kadar yaşanmamış türden uşaklık ve ihanet örneklerinin alabildiğine yaygınlaşacağı ve tehlikeli boyutlara varacağı da söylenebilir.

Şehit düşen yoldaşlarımızın intikamını alabilmek ve düşmanın son çırpınışlarını da boşa çıkarabilmek, devrimci öncünün halkı bütünleştirme ve örgüt çatısı altında ayağa kaldırmak güç ve yeteneğine bağlıdır. O halde, dönemin özelliklerine ve dayattığı görevlere de bağlı kalarak, ülkemizin her köşesini düşman için bir cehennem haline getirme çabamızı bu yıl, her zamankinden daha güçlü bir konuma ulaştırmak zorundayız. Her şehit düşen yoldaşımız, vatanımızın bir parçası olarak abideleştiğinden, onları mücadelemizden ve dava amaçlarımızdan ayrı düşünmek olanaksızdır. Onları yaşatmak, ülkemizi bağımsızlaştırmak ile mümkündür. İhanetin, teslimiyetçiliğin ve işbirlikçiliğin direniş mücadelemizin gücü ve gelişimi karşısında tutunamayacağı kanıtlanmış bir gerçektir. İhanetin zaman zaman gelişerek kutsal davamıza zarar veriyor olması bu gerçekliği asla gizleyemez. Halkımız, tüm soylu kin ve öfkesini Partimiz ve Cephemiz önderliğinde örgüte dönüştürerek düşmana ve onun ülkemizdeki tescilli uşaklarına yöneltmede bir an bile tereddüt etmeyecektir.

OKTAY AYDIN YOLDAŞIN ADI ERNK SAFLARINDA BÜTÜNLEŞEN HALKIMIZIN ELİNDE BAYRAKLAŞACAKTIR!

Direniş, insanın kişiliğinde nasıl somutlaşabilir sorusuna verilebilecek en açık yanıt ve örnek olabilecek bir kişiliğe sahip olan Oktay AYDIN yoldaş, sömürgeci zulüm ve beyaz katliam uygulamalarının bir türlü tüketemediği ve budandıkça daha da gürleşen ağaç misali günbegün kökleşip, boy atan en soylu direnişçi geleneğin aktif yürütücülerinden birisi olarak mücadelemizde her zaman saygı ile anılacaktır.

Daha yaşama ilk adımlarını attığı dönemden itibaren, haksızlıklara boyun eğmeyen ve özüne kararlılıkla sahip çıkan Oktay yoldaş, ilkokula devam ettiği yıllarda, aynı sınıfta okuduğu diğer azınlık milliyetlere mensup çocukların kendisine Kürt olduğu için hakaret etmelerine göz yummamış ve toplumsal çelişkilerin çocuklara yansımasını en canlı biçimde yaşamıştır. Ailesinin çok yoksul olması nedeniyle öğrenimini tamamlayamadan, daha çok genç yaşta iken çalışmaya başlayan ve ailesinin geçimine katkıda bulunan Oktay yoldaş, 13 yaşında iken İstanbul'a gitmiş ve çeşitli ara işlerde ve şirketlerde çok az bir ücret karşılığında işçilik yapmaya başlamıştır. İstanbul'da kaldığı dönem, O'nun için gerçek bir hayat okulu olmuş, sınıf çelişkilerini ve kendi konumunu orada iken bilince çıkarabilmiştir. Fazla asimile olmadığından orada da Kürtlük nedeniyle aşağılanıp horlanan ve bu yüzden de sık sık kavga eden Oktay yoldaş, doğru çözüm yolunu bilmediğinden, sorunu bu tarzda çözmeye çalışmış, ama bir türlü sonuca ulaşamamıştır. Bir dönem genel devrimci duygularla, niteliğini fazla bilmediği HK'na sempati duyan ve birçok eyleme katılan Oktay AYDIN, bu siyasi görüştekilerin Kürtlük ve Kürdistan sorunu karşısında takındıkları şoven tutumları görünce onlardan da uzaklaşmıştır. O, her çalıştığı işyerinde gördüğü haksızlıklara tahammül edememiş, işçileri örgütleyerek işverene karşı çıkarmış, bu yüzden de her girdiği işte ancak birkaç ay çalışabilmiştir. Oktay yoldaş, Partiye sunduğu bir raporunda o dönemki durumunu şöyle izah etmektedir:

"1977-78-79 yıllarında Türkiye'nin birçok şehrinde çalıştığım işyerlerinde 5-6 aydan fazla çalışabildiğimi hatırlamıyorum. Bunun nedeni, emeğimin karşılığını alabilmek için sürekli patronlara karşı çıkmamdı. Grevlere katıldım, bu alanlarda çalışan işçileri yanıma çekmeye çalışarak sömürüye, haksızlıklara karşı durdum. İşte, bu yüzden de bana çalışma olanağı tanımıyorlardı."

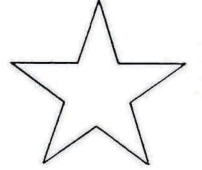
İstanbul ve diğer metropol kentlerde çalıştığı dönemde sınıf bilincini önemli oranda geliştiren ve bunu sık sık eyleme de dönüştüren Oktay yoldaş, 1980 yılında işçi olarak Irak'a gitti. Fakat orada da kısa süre sonra ilerici çalışmaları yüzünden göze batınca, çalıştığı Türk şirketinin patronu tarafından, hiçbir hakkı da verilmeden geri Türkiye'ye gönderildi. Bir süre işsiz gezdikten sonra Libya'ya giden Oktay yoldaş, orada da gerek Araplara çalıştığı dönemde, gerekse Türk firmalarına çalıştığı dönemde sömürü ve angaryanın en katmerlisine tanık oldu. Artık bu haksızlıklara karşı çıkmanın bireysel çabalarla mümkün olmayacağını kavrıyordu. Bu yüzden de örgütlü bir faaliyet içerisine girmenin zorunlu olduğunu savunuyordu. Böylesi bir arayış içinde olduğu 1981 yılı ortalarında Hareketimizle tanışan ve kısa süreli bir araştırma sonucunda, tüm aradıklarını ancak bu örgütte bulabileceğinin bilincine varan Oktay yoldaş, o günden itibaren aktif bir sempatizan haline geldi. Libya'da çalışan Kürdistanlı işçilerin maruz kaldıkları akıl almaz boyutlara varan sömürü ve çektikleri sıkıntılardan kurtulabilmesi için güçlü ve köklü bir çözümün ancak ve ancak ulusal kurtuluş mücadelemizin zafere ulaşmasıyla sağlanabileceğinin bilincine varan ve tüm kişisel sorunlarını ulusal sorunla bütünleştirip, ona tabi kılan Oktay yoldaş, 1983 yılında çalıştığı işten de ayrılarak profesyonel devrimciliğe başladı. Bir raporunda bu kararını şöyle izah ediyordu:

"Her şeyden önce, PKK'nin emekçi, yoksul Kürdistan halkının Partisi olduğuna inandım. Bu inançla kendimi yetiştirmeye çalıştım. Partili arkadaşlarla da görüşüp, uzun uzun konuştum. Devrimcilik mesleğinin ne olduğunu iyice kavradıktan sonra, 1983 ortalarında profesyonel devrimci olmaya karar verdim. Hiçbir ikirciklığe düşmeden, tamamen özgür irademle, gönüllü olarak attığım bir adımdı bu. Beni ne Libya'nın, ne Arabistan'ın, ne de diğer Arap çöllerinin kurtaramayacağını, tek çözümün ülkemin bağımsızlığından geçtiğini kavrayarak, devrimciliğe adım attım."

Bir süre Libya'daki örgütsel-pratik faaliyetlerde yer alan Oktay yoldaş, alandaki sorumlu arkadaşlara öneri götürerek, siyasi ve askeri eğitim görmek istediğini belirtti. 1984 yazında Lübnan alanına gelerek, eğitime tabi tutulan Oktay yoldaş, güçlü ve yetkin bir PKK savaşçısı haline gelebilmek için muazzam bir çaba harcadı. Ve olanakları da değerlendirerek, kendini geliştirmeyi başardı.

Eğitimini tamamladıktan sonra, bir süre Lübnan alanında görev üstlenen ve burada bulunan Kürdistanlılar arasında faaliyet yürüten Oktay yoldaş, güçlü bir propagandacı ve örgütçü olduğunu bizzat pratikte kanıtladı. Mücadele içinde oynamak istediği rol konusunu kendi raporunda şöyle değerlendiriyordu:

"Partimizin askeri yönden bize sunduğu olanakları değerlendirerek kendimi yetiştirdim. Yeni bir kişilik kazandığım gibi, faşizme karşı savaşmak için de çok bilgi elde ettim. Bağımsızlık ve özgürlük uğruna savaşmak için kendi ölümümü de göze alarak PKK saflarında yer aldım. Partim ve halkım için, ülkem Kürdistan için gerekirse öleceğim de. Kendimi savaşmaya hazır görüyorum, Partiden emir ve talimat bekliyorum. Parti hangi alanda ve nasıl bir görev verirse versin, yerine getirmeye hazırım. Bağımsız Birleşik Demokratik Bir Kürdistan yaratana dek sömürgeciliğe ve faşizme karşı savaşacağıma inanıyorum. Şehitlerin anısına bağlı kalmak için üzerime düşen sorumluluğu ancak böyle yerine getirebilirim. Bu anlamda, Parti ilkelerine ve mücadelesine bağlı kalacağıma dair, Partime söz veriyorum."

Oktay AYDIN yoldaş, tüm içtenliğiyle verdiği bu sözünü lafta bırakmayıp pratikte de kanıtlayarak, Partinin kendisini görevlendirdiği Şırnak alanına gitti ve yaklaşık bir yıl boyunca sürdürdüğü siyasi ve askeri faaliyetler içerisinde, iradesi bükülmez bir devrimci olduğunu ortaya koydu. En ağır koşullarda gerçekleştirdiği çalışmaları ve güçlü propaganda yeteneğiyle başarılı bir faaliyet sergileyen Oktay yoldaş, gece-gündüz, kar-yağmur demeden, üstün bir enerji gücüyle çalışmalarını sürdürmüş ve yoldaşlarına örnek olmasını da bilmiştir. Kitleler ve yoldaşları tarafından sevilip, sayılan bir devrimci haline gelen Oktay yoldaş, proleter kişiliği ve alçakgönüllülüğü ile her sorunu çözebilecek bir seviyeye ulaşmıştır. Yurtsever köylü potansiyelini cephe saflarında örgütlü bir güç haline getirebilmek için çaba sarfeden Oktay yoldaş, her gittiği yerde kısa süre içerisinde toparlayıcı ve eyleme kaldırıcı bir rol oynamış, korkaklığa, mücadele kaçkınlığına ve pasifliğe karşı da amansız bir direnişçi olduğunu kanıtlamıştır. O'nun şahsında netçe dile gelen, yurtsever Kürt insanının gücünün nelere kadir olduğu, bu alan faaliyetlerinde rahatlıkla görülebilmektedir.

1986 baharını, güçlü bir direniş dönemi kılmak için hazırlandıkları günlerde, bir hainin alçakça bir komplosu sonucu şehit düşen 3 devrimciden biri olan Oktay AYDIN yoldaşın anısı, canını da katık ettiği Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan'ın özgür semalarında bitimsiz bir güç olarak dalgalanacaktır!

OSMAN ŞANLI YOLDAŞ, DİRENİŞÇİ KÜRT İNSANININ EN GÜÇLÜ SEMBOLÜYDÜ

Yaşamı boyunca acı ve sıkıntı çekmekten kurtulamayan, sömürgeci zulmün siyasi ve ekonomik yönleriyle en katmerlisini yaşayan cefakar insan Osman ŞANLI yoldaş, Kürdistan insanının sömürgeciliğin tahribatları altında hangi duruma getirildiğinin en canlı örneğiydi. Ama O, aynı zamanda, düşmanını tam olarak tanımasa da baskı ve zulme karşı baştan ayağa isyan kesilen ve kinini, nefretini her fırsatta haykıran direnişçi Kürt insanının da en canlı örneğiydi. Tarih boyunca örgütsüzlüğün, dağınıklığın ve iç çelişkilerle boğuşmanın ortaya çıkardığı bir toplumsal yapının ferdi olan Osman yoldaş, dünyaya gözünü açtığı andan itibaren yaşamla korkunç bir boğuşmanın içerisine girmişti. Çocukluğunu yaşayamadan hayat kavgasına atılmış; Kürdistan'da amelelik, yarıcılık vb. birçok işte çalıştıktan sonra çeşitli metropol kentlerine giderek mevsimlik işçi olarak en tortu işlerde çalışmıştı. Daha çok genç iken evlenen ve bir de aile sorumluluğu altına giren Osman ŞANLI, askerliğini de yaptıktan sora ailesiyle birlikte Adana'ya taşınmıştı. Burada çalıştığı dönemde sınıf bilincine varan ve üzerindeki görünmez baskıların anlamını yavaş yavaş kavramaya başlayan Osman yoldaş, taşıdığı koyu dini duygulara rağmen, haksızlıklara karşı devrimcilerle birlik olmaya ve çeşitli işçi hareketlerine katılmaya başlamıştı. Sahip olduğu milli özünü yitirmeyen ve ilkel yöntemlerle de olsa Kürt ve Kürtlük sorunlarını ateşli bir şekilde savunan Osman yoldaş, ülkemizde gelişen mücadelenin bilincinde olmadığı halde, aynı süreçte gerçekleştirilen Maraş katliamından dolayı devlete ve faşist odaklara büyük bir kin beslemeye başlamıştı. Bu çok soylu bir düşünceydi. Ve birçok "sol" örgütün dahi, sorumlusunu tespit etmekte zorluk çektiği katliamın asıl sorumlusunun TC olduğu yönünde güçlü bir tespitti.

O, okuma-yazması olmadığı halde, tüm siyasi gelişmelere ilgi duymakta ve faşistlere karşı verilen mücadelenin her zaman en ön safında yer almaktaydı. Aldığı ücret ailesinin geçimine yetmediği halde, O, inanılmaz bir fedakarlık gösterek kazancının önemli bir kısmını devrimci çalışmalar için bağışlamaktaydı. 1980 baharına kadar genelde devrimciliğe sempati duyan ve Adana'da sivil faşist odaklara karşı verilen mücadeleye aktif olarak katılan Osman ŞANLI, bu tarihten itibaren Hareketimizle ilişki kurmuş ve aktif bir sempatizan haline gelmişti. Bu alanda bulunan Kürdistanlılar arasında yürütülen örgütlenme faaliyetlerinde yer alan, ama en çok da eylemsel faaliyetlerde başarı gösteren Osman yoldaş, katıksız bir inanç ve kararlılıkla mücadeleye sarılmıştı. Verilen her görevi büyük bir istek ve cesaretle yerine getirmekteydi. Harekete sempati duymasının üzerinden fazla bir zaman geçmediği halde, oldukça aktif bir yapıda olması ve her işte en başta yürümesi nedeniyle iki kez sömürgeciler tarafından yakalandı ve en ağır işkencelere rağmen ağzından tek kelime bile kaçırmadı. İkinci kez yakalandığında cezaevindeki arkadaşlarla da anlaşarak hapisten kaçtı. Dışarda kaldığı süre içerisinde oldukça büyük sıkıntılar geçirmesine ve her an yakalanma tehlikesi içinde olmasına rağmen, hem kendisini hem de arkadaşlarını geçindirmeye çalışan Osman yoldaş, görülmemiş bir fedakarlığın da örneği oldu. Bu dönemde, hapisten birlikte kaçtıkları Mehmet Oktay (daha sonra, düşman tarafından saflarımıza gönderilen bir provakatör olduğu açığa çıkarıldı) ile diğer arkadaşlarının bakımı ve barındırılmasını da üstlenen Osman yoldaş, adı geçen provakatörün her türlü oyunlarına, kişiliksizleştirme ve mücadeleyi yozlaştırma çabalarına karşı çıkarak Partiye bağlılığını her koşul altında en saf biçimiyle korumuştur.

1982 yılının sonlarına kadar Adana, Mersin gibi metropol kentlerde kalan ve yöredeki sempatizanlarla ilişkilerini sürdüren Osman yoldaş, 1983 başlarında Parti tarafından Kürdistan'a çağrıldı. Bir süre Mardin ve çevre alanlarda faaliyetlere katıldıktan sora yurtdışına çıkarıldı. Yurtdışında gördüğü askeri ve siyasi eğitimden sonuna kadar yararlanan Osman ŞANLI yoldaş, okuma-yazmayı da öğrenerek siyasi bilincini geliştirme olanağına kavuştu. Parti ideolojisi, iç işleyiş kuralları vb. gibi birçok konuda kendisini eğitmiş; yetkin bir kadro olmak için yoğun bir çaba harcamıştı. Yapılacak her işte en başta olan Osman yoldaş, kendisini ülkedeki görevlere hazırlamakta, devrimci mücadelenin tüm alanlarında, ama özellikle de askeri alanda güçlü bir eleman haline gelmeye çalışmaktaydı. Arkadaşlarının gelişip güçlenmesi için hiçbir yardımı esirgemeyen ve örnek bir yoldaşlık ilişkisi sergileyen Osman ŞANLI, oldukça büyük bir enerji ve coşkuyla hazırlıklarını tamamlayarak ülkeye döndü.

15 Ağustos Atılımının ülkemiz genelinde yarattığı olumlu zemini iyi değerlendiren ve görev alanı olan Şırnak'ta kitlelerin örgütlendirilip eyleme kaldırılmasında büyük rol oynayan Osman yoldaş, birçok eyleme de fiili olarak katılarak başarılı ve cesur bir asker olduğunu kanıtladı. O, ailevi vb. sorunlarını tümden ulusal kurtuluş sorunlarıyla bütünleştirmiş ve düşmanın bu sorunları kullanma çabalarını boşa çıkarmıştı. Evli ve dört çocuk babası olan ve ailesinin sorumluluğunu üstlenecek kimsesi de bulunmayan Osman yoldaş, ülkemizde eşine ender rastlanacak bir fedakarlık örneği sergileyerek, bu özel sorunu ulusal sorunumuzla bütünleştirmeyi en güçlü şekilde başarmıştır. Kürdistan'daki tüm aileleri kendi öz ailesi kabul eden ve tüm ülke kurtulmadan tek tek ailelerin de kurtulamayacağını belirten Osman yoldaş, düşmanın ailesi üzerinde oynamak istediği oyunları da, eşini ve çocuklarını eğiterek, onlara ülkenin bağımsızlığıyla gerçek yaşama kavuşulacağını kavratarak boşa çıkarmıştır. Bu, sonuna kadar sahip çıkılması ve bayraklaştırılması gereken örnek bir tavırdır.

Osman ŞANLI yoldaş, birlikte faaliyet yürüttüğü arkdaşlarıyla

Görev alanında sömürgeciler tarafından yaratılmak istenen "savaşı Kürdistanlılaştırma" faaliyetlerine karşı kararlıca direnen ve bıkmak, yorulmak bilmeden yoğun bir çalışma gösteren Osman yoldaş ve grubu sayısız tehlikeler atlatmış ama her defasında da düşmana kayıplar verdirmeyi başarmışlardır. Yaklaşık iki yıl boyunca kaldığı pratik faaliyetlerde gerçek bir halk önderi ve askeri olduğunu da kanıtlayan bu yoldaşımız, politik yapısı ve deneyimleriyle yoldaşlarının güven kaynağı haline gelmeyi de bilmiştir.

Geçmişte içinde bulunduğu konum ne olursa olsun, üzerindeki olumsuzlukları büyük bir hızla gideren ve sömürgeciliğin ülkemiz insanları üzerinde yaratmaya çalıştığı tahribatları en objektif bir bakış açısıyla değerlendiren Osman yoldaş, bu tür çabalara karşı takınılacak en doğru tavrı da bizzat pratiğiyle ortaya koymuştur. Cesaret, yiğitlik, fedakarlık ve her şeyden önemlisi de eşsiz bir yurtseverlik özelliği sergileyen bu yoldaşımız, Partiye ve yoldaşlarına bağlılıkta ölçü tanımadığı gibi, verilen her türlü görevi de büyük bir disiplin ve anlayışıyla yerine getirmekteydi. O'nun temsil ettiği yurtsever devrimci kişilik, Kürdistan'da temel alınacak önemli özellikleri ihtiva etmektedir.

Halkımız ve silah arkadaşları, Osman ŞANLI yoldaşın anısına bağlı kalmanın gereklerini bizzat pratikte yerine getirecek; sömürgecilere ve yerli işbirlikçi hain güçlere öldürücü darbeler vurarak hiçbir ihanetin cezasız kalmayacağını da pratikte kanıtlayacaklardır.

"ORTADOĞU HALKLARININ KURTULUŞU İÇİN KÜRDİSTAN DAĞLARINDA SAVAŞMAYA VE GEREKTİĞİNDE ÖLMEYE GELDİM!"

8 Nisan 1986, saat 5.30 suları. Ayaz ve oldukça soğuk bir geceyi geçirerek, az ilerimizde yakılan ateşin etrafında kümeleniyoruz. Büyük bir susamışlıkla ateşe koşanlar arasında, soğuktan iki büklüm olmuş, güçlükle doğrulmaya çalışan enternasyonalist bir konuğumuz da var. Sade, doğal davranışlarıyla, tatlı sohbetleriyle tüm arkadaşların büyük sempatisini kazanan yoldaşımıza sık sık takılarak, bir parça da olsa acısını paylaşmak istiyoruz. "Ne o yoldaş, soğuktan doğrulamıyorsun, ha" şakasına karşılık Aziz yoldaş; "Dağda Kürdistan soğuk, belimiz 'hedi' oldu" diyerek öğrendiği tek tük Türkçe ve Kürtçe kelimelerle yoldaşlarını cevaplıyor. Adeta soğuktan etkilenmemiş olduğunu kanıtlamak istercesine, yine her zamanki şen ve hareketli haliyle konuşarak kahkahalara yolaçıyor.

Gecenin o keskin soğuğunu ve açlığı tümden unutarak kendimizi Aziz yoldaşın çekici konuşmalarına kaptırdığımız bir anda, yukarımızdan geçen daracık patika yolun başında iki şahıs görüyoruz. Dürbünü alarak yolu dikkatlice izleyen keşifçilerimiz, gelenlerin düşman askeri olduklarını belirterek grubu uyarıyorlar. Uygunsuz bir saatte düşmanla karşılaşmamak için, önce gizleniyor, daha sonra teker teker üzerinde bulunduğumuz sırtın diğer yüzüne geçiyoruz. Grubun tümü geçtikten sonra düşmanı izlemeye devam ediyoruz. Keşifçilerimiz; "Hareketler normal, telaş ve konuşma yok, sıradan bir yürüyüş, yaklaşık 30-40 kişilik bir komando birliği vb" diyerek, sürekli grubu bilgilendiriyorlar. Ancak düşman birliği, bizi gördüğünü sezdirmeden, görme mesafemizin dışında olan arkamızdaki kayalıklara yerleşiyor. Biz yine de her ihtimale karşı çatışmaya uygun biçimde mevzileniyor ve tedbirimizi alıyoruz.

Saatlerin 6.15'i gösterdiği sırada, daha önce ateş yaktığımız kayanın kenarında beliren bir düşman askerinin bizi görmesiyle kaçması bir oluyor. Gelebilecek ilk tehlikeyi hazırlıklı karşılamak için aceleyle mevzileniyoruz. Düşmanın, grubumuzun tümünü karşısına alan küçük tepeciği tutma ihtimaline karşı, Aziz yoldaşa karşı tepede mevzilenmesi söyleniyor. Aziz, aldığı emre uyarak kendisine gösterilen tepeciğe doğru hızlı adımlarla koşmaya başlıyor. Ancak daha O yolu yarılamadan, üstümüzdeki kayalıklara konumlanmış olan faşist ordu birliği tarafından yaylım ateşine tutuluyoruz. Aralıksız sıkılan silah sesleri arasında Aziz yoldaşın sesi yükseliyor ve dalga dalga dağda yankılanıyor:

"Bijî PKK!, Bijî HRK, Bijî Serok Apo!"

O anda hepimiz Aziz'in vurulduğunu düşünüyoruz. Artık düşmanın tam üstümüzde konumlanmış olduğu kesinleşmiş durumda üst kayalıklardan açılabilecek ateşten korunmaya çalışıyor, en azından ilk anda ağır kayıp vermemek için büyük bir gayret gösteriyoruz. Düşman birliği de açık vermemek için oldukça temkinli davranıyor. Sözlü düellomuz yarım saat kadar bir süre devam ediyor. Birden Aziz yoldaş ilk taramada düştüğü çalılığın arkasında doğruluyor. Hepimizin gözleri büyük bir hayret ve şaşkınlıkla kendisine yöneliyor ve Aziz'in bizim tarafa doğru gelmesini bekliyoruz. Ancak O, bunun tam tersini yaparak, kendisine daha önce gösterilen tepeciğe doğru koşuyor ve kurşun yağmuru altında hiç tereddüt geçirmeden aldığı emri yerine getirmeye çalışıyor. Daha birkaç adım ilerler ilerlemez üstümüzdeki kayalıklar gürlüyor. Ve enternasyonalist kahramanımız, tozla, dumanla boğuşa boğuşa ilerlemek için bütün gücüyle direniyor. Konumlandığımız uygunsuz yerden yoldaşımıza yardımcı olmamanın, çaresiz kalmanın verdiği derin acıyı yüreğimizde hissediyor ve son bir defa kendisine sesleniyoruz:

Aziz yoldaş, birliğinde yer alan bir grup arkadaşı ile (ok ile gösterilen)

"Aziz geri dön, o yönde tehlike yok, geri dön Aziz."

Ama bu seslenişi hiçbir şey değiştiremiyor. Artık çok geç. Aziz, silahı elinden düşmüş, kanlar içinde vadinin içine doğru yuvarlanıyor. Bunun üzerine grup olarak yer değiştirmeye karar veriyor ve düşmanın ateş hattı dışında kalan sağımızdaki derin vadiye doğru geri çeki-

Salman KAVAL ve Aziz yoldaşlar savaş arkadaşları ile

liyoruz. Aradan birkaç saat geçtikten sonra şehir merkezinden ve çevre köylerden çok sayıda helikopter ve zırhlı araç getiren düşman, karadan getirdiği askerlerle etrafımızda birçok çember oluşturuyor. Aziz yoldaşın düştüğü vadi ile aramızda küçük bir kayalık bulunmaktadır. Umudumuzu tümden kestiğimiz bir sırada slogan sesi işitiyoruz. Halkımızın yiğit dostu, aldığı ağır kurşun yaraları sonucu düştüğü derin vadiden, tüm Ortadoğu halklarına son mesajını iletiyor:

"Bijî PKK!, Bijî Serok Apo!" Ve Arapça, **"Yaşasın Enternasyonalizm!"**

Giderek zayıflayan sesi duyulmaz oluyor ve enternasyonalist yoldaşımızın Kürdistan'ın şehitler ordusuna katıldığını anlıyoruz.

Evet, şehit enternasyonalist yoldaşımız ne Kürt ne de Kürdistanlıydı. Ayrıca, sömürgeci Türk devletinin dolaysız sömürü ve baskılarına maruz kalmış biri de değildi. Halkımızın özgürlüğü ve bağımsızlığı uğruna canını feda etmekten çekinmeyen Aziz yoldaş, aslen Lübnanlı, Arap ve yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. O, gözlerini acı, çile ve yoksulluklar içinde dünyaya açar. 8 yaşında iş hayatına atılarak yaşamın bütün zorluklarıyla tanışır. Kendisinin de deyimiyle O, bir işçi olarak dünyaya gelmiştir.

Çocukluk yıllarında olduğu gibi, öğrencilik döneminde de çalışmak, kendi ekmeğini bizzat emeğiyle kazanmak zorundadır. Acılı yaşamı O'nu sürekli bir arayış içine iter. O, emeği sömürülen bir işçi olarak, mevcut yaşamdan, düzenden, hoşnutsuzdur, ancak bundan kurtulmanın yolunu da henüz görememektedir. Çevresinde olup bitenleri büyük ilgiyle izler ve nihayet yaygın siyasal faaliyetlerden etkilenerek devrimci mücadele içine atılır. O dönemde, diğerlerine oranla biraz daha tutarlı gördüğü illegal bir parti saflarında yer alır. Ama saflarında yer aldığı partinin bile halkını kurtuluşa götüreceğine kanaat getirmez. Lübnan'da varolan siyasal hareketlerin içinde bulunduğu kargaşa ve keşmekeşlik O'nun geleceğe olan özlem ve umutlarıyla tam bir tezat oluşturur. O, aradığını bulamamıştır. Bu güçlerin hiçbirisinin halkın ağır toplumsal sorunlarını çözme ve özgür, sömürüsüz bir toplumun yaratılmasına öncülük etme gücünde olmadıklarını gördükçe, yaşanan siyasal karmaşıklığın içinde tükenmenin anlamsızlığına inanır. Ama Aziz yoldaşın özgür ve güzel günlere olan özlemi eksilmez.

1980 yılında iş bulmak için ülkesinden ayrılarak Libya'ya gider. İşgücünü satmak için geldiği Libya'da da yaşamın acımasız gerçekliği ile karşı karşıyadır. Asgari bir ücret karşılığında emek gücünü satarak inşaat gibi en ağır işlerde çalışır. Fakat, bütün emek ve çabalarına rağmen yokluk ve yoksulluk bir türlü yakasını bırakmaz. Zaten bırakması da mümkün değildir. Çünkü bunun için toplumsal bir altüst oluş şarttır. Aziz yoldaş, Libya'da işçi olarak çalıştığı bir sırada kendisi gibi çalışmaya gelen Kürdistanlı işçilerle tanışır ve onlarla dostluk kurar. Kürdistanlı meslektaşlarının dertlerini, sorunlarını dinler; onlara ortak olur. Böyle bir süreçte, bilinçli aydın işçilerle de tanışıp tartışma ve böylece Kürt halkını, mücadelesini tanıma imkanına kavuşur. Ulusal ve toplumsal sorunlarımızı öğrenip mücadelemizin özünü kavradıkça, bu mücadelenin öncüsü ve örgütleyicisi olan partimiz PKK'ye duyduğu ilgi giderek artar. Enternasyonalist yoldaşımız o güne kadar arayıp bulamadığı mücadeleci, direnişçi ruhu fazlasıyla PKK'de görmekte ve Parti çizgisine duyduğu inanç giderek kökleşmektedir. Ve bir devrimcinin doğruları sadece görüp düşüncede bilmekle yetinemeyeceği, aynı zamanda bunları hayata geçirme, maddi bir olgu haline getirmekle de yükümlü olduğu gerçeğinden hareket ederek, kendisini pratik mücadeleye hazırlar. Artık O, PKK'nin doğru devrimci çizgisini hayata geçirmenin ve bu çizgiye layık bir militan olmanın yoğun çabası içindedir. Dil bilmemesi, Parti görüşlerini ancak çok sınırlı çıkan Arapça yayınlarda okuyup öğrenebilmesi, gelişmesi üzerinde olumsuz yönde etki etse de, O, bunların hiçbirisini engel olarak görmez.

Libya'da bulunduğu sırada Aziz yoldaş, işçiler arasında propaganda çalışmaları yürütmekle görevlendirilir. PKK saflarında mücadele yürütmenin mutluluğuna erişmiştir artık. Bu görevi belli bir süre başarıyla yürütür. Ancak duyguları, özlemleri O'nu sürekli dürtmektedir. O, halklar arasındaki dayanışmanın, dostluğun en anlamlısını, en yücesini gösterme kararındadır. Davasına, mücadelesine derinden inandığı Kürdistan halkının düşmanlarına karşı, onunla omuz omuza, en ileri mevzilerde savaşmak ister Aziz. Ve yıl 1985. Bu yıl Aziz'in en şanslı, en anlamlı yılı olacaktır. Artık O, sıradan, çaresiz bir tepkici değil; kazanılması bir hayli zor ve bir o kadar da yüce olan sıfatı kazanacak: ENTERNASYONALİST. Silahlı birimlere katılacak, PKK saflarında savaşmanın gururunu yaşayacaktır. O, Kürdistan'ın doğasına, diline, gelenek-göreneklerine yabancıdır, ama büyük umutları, inançları vardır ve O, bunlarla savaşır. Kürdistan devriminin zor koşullarını, bunun için sıradan bir devrimcilikle yetinilemeyeceğini bilir. Hatalarına, eksikliklerine karşı da acımasızdır Aziz. Bu konudaki düşüncelerini bir eleştiri-özeleştiri toplantısında şöyle dile getirir:

"Hiçbir devrimci, hata ve eksikliklerini gizleme gibi basit durumlara düşemez. Bunları açık bir biçimde ortaya koymak ve acımasız olmak zorundadır. Bugün enternasyonalist bir sıfatla aranızda, yani mücadele saflarınızda bulunmaktayım. Ama bu sıfata tam anlamıyla layık olduğumu, gereklerini yerine yeterince getirdiğimi söyleyemem. Kürdistan'ın devrim koşulları oldukça zordur. Zayıf bir iradeyle, bu güçlüklerin altından kalkmak mümkün değildir. Devrimci proleterin iradesi, nerede olursa olsun çelikten bir iradedir. Ben de bunun bilincinde yaşadım. PKK ve Kürdistan halkının güvenine layık olmaya çalıştım. Ben burada partimiz PKK'ye, Büyük Önder A. ÖCALAN yoldaşa ve bütün savaş arkadaşlarıma, Kürdistan halkının kurtuluşu için çalışacağıma, kanımın son damlasına kadar savaşacağıma söz veriyorum. Çünkü ben şuna kesin inanıyorum ki, KUKM zafere ulaşmadan Ortadoğu halkları kurtuluşa ulaşamaz."

Mütevazi ve proleter kişiliğin sembolü Aziz'in halkımıza ve PKK'ye olan inancı, O'nu üzerinde doğup büyüdüğü topraklardan Kürdistan'ın dağlarına getirir. O, PKK'nin geleceğinde aydınlığı, güzel günleri görür. Arap ve Kürt halkının kurtuluş mücadelesi arasındaki bağı kurar ve halklar arasındaki kardeşliğin, dayanışmanın en güçlü örneğini sergiler. Ve 8 Nisan 1986 sabahı kahramanca direnişiyle Aziz yoldaş; Haki KARER yoldaş ile başlayan, Kemal PİR'le doruğuna çıkan ve Gürcanlarla devam eden, Filistin'deki şehit yoldaşlarımızla daha bir anlam kazanan proleter enternasyonalist geleneğimizin yeni ve güçlü bir halkasını daha oluşturur. Kürdistan halkı tüm şehitleri gibi, Aziz'i de bağrına basacak; O'nunla onur ve kıvanç duyacaktır. Halkımız, Kürdistan'ın özgürlüğü ve bağımsızlığı için en fazla savaşması gereken, ama bunun yerine, halkı düşmanın en ağır şiddet ve baskılarıyla başbaşa bırakan, ısrarla mücadeleden kaçarak dünyanın çesitli kıtalarına gidip kişisel yaşam örgütleme peşinde koşan iyigün dostlarını lanetleyecek ve onların varlığından utanç duyacaktır. Onun direniş kitabında bunların ismi geçmeyecek. Çünkü onun kölelik zincirlerini kırmak için, cezaevinde, kentde, kırda kanını akıtan; Türk ulusundan Haki KARER, Kemal PİR gibi büyük önderleri ve Arap halkından Aziz gibi kahraman savaşçıları vardır. Halkımız enternasyonalist şehitlerinin isimlerini tarihinin sayfalarına altın harflerle yazacaktır. Onlar kıvancımızdır.

Biz savaş arkadaşları, Aziz yoldaşın direnişine ekleyecek, O'nu yeterince ifade edebilecek söz bulamıyoruz. Ancak şuna da içten inanıyoruz ki, Kürdistan'da yükselen devrim dalgaları diğer ülkelerdeki istibdat kalelerinin duvarlarına vurmaya başladığında ve onları teker teker yıkmanın yollarını araladığında, O'nun enternasyonalist direnişçiliği gerçek yerini ve anlamını bulacaktır.

Aziz yoldaş; sizin uğrunda kanınızı en yılmaz bir kararlılıkla döktüğünüz Kürdistan'ı aydınlık günlere kavuşturuncaya dek, PKK'nin direnişçi geleneğiyle savaşacağımıza söz veriyoruz.

-Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!
-Yaşasın Kürdistan Halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!
-Yaşasın PKK!

Savaş Arkadaşları

Aziz yoldaşın bir süre önce yazarak Gazetemize ulaştırdığı yazısını, yüce anısına bağlılığımızın ve soylu enternasyonalist ruhuna hayranlığımızın bir gereği olarak yayınlıyoruz.

KÜRDİSTAN DEVRİMİ ORTADOĞU DEVRİMLERİNİN ÜSSÜDÜR

Kürdistan proletaryası öz örgütü PKK'nin öncülüğünde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını başlatmıştır. Kürdistan'daki bu gelişme –proletaryanın öncülüğünde ulusal kurtuluş savaşı verme anlamında– Ortadoğu'da ilk kez cereyan etmektedir. Ortadoğu'daki devrimlere şu ana kadar mütemadiyen, devrimi sonuna dek götürdüğü ender rastlanan, ama genellikle tasfiyeye götüren küçük-burjuva milliyetçi örgütler önderlik etti. Kürdistan proletaryası, başta kendi öz örgütünü kurmakla Ortadoğu halkları nezdinde enternasyonalist görevini yerine getirmiştir. Bu görevini aynı zamanda halkların fiili dayanışma alanında da, emperyalizmin uşağı İsrail'in Arap halkına karşı yönelttiği saldırılar karşısında Arap halkıyla omuz omuza en değerli evlatlarından onlarcasını şehit, bir o kadarını da esir vererek en etkin bir biçimde yerine getirmiştir. Bu anlamda Kürdistan proletaryası değerli kazanımlar elde etmiştir. Sözü edilen kazanımlar aynı zamanda Ortadoğu ve dünya proletaryasının da kazanımlarıdır. Bu nedenle, Ortadoğu'nun küçük-burjuva örgütlerinden, Kürdistan'a sömürgeci devletlerin bir parçası gözüyle bakan, hatta böyle bir halkın yer küresindeki varlığını inkar eden klasik sosyal-şoven partilere; teslimiyetçi Kürt küçük-burjuvaları ve ilkel milliyetçilerden, sömürgecilerin ajanlarına kadar, her tondan güç saldırılarını PKK'ye yöneltti. Anlamı, marksist-leninist düşüncelerin yayılması; tasfiyeci, teslimiyetçi, reformist, sosyal-şoven güçlerin iflası ve tasfiyesi olan PKK'nin gelişmesine bu güçler tahammül edemeyip, çıkarlarına aykırı buldular. Tamamen, KUKM ve önderi PKK'nin imhasını, tasfiyesini amaçlayan saldırılarını bin bir koldan geliştirdiler. Yalan ve iftiralarla dolu propaganda kampanyası başlattılar. Kürdistan halk kitleleri içinde varlığı kalmayan bu işbirlikçi, teslimiyetçi ve sosyal-şoven gruplar, 12 Eylül 1980 faşist darbesinden sonra Avrupa'ya kaçıp, burada emperyalizmin en tehlikeli kanadı sosyal-demokratların elinde PKK'ye karşı kullanılan bir maşa oldular. Emperyalizm, bunlar vasıtasıyla, PKK'nin nüvelerini ektiği Kürdistan halkının kurtuluş iradesini yok etmeyi, onu köleci boyunduruk altında bulundurmayı amaçlamaktadır. Çünkü, Kürdistan'ın bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşması, emperyalizmin Ortadoğu'daki hayati çıkarlarının derinden sarsılmasını ifade eder. Özellikle İran'da Şahlığın yıkılmasından sonra, emperyalizmin kendisine bölge gericiliğinin önderlik rolünü yüklemesinden ötürü, sömürgeci-faşist Türk devletinin yıkılması açısından bu böyledir. Bu nedenle, emperyalizm bütün gücüyle PKK'yi tasfiye etmeye çalışmaktadır. Bu durum yalnız başına, Kürdistan devriminin bölge ve dünya ilerici-devrimci güçleri ile emperyalizmin çıkarları üzerindeki etkisini kavratmaya yeterlidir. Emperyalizm için Vietnam ve Küba devrimleri ne ise, Ortadoğu'da da Kürdistan devrimi odur. Çünkü emperyalizm, Kürdistan devrimini gelişecek Ortadoğu devrimleri için bir üs olarak görmektedir. Emperyalizm, özellikle işbirlikçileri vasıtasıyla Filistin devrimini sınırlaması, gücünü parçalayarak zararsız kılmasından sonra, bu çabalarını Kürdistan devrimine karşı yöneltmiştir. Ama emperyalizm, işbirlikçisi sosyal-demokratlar ile Kürt egemen sınıfları, proletaryanın çelik bileğine, yükselttiği devrimci direniş duvarına çarparak, bütün bu kampanyaları yerle bir olmuştur.

KUKM, 15 Ağustos'tan bu yana yeni bir döneme girmiştir. 15 Ağustos saldırı eylemleriyle kurtuluş mücadelesi daha da boyutlanmıştır. Doğal olarak, gelişen mücadeleden çıkarları zedelenen güçlerin saldırıları da boyutlanacaktır. Bu döneme kadar, sorumlu devrimcileri mücadeleden alıkoymayı, yeni devrimci süreci başlatmalarını engellemeyi, bu da olmazsa ertelemelerini sağlamayı hedefleyen komplo ve çabalar düzeyinde olan bu güçlerin saldırıları, her şeye rağmen yeni sürecin başlatılmasıyla birlikte, doğrudan imha saldırılarına dönüşmüştür. IKP'nin gerçekleştirdiği ve sekiz PKK kadrosunun katledildiği katliamla bu tür saldırılar doruğuna vardırılmıştır. Bu güçlerin KUKM'ne ve önderi PKK'ye karşı aldıkları bu pratik tavırla, ardına gizlendikleri "komünistlik", "sosyalistlik", "demokratlık", "devrimcilik", "yurtseverlik" maskeleri düşmüştür. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının gelişmesini engellemeyi amaçlayan azgın saldırılara karşın kitleler savaşı coşkuyla karşılayıp, etkin bir biçimde katılmış; Kürdistan halk kitlelerinin birliğini ifade eden cepheleri ERNK kurulmuştur. Kürdistan halkı bugün bağımsızlık ve özgürlük tutkusuyla partisi PKK'nin gösterdiği yolda, cephesi ERNK bayrağı altında, ordusu HRK saflarında kurtuluş savaşını başarıyla sürdürerek zafere doğru emin adımlarla ilerlemektedir.

Kürdistan halkının mücadelesi ne denli ilerlerse, verdiği savaş ne denli şiddetlenirse, emperyalizme karşı mücadelelerinde Ortadoğu halklarına o denli büyük destek ve kazanımlar sağlar. Kürdistan halkının mücadelesi Ortadoğu halklarının yürüttükleri mücadelelerin ayrılmaz bir parçasıdır. Bölge devrimlerinin odağı olması nedeniyle, Ortadoğu'da devrimci bir üssün inşası Kürdistan dağlarında gerçekleşecektir. Bu noktadan hareketle diyebiliriz ki, Kürdistan devrimini ve önderi PKK'yi desteklemek, Kürdistanlı devrimcilerin, demokratların ve yurtseverlerin görevi olduğu kadar, Ortadoğulu her devrimci, demokrat ve yurtseverin de görevidir. Bu görev enternasyonalist bir görevdir. Tüm bölge marksist-leninistlerinin, yurtseverlerinin üzerine düşmektedir. Çünkü PKK önderliğinde Kürdistan devriminin zaferi, Ortadoğu devrimlerini sağlam bir üsse kavuşturmak, emperyalizme güçlü bir darbe indirmek, bölgedeki dengeyi dünya devrimci güçlerinin lehine çevirmek demektir. Emperyalizmin, sömürgeciliğin, gericiliğin ve her türden işbirlikçilerinin Kürdistan devrimine karşı saldırıları ne kadar artarsa, bizim, bölgenin devrimcileri ve devrimci güçleri olarak bu devrime olan destek ve dayanışmamızı o ölçüde artırmamız gerekmektedir. Kürdistan proletaryası şu ana kadar, büyük bir fedakarlığa, azime, kararlılığa ve çelikten bükülmez iradeye sahip partisi PKK'nin öncülüğünde halkın özgücüne dayanarak bu savaşı yürüttü, yürütecektir.

Tüm Ortadoğulu yurtseverler, demokratlar, marksist-leninistler müşterek düşmana karşı sizin de savaşınız sayılan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını destekleyin, onunla dayanışma içinde olun!

Yaşasın Ortadoğu Halklarının Enternasyonalist Dayanışması!
Yaşasın Kürdistan Devrimi ve Öncüsü PKK!

Kürdistan'da Savaşan Enternasyonalist Bir Savaşçı

HALKIMIZ MUTLU BİR GELECEĞİN DİRENİŞLE KAZANILACAĞINI KANITLAMAYA DEVAM EDİYOR

Kazım ÖLMEZ (Kalo) yoldaş şehit düştü

Halkımız gün geçtikçe daha emin ve daha güçlü bir biçimde, PKK önderliğindeki yeniden diriliş tarihini faşist Türk sömürgeciliğine karşı ERNK saflarında savaşarak yazmaya devam ediyor. Ve hem de yeni tarihimizin kanla yazılacağının bilincine vararak, bunu insanlığın ender tanık olduğu ve daha da tanık olacağı bir baskı ve işkence ortamında yerine getiriyor. İşte Kazım yoldaş, böyle bir ortamda ulusal kurtuluş siyasetiyle tanışan ve bu tanışmadan önce, köyünün dışındaki köylülerin dahi hiç ismini duymadığı, tanıyanların ise "yaşını doldurmuş" diyerek, belki de kısa bir ömür biçtikleri 50 yaşlarında çilekeş bir Kürdistan köylüsüydü. Fakat O, ulusal kurtuluş siyasetiyle tanışmasından kısa bir süre sonra, 1985 baharında HRK birliklerine katılarak, her dürüst ve yurtsever Kürdistanlının özlemi olan, Kürdistan toplumunu tanınmaz hale getiren düşmanından işlediği insanlık suçlarının hesabını sorma mutluluğuna kavuşmuştu. Peki O, nasıl bir ortamda buna ulaştı? Aile bağlarının çok güçlü olduğu Kürdistan'da O'nu, 6 çocuğunu "bırakarak" mücadeleye katılmaya iten güç neydi?

Kürdistan'ın kalbi olarak tabir edilen yüksek ve sarp dağların derin vadilerle kesildiği, düşmanı ürküten bir coğrafya üzerine yerleşen Hakkari toplumu birçok aşiretten oluşmaktadır. Ozellikle 1970'lerden itibaren faşist sömürgeciliğin egemenliğini geliştirmek istediği bir alandır Hakkari. Bu yıllara kadar ilkel bir örgütlenme temelinde de olsa sömürgeci işgale karşı gelişen direnişler ezilmiş; ardından düşman açısından tehlike arzeden örgütlenmeler parçalanmış ve üstelik halk kesimleri birbirine düşman güçler durumuna getirilmiştir. 12 aşiretin birliği olan Ertuşi Beyliği dağıtıldığı gibi, tüm aşiretler birbirine karşı kullanılarak, yaratılan kan davalarıyla birbirine düşman

Kazım ÖLMEZ (Kalo) yoldaş, (okla gösterilen)

haline getirilmişlerdir. 70'li yıllarda tamamlanan bu çabalar ardından, Kemalizmin potasında yeniden "biçimlendirme" çabalarına hız kazandırılmıştır. Bu çabalar tamamen silah namluları ve jandarma dipçiği altında geliştirilmiş; "biçimlendirmeler" bu tarzda yapılmıştır. Buna karşı gelişen tepkiler ise, Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçi hareketlere kanalize olmuştur. Kalan olumlu öğeler de bu güçler tarafında Kürtlük ve Kürdistan adına ortadan kaldırılarak, toplum Kürt ve Kürdistan gerçekliğinden tamamen uzaklaştırılma tehlikesiyle karşı karşıya getirilmiştir. Yurtseverlik, mertlik, yiğitlik gibi özellikler çürük bir ağaca benzetilmiştir. Dıştan her ne kadar kabuk sağlam görünüyorsa da içinde canlılık belirtileri kalmamış gibidir. Kabuk biraz kaldırıldığında ilkel milliyetçiliğin o iğrenç kurtlarının tüm olumlu özellikleri emerek kendi yaşamını sürdürmeye çalıştığı hemen görülecektir. Faşist sömürgecilik de bu durumun farkındadır. Fakat yine de temkinli davranmıştır. Halkın silahlı oluşu nedeniyle gelişecek aşırı bir baskıya karşı kendisini savunma durumunda kalabileceğinden ve böylece diğer güçlerin denetiminden bağımsız bir biçimde mücadelesini yükseltebileceğinden çekinen düşman, kendi politikasını kademeli olarak ve parça parça geliştirmiştir.

80'li yıllara gelindiğinde ise çabalarını oldukça ilerleten faşist TC, amaçlarına ulaşmış gibidir. Birkaç jandarma istediği gibi tüm bir köyü toplayarak, istediği baskıyı ve hakareti yapabilmekte; istediği zaman istediği düzeyde haraç alabilmekte ve bunun karşısında, yiğitliği ve mertliğiyle tanınan Kürt insanı en ufak bir karşı koyuş gösterememektedir. Artık Güneydeki ilkel milliyetçiliğin de durumunu kavrayan kitleler, her türlü düşman uygulamalarına boyun eğerek, kabullenmektedirler. Zapt edilemez denilen Hakkari de, karşılıklı çabalar sonucu bu yıllarda kendi gerçekliğine yabancılaştırılmıştır. Düşünen beyinler, konuşan diller kendi ulusal ve toplumsal gerçekliği ve kurtuluşu için değil, düşmanın biçimlendirdiği yönde düşünmekte ve konuşmaktadır. Kendisi için düşünceleri, "bu dönemde kardeşine bile güvenmeyeceksin", "Kürtler bir şey olamaz", "Kürt soyu, keklik soyudur" vb. tarzındadır. Tamamen sömürgecilikten kaynaklanan ve ilkel milliyetçiliğin geliştirdiği iç çatışmalarla beslenen bu düşünceler, halkta kendine güvensizliği ve inançsızlığı doğurmuştur. Ortamı bu tarzda karartan faşist sömürgecilik ve yerel gericilik, halkın kendi gerçekliğini göremediği bu ortamda yaşamlarını sürdürmekteydi. Ve bu durumu aşiret, kabile ve aile kavgalarıyla derinleştirerek sağlamlaştırmışlardır. Evet, böyle bir ortamda, Hakkari halkı kendisini tanıyamadığı gibi, çevresine bakındığında da faşist sömürgeciliğin namluları ve umut kapısı olarak bırakılan ilkel milliyetçiliğin tahribatları dışında bir şey görememekte, bunların çabaları dışında bir şey duyamamakta veya çok sınırlı duymaktaydı. Halk kitleleri, Partimizin geliştirmiş olduğu mücadeleden, onun ideolojik ve politik hatından habersiz durumdaydı. Karşı-devrim cephesinin geliştirdiği propagandalar tutmakta; Partimiz hakkında halk olumsuz yönde şartlandırılmaktaydı. 83'lerde Hakkari'de yeni dönemin taktiğine uygun olarak çalışmalara başlandığında genel gidişat çürüme, dağılma ve kendi gerçekliğini inkar temelindeydi. Çaresiz bir biçimde düşmana boyun eğiş ortama egemendi. Faşist subaylar tercüman aracılığıyla halka, "Türk müsün, Kürt müsün" diye sormakta ve karşılığında, "Anam-babam Türk, ben de Türküm" dedirtebilmekteydi. Kürt giyim ve kuşamı yasaklanmış, bunlar baskı nedeni olarak kullanılmaktaydı. Böylece, Kürtlük ve Kürdistan adına sahip çıkmanın bedelinin ağır olacağı, günlük uygulamalarla gösterilerek kitleler sindirilmek istenmekteydi.

Kazım ÖLMEZ (Kalo) yoldaş, savaşçı arkadaşlarıyla

84 yazında Hakkari şehir merkezinde, pantolon-ceket giymiş, fakat kafasında çefiye olan 55-60 yaşlarında bir ihtiyarı yakalayan faşist bir yüzbaşı, ihtiyarın çefiyesini kafasından alıp yaktıktan sonra, "Türk müsün, Kürt müsün" diye sorar. İhtiyar, Türkçe bilmediğini söyleyince de bir tercüman vasıtasıyla sorusunu tekrarlar ve karşılığında istediği cevabı alır. Çünkü ihtiyarın duymadığı, bilmediği durum değildir bu; istenileni söylemediği taktirde çarşı ortasında dayakla söyletileceğini bildiği için, "Türküm" cevabını vermiştir. Bu cevabı alan faşist yüzbaşı, ihtiyara şapka giymesini öğütleyerek, bir daha başında çefiye görmek istemediğini hatırlatır ve ihtiyarı serbest bırakır. İhtiyar, köyüne dönünce, "uygarlığa düşmanlıkla" suçlanacağını bildiğinden bir daha şehire gitmeye tövbe eder ve böylece, "uygarlığa" düşman olma pahasına(!) köyünde kalır.

Evet, böyle bir baskı ve egemenlik ortamında devrimci çalışmalar geliştirilir. Elbetteki bu ortamda gelişme sağlamak, büyük, fedakarlık, güçlü irade, engin bilinç ve hepsinin temelinde de doğru bir devrimci çizgi ister. Çünkü; birçok "yerli" ve yabancı gücün çabası ve tahribatı sözkonusudur. Bütün bunları aşarak halka doğru bilinci götürmek, karartılan umutları yeniden canlandırmak, kendine güveni geliştirmek ve hepsinin üzerinde halkı ulusal ve toplumsal kurtuluşu için örgütleyip harekete geçirmek, normal bir çabanın ürünü olamazdı. İşte böylesi bir ortamda devrimci faaliyet yürütülerek, bu olumsuz ortam aşılmakla da kalınmazdı ama, örgütlenip eyleme de kaldırıldı. 15 Ağustos 1984 Atılımı böylesi bir çaba, örgütlenme ve eyleme kaldırmanın ürünüdür. Gelişme için gerekli olan her şey yaratılmış ve pratikte zafer kazanılmıştır. Halkta zafer umutları gelişmiş; gerçek kurtuluşa götürecek öncülerine kavuşmayı halk bayram sevinciyle karşılamıştır. 15 Ağustos sonrasında halkın çektiği coşkulu halaylar, partizanların köye gidişte karşılanış biçimleri bunun somut ifadesiydi. Önceleri iki askerin dahi kendi önlerinde diz çöktürebildiği köylüler, bu kez öncülerine duydukları güvenle, gönderilen ordular tarafından dahi zapt edilemedi. Türk ordusunun efsanesi yerle bir oldu. Askerler, köylere baskınlarında bazı yerlerde kadınların taşlı sopalı saldırılarıyla karşılandılar (Şemdinli-Şapatan). Yayladan inen Dê köyünün kadınlarının yüklerini aramak isteyen askerler, kafaları taşlarla kırılarak, arama yapmadan geri dönmek zorunda bırakıldılar. Genci ve yaşlısıyla halk, partizanlarla birlikte eyleme katıldı. Çukurca'da, Şemdinli'de pusular kurarak düşmana ağır darbeler vurdu. Birçok aileden baba-oğul-kardeşler ve yine farklı aşiretlerdeniz demeden genç-ihtiyar, birçok kişi HRK birliklerinde yer aldı. Artık toplumumuz, düşmanlıklardan ve parçalanmış yapıdan kurtulmaya başlayarak öncünün çevresinde birleşip, ulusal bağımsızlık mücadelesine akın etti. Halkın bu birikimine cevap vermek için, '85 Newroz'unda halkımızın birlik ve beraberliğinin siyasal ifadesi olan ERNK kuruldu. Aileci, kabileci, aşiretçi vb. bağlar yerini böylesi bir birlikte politik bağlara bıraktı. Aynı mevzilerde düşmana karşı savaşan ve birbirlerine "Heval" diye hitap eden kardeşler; oğluyla aynı gerilla birliğinin ayrı mangalarında yer alan, ve yaralanan oğluna yazdığı cesaretlendirici mektubunun altına, "Silah arkadaşın ve baban" diye imza atan babalar, direniş içinde yaratılan yeni toplumumuzun gözalacı ifadeleriydiler. Evet, bütün bunlar PKK tarafından yaratıldı ve halkımızca yaşandı.

İşte böylesi gelişmelerin yaşandığı dönemde mücadeleye katılanlardan biri de, 6 çocuk babası olan Kazım ÖLMEZ... yoldaştı. Yaşlı oluşundan dolayı, mücadele arkadaşları ve halk tarafından **"Mam Kalo"** diye hitap edilen Kazım yoldaş, Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı Kaşuri-Zavitasındandı. Mücadeleye katılımıyla birlikte, kısa bir süre içerisinde yaşının çok üzerinde bir canlılık, çeviklik, direnme ve çalışma gücüne ulaşması, halkın derin saygısını toplamıştı. Toplumun ölçülerine göre "ömrü dolmuş", "işe yaramaz" denilip bir köşeye itilen, toplum için fazla bir anlam ifade etmeyen o kişi yerini, böylesine soylu ve herkes tarafından saygı duyulan birisine bırakmıştı artık. Kazım yoldaş, gittiği her yerde ilgi topluyor, hayranlık uyandırıyordu. O, birçok kişiyi hayrete düşüren bu güç ve özelliklere nasıl ulaşmış, bu özellikleri nereden almıştı? Bu şartlara nasıl dayanıyor, koşullara nasıl uyum sağlıyordu? İşte bu ve benzeri sorular, ulusal kurtuluş özleminin gücüne tanık olmamış, böyle bir özleme cevap veren, onu yürüten öncünün yarattığı ulusal kurtuluş siyasetiyle henüz tanışmamış olanların sürekli sordukları sorulardı. Genç-ihtiyar, kadın-erkek tüm mücadeleci insanlarımızın gösterdiği fedakarlık, direniş ruhu, cesaret ve atılganlık, düşmanın dahi itiraf ettiği güçlü özelliklerimiz durumundadır. Düşman kendi yazılı belgelerinde PKK partizanlarının özelliklerini saydıktan sonra, bu özelliklerin altında ezilişini, "nihayet bunlar da insandır" diyerek umutsuzca beklentilerle gidermeye çalışmakta, ancak bunu yaparken bile yaratılan kişiliğin gücünü itiraf etmiş olmaktadır.

Mücadele içindeki aktif ve fedakarca çalışmalarından sonra Kazım yoldaş, PKK önderliğinde katıldığı mücadelede, kısa süre içerisinde kazandığı bu yeni kişiliğini, siyasi ve askeri eğitimle daha da güçlü kılmak ve gelişkin bir bilinçle tamamlamak için, kış dönemi çalışmalarının ürünü olarak kazanılmış bir grup yeni savaşçı adayıyla birlikte Yaşar ORGAN kampında eğitime girerek, bu yönlü çalışmalarını çok canlı ve aktif bir biçimde sürdürdü. Ancak, Kazım yoldaş, çalışmalarını ülke pratiğine aktarmak amacıyla, yeni çalışma dönemi için yapılan hazırlıklar sürecinde, 19 Nisan 1986 günü, beklenmeyen acı bir kaza sonucu yaralandı ve kaldırıldığı hastanede kurtarılamayarak 27 Nisan akşamı fiziki olarak aramızdan ayrıldı. O'nu aramızdan ayıran olay şöyle gelişti: Güç aktarma çalışmalarında görevliyken, bindiği atın ürkmesiyle düşüp ayağı ipe takılınca, belli bir süre yerde sürüklenen Kazım yoldaş, bunun sonucu olarak kafasından aldığı ağır yaralara yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamayarak yaşamını yitirdi.

Her partizanın özlemi, mevzisinde çarpışarak, düşmanını kahrederek şehit düşmek olsa da, bu tür şehit düşme olayları da, mücadelemizde görülecektir. Her şeyden önce, kendisine karşı da mücadele isteyen bir coğrafya üzerinde hareket ediyoruz. Bu olay bize bir kez daha doğanın kurallarını iyi tanımayı, ona itina göstermeyi, birçok engeli hesaba katmayı hatırlatmaktadır. Bu tarz bir olayla şehit düşen Kazım yoldaş, mücadelemizin ne ilk ve ne de son şehididir. Bu tür olaylar halk savaşı yürüten güçlerin karşılaşacağı olaylardır. Ancak son derece dikkatli olmak, bu acılı olayları daha asgariye indirecektir.

Kazım yoldaş; böyle bir ölüm sizin de isteğiniz değildi. Siz, genelde tüm Kürt halkının, özelde içinden geldiğiniz halk kesiminin, yani Kürdistan köylüsünün yaşadığı ızdırapları ve köylülüğün o çilekeş yapısının acılarını derinden yaşayan biri olarak, düşmanın karşısında, cephede savaşmak ve savaşarak şehit olmak isterdiniz. O soylu özleminiz, silah arkadaşlarınız olarak bizler, karşılayacağımıza; özelde sizin, genelde tüm halkımızın birikmiş kinini bir volkana dönüştürerek intikamınızı almakta hiç tereddüt göstermeyeceğimize; düşmanın sonunu daha da yakınlaştırmak için, pratikteki hata ve yetersizlikleri daha güçlü ve kararlı bir biçimde aşarak, halkımızın daha güçlü birliklerini yaratacağımıza; halkımızın geleceğinin güvencesi olan siz devrim şehitlerimiz huzurunda bir kez daha söz vermeyi borç biliriz.

Ne düşmanın "suyun vasfını değiştirme" yolundaki çabaları; ne "suyu kurutma" çılgınlıkları; ne bu amaç uğruna giriştiği faşist saldırıları ve yakıp-yıkmaları; ve ne de onun çeşitli maskelere bürünmüş işbirlikçilerinin saldırı ve karalamalarını, halkımızın Partimiz önderliğindeki ERNK bayrağı altında birleşmesini, birleşerek HRK saflarında savaşmasını ve şavaşarak nihai zafere ulaşmasını engelleyemeyecektir.

Zafer, direnen halkımızın olacaktır.

Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Onun Yerli Uşakları!

Yaşasın Direnerek Yaşayan Bir Halk Gerçekliği Yaratan Öncümüz PKK!

Verdikleri sözü yerine getirmeye çalışan Silah Arkadaşları
7 Mayıs 1986

SALMAN KAVAL ŞEHİT DÜŞTÜ AMA O, KÜRDİSTAN'DA VE 1 MAYISLARDA YAŞAYACAKTIR

Salman KAVAL, şimdi bir halk kahramanı, ölümsüz bir komutan. Oysa, Salman KAVAL'ı dün hiç kimse tanımazdı. Ama bugün tanıyoruz, tanımak zorundayız.

Hakkari'nin Kaval diye bir köyü vardır. Bu köyde de yaşam aynıdır; aşiret ağasının baskısı altındaki yoksul köylülük, o dağlarla çevrili köyünden ve bir de bu köyünün içinde yaşadığı acılardan başka bir şeye yıllar yılı tanık olmamıştır. Salman KAVAL, takvim yapraklarının yıl 1966 yazdığı zaman bu köyde doğar. Babası, o acılı insanlardan sadece biridir. Böyle bir köyde doğan ve böyle bir babanın oğlu olan Salman, artık ayakları yer tutmaya, kulakları söylenenleri anlamaya başladığı andan itibaren sayısız hakarete, baskıya, alınteri-göznuru ürünlerinin talanına sayamayacağı kadar tanık olur. Bu acılar içinde büyür. Gün olur ki, baba Kaval çekilenlere dayanamaz; bütün ailesini alarak, doğup büyüdüğü, gençlik enerjisini kattığı köyünü kahırla terkeder. Yıl 1977'dir. Van'ın dış mahallelerinden birinde küçük bir arsa alırlar ve üzerine kurdukları evin içine sığınırlar. Ama bir türlü kendilerinden kopmayan bir dostları vardır; yoksulluk. Yoksulluk; aynı zamanda hakarete uğrama, ezilme, acı ve hastalıklar demektir. Salman da bunlarla iç içe büyür...

Hem de çok çabuk büyür, büyümek zorundadır çünkü. Daha sonra O da çocukluğunu ne zaman yaşadığını bile hatırlayamayacaktır. Birçok ülkede onun yaşındakiler çocuk diye azarlanmaya bile kıyılamazken, O inşaatlarda kum taşır, lokantada en az onaltı saat ayakta çalışır.. Ve Salman KAVAL, zulme, acıya kahreder, yüreğinde bir şeylerin kabardığını hisseder, "Niye... niye, bu zulüm, bu yoksulluk!" diye sorar. Kadere sitemi arttıkça artar.

Salman KAVAL yoldaş, birliğinden bir grup arkadaşı ile

O yıllar, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin yeni yeni boy verdiği yıllardır. Ama Salman KAVAL, günlük yaşamın tüketici çırpınışlarının öylesine içindedir ki, bu yılların gelişmeleriyle fazla bağ kuramaz; ardından gelen 1980 darbesi bunu daha da zorlaştırır. 1983'te nefret ettiği, kin duyduğu sömürgeci Türk ordusunun Güney Kürdistan'a saldırdığını duyar. 1980 sonrası yıllar O'na çok şey öğretmiştir. Zulmü, işkenceyi, katliamları, bir ülkenin namusunun ayaklar altına alınışını gözleriyle görmüş, bizzat yaşamıştır. Ve şimdi bütün bunların faili olan Türk ordusu Güney Kürdistan'a saldırmaktadır. "Neden?" der; en güvendiği arkadaşlarıyla bu soruya cevap ararlar. Artık tahammül son sınırına varmıştır, bir şeyler yapmak gerekmektedir. O güne varıncaya dek tanıdıkları bir isim vardır; yüreklerine yerleştirdikleri bu isme derinden bağlanmış, ama o ismi şahıslarında temsil edenleri bir kez bile olsun görmemişlerdir, Türk ordusunun 1983 Güney Kürdistan saldırısı, yüreklerindeki PKK'ye ulaşma özlemini daha da dayanılmaz kılar. İki arkadaş aileleriyle vedalaşır, sınıra doğru yol alırlar. Burada yoksul köylülüğün canlanan umutları onları daha da coşturur ve bir yurtsever aracılığıyla Güney Kürdistan'a geçerler. En tehlikeli yolları, üzerlerinde tek bir silah bile olmadan gece gündüz demeden yürüyerek aşar, daha o an PKK'nin savaşçısı olmanın gururuyla dolarlar. Uzun-zorlu bir yolculuktan ve KDP'nin onbeş günlük "zorunlu misafirliğinden" sonra PKK ile ilk kucaklaşmayı yaşarlar. Kamptaki ilk geceleri onlar için bambaşkadır. Durmaksızın konuşur, anlatırlar... yürekleri o kadar doludur ki! Orada bir soru çıkar karşılarına, "Bir müddet eğitim faaliyetlerine girmeniz gerek. Altı aylık bir eğitim için ne dersiniz? Asıl kararınızı o zaman verin." Salman ve arkadaşının gözleri kederle dolar ve Salman boğazına düğümlenen kelimeleri sıralarken; yurtseverliği, PKK'ye duyulan umutları, halkımızın iradesini konuşturur. *"Hayır!"* der, *"Biz kararımızı buraya gelerek vermiş olmuyor muyuz zaten; biz buraya altı ay için değil, bir ömür boyu, son nefesimiz, son damla kanımıza kadar savaşmaya geldik..."*

Salman KAVAL (Şerif) yoldaş...
"1 Mayıs güneşine doğru dönük yüzü geleceğe inançla gülümser"

Salman KAVAL, Parti eğitim okulundan sonra doğrudan pratik faaliyetlere katılır. Bundan sonra Şerif adıyla tanınacaktır. Yaz kış demeden en zor doğa koşulları altında dağdan dağa, köyden köye umut taşır, isyanı taşır. Bir çok eyleme, çatışmaya girer, silahının tetiğine her basışında özgürlük sloganlarını haykırır, kini, intikamı haykırır.

Ve, Salman KAVAL'ın bu kahramanca yaşamı kahramanca bir ölüme kadar sürer. Dünya işçi sınıfı, meydanları doldurmak için son hazırlıklarını yaptığı 1 Mayıs 1986 günü, saatlerin 00.02'yi gösterdiği sırada, yaman bir savaşçısını hain bir pusuda kaybetmenin acısını da yaşayacaktır. 1 Mayıs 1986, saat 00.02, ilk kurşun sesleriyle birlikte Salman KAVAL silahını ateşler, ve... 1 Mayıs güneşine doğru dönük yüzü geleceğe inançla gülümser.

Salman KAVAL Ölümsüzdür!
Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!
Yaşasın PKK, ERNK ve HRK!

Mücadele Arkadaşları
Mayıs 1986

BAKİ KAN YOLDAŞ, ELAZIĞ, DERSİM, BİNGÖL DİRENİŞİMİZDE YAŞIYOR

Baki KAN adı, sömürgeciliğin ülkemizde uygulamaya soktuğu ve bundan başarılı sonuçlar aldığından da emin olduğu asimilasyon ve ulusal eritme politikasına karşı ülke ve halk sevgisinin, ulusal değerlere bağlılığın yeniden ama çok güçlü ve çözümleyici bir biçimde canlandırılmasının ifadesidir. Kürdistan'ın, Türkiye sınırına yakın bir alanı olan Elazığ'ın Karabük (Kurdemlik) köyünde 1960 yılında doğan Baki KAN, bu alandaki özel asimilasyon politikalarından etkilenerek büyümüş; ancak daha sonra, gelişmeye başlayan ulusal kurtuluş mücadelemizin etkilerinden olumlu sonuçlar çıkararak, yeniden "öze dönüşü" kendi kişiliğinde başarıyla gerçekleştirmiş bir devrimciydi. Ülke ve halk sevgisi kavramlarına yabancılaştırılan, kendi bireysel çıkarlarının dışına taşamayan bir insan tipi ve nesli yaratarak, ülkemizi adım adım tarihe gömmeye çalışan sömürgeci Türk devleti, belli alanlarda bu amaçlarına ulaşmayı da başarmıştı. Bu alanlardan biri olan Elazığ ve yakın çevreleri sömürgecilik açısından neredeyse dikensiz gül bahçesi olarak kabul ediliyordu. Gençliğin hemen tümü Türkleşmenin eşiğine getirilmiş, toplum ise adım adım eritilerek özümsenmekteydi. Ve bu ortam, sömürgecileri bir hayli de umutlandırıyordu. Ne var ki, bütün bu hesaplar tutmadı ve yeniden diriliş öylesine güçlü bir tazyikle oldu ki, bu gelişme karşısında düşman da dost da şaşkınlığını gizleyemedi. İşte bu yeniden öze dönüş çabasının ilk yürütücülerinden birisi olan ve çok genç olmasına rağmen bu savaşa atılmaktan çekinmeyen Baki yoldaş, ailesinin kendisine sunduğu ve çoğu kişiye kurtuluş gibi görünen tüm olanakları bir yana iterek, gerçek soylu yaşam ve kurtuluş olan devrimci-direnişçi ulusal bağımsızlık mücadelemiz içerisindeki yerini aldı.

Daha önceleri genelde devrimci düşüncelere sempati duyan ve birçok faaliyete de katılan Baki KAN (Seyit), 1978'lerde Hareketimizin ideolojisini ve politikasını kavramak için araştırmalara girdi. Kısa süre içinde Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesinin anlam ve önemini kavrayarak hızlı bir gelişme kaydetti. Liseyi bitirdikten sonra, puan tutturduğu halde yüksek öğrenime devam etmeyen ve profesyonel bir devrimci olarak faaliyetlerini daha da anlamlı kılan Baki yoldaş, Elazığ şehir merkezi ve Dersim'in belli alanlarında yürütülen çalışmalar içerisinde yer aldı. Propaganda ve eylem alanındaki faaliyetlerde görev üstlenen Baki yoldaş, bir kez tutuklanmış, ancak düşmanın eline en ufak bir ipucu vermediğinden serbest bırakılmıştı. Cunta sonrası, bölgenin Partiyle olan ilişkilerinin kopması üzerine Dersim alanına giden Baki yoldaş, kırsal kesimde yürütülen propaganda faaliyetlerine de aktif olarak katılmış, kısa bir süre içerisinde oldukça olumlu sonuçlar veren bir çalışmanın yürütücüsü olmuştu. Bu dönemde, Partiyle irtibatın kopması üzerine yaklaşık birbuçuk yıl ilişkisiz kalan Baki yoldaş, birlikte kaldığı yoldaşlarına moralmen ve madden destek olarak, önder vasıflarını da kanıtlamıştır. 1982 başında Partiyle yeniden ilişkiye geçen ve yurtdışına çıkan Baki yoldaş, yurtdışı alanında kadrolara sunulan siyasi ve askeri eğitim olanaklarını da sonuna kadar değerlendirebilmiş, kısa sürede yetkin bir devrimci haline gelerek, kendisini ülke mücadelesine göre hazırlamıştır.

1984'ün başlarında ülkeye giriş yapan ve kendi bölgesinde görev üstlenen Baki yoldaş, koşulların zorluğuna, olanakların azlığına bakmadan, devrimci yaratıcılığını kullanarak iki yıl gibi bir süre kendisini ve yoldaşlarını bu alanda konumlandırmış, örgütsel çalışmalar açısından gerekli olan zemini oluşturmada da bir hayli başarı katetmiştir. Hem askeri ve hem de siyasi olarak kendisini önemli oranda yetkinleştiren Baki yoldaş, çalışkan, girişken ve yaratıcı özellikleriyle, gerçek bir önder kadro olduğunu pratikte ortaya koymuştur. Dersim alanında da birçok faaliyete katılan; ve sömürgeciliğin bu alan üzerindeki özel harp uygulamalarını teşhir eden Hareketimizin sağlam bir zemine oturtulması ve tarihte görülen olumsuzlukların yeniden gündeme gelmemesi için yoğun çaba sarfeden Baki yoldaş, kavrayışlı kişiliği ve atılganlığıyla çevresindekilere güven aşılayan bir militan olarak anılacaktır. Yoldaşlık ilişkilerinde olsun, Parti içi kuralların hayata geçirilmesinde olsun, büyük bir titizlilik ve dikkatlilik gösteren Baki yoldaş, her Parti kuralını kendisi için mutlaka uygulanması gereken emirler olarak benimsemekte, her koşul altında, kendisine verilen talimatları harfiyen uygulamaktaydı. Yoldaşlarına yardımcı olmada ve onları geliştirip yetkinleştirmede eleştiri silahını yetkince kullanan ve eksikliklere, hatalara karşı amansız olan Baki yoldaş, açık sözlü, olgun ve yapıcı kişiliğiyle gerçek bir dava adamı olduğunu kanıtlamıştır. Faaliyet sürdürdüğü alanın durumunu siyasal, ekonomik, sosyal ve kültürel yönleriyle derinlemesine irdeleyen ve tüm bu özelliklere uygun olarak çalışma tarzı tutturmada üstün bir beceri sergileyen Baki yoldaş, politik uyanıklığını geliştirme, dost ve düşman güçlerin durumunu tahil etme ve ortama uygun taktikler geliştirmede de bir hayli gelişme sağlamıştır. Partinin gücünü daima arkasında gören ve her türlü zorluğun üzerine de yine Partiden aldığı güçle yürüyen Baki yoldaş, ilişkisiz kaldığı dönemlerde bile asla karamsarlığa düşmemiş, faaliyet arkadaşlarıyla sıkı bir dayanışma içerisine girerek, ulusal kurtuluş görevlerinin üzerine cesaretle yürümüştür.

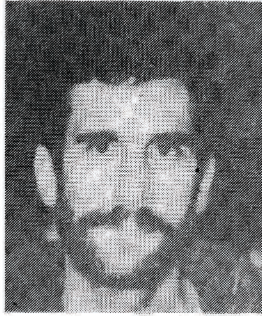
Toplumsal yapımızdaki geri ve köstekleyici tüm ilişki biçimlerine karşı mücadele ortamında yetişen Baki yoldaş, benimsenmesi gereken en doğru ilişki tarzının da ulusal kurtuluşçulukta somutlaştığının bilinciyle hareket etmiş, en başta kendi aile çevresi olmak üzere, toplumun dayattığı yapıyı kesinlikle reddetmiştir. O, Kürdistan'da düşmanın yarattığı öz benliğine yabancılaşmış insan tipinin inkar edilmesi temelinde ortaya çıkarılan yepyeni kişiliğin ilk kabuledicileri arasında yer almıştır. Bu, elbetteki çok köklü ve soylu bir yönelim olarak kabul edilmeli, kazanmaya çalıştığımız devrimci kişiliğin hayat bulması olarak değerlendirilmelidir.

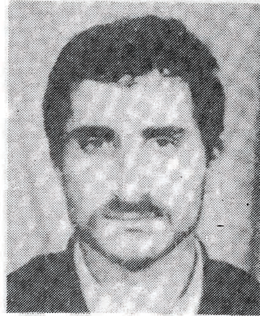
İşte Baki KAN'ların devrimcileşmeleri ve kendilerini tümden davaya adamış insanlar haline gelmeleri, Partimizin geleceği yaratmada attığı adımların daha ilk basamaklarda gerçekleşmesidir.

O, devrimci yaşamı ve mücadelesi boyunca kararlılıkla savaştığı düşmanın karşısında yüreğini, beynini ve tüm benliğini konuşturarak oldukça değerli özelliklere kavuşmuş bir yoldaşımız olarak anılacaktır. En son olarak Pertek'te sömürgecilerle karşılaştıklarında da aynı ruhla silahına sarılan ve düşmanın "teslim olun, kurtuluşunuz imkansızdır" çağrılarına aldırış etmeden, tüm inanç ve atılganlığıyla çatışmaya girişen Baki yoldaşımız, saatlerce süren çatışmada isabet alan kurşunlarla şehit düşmüştür. Elini kıpırdatabildiği son ana kadar düşmana karşı kahramanca direnen Baki yoldaş, Partimizin direnişçi ideolojisiyle yarattığı sayısız kahramandan birisi olarak ölümsüzleşmiştir. Direnişi ve mücadele yaşamı O'nun ölümsüzlüğünün en kuvvetli kanıtıdır.

★ ★ ★

6 MAYIS KAHRAMANLARININ ANISINA GERÇEK BAĞLILIK GÖSTERİLMELİDİR

Deniz GEZMİŞ

Yusuf ASLAN

Hüseyin İNAN

6 Mayıs 1972'de, Deniz GEZMİŞ, Hüseyin İNAN ve Yusuf ASLAN'ın idam edilmeleri üzerinden 14 yıl gibi bir zaman geçti. Bu kadar uzun yıllara rağmen, bu üç devrimcinin anılarının gereklerini yerine getirme görevi bugün her zamankinden daha fazla dayatıcıdır. Bunun nedeni ise, bu devrimcilerin anılarına bağlı kalması gerekenlerin, bu görevi yerine getirmemeleridir. Bugün, Denizlerin anılarına sözde sahip çıktıklarını söyleyen sol güçlerin içine düştükleri tasfiyecilik ve tanınmaz tutum; bu bağlılığın nasıl anlaşılması gerektiği sorununu açıkça ortaya koymayı bir kez daha dayatmaktadır. Devrim şehitlerinin anılarına gerçek bağlılığın ancak devrimde zaferi yaratmakla mümkün olacağı gerçeği bu güçler tarafından tersine çevrilmekte; ve kendi sefil mülteci yaşamlarını sürdürmede bu değerli anılar birer malzeme olarak kullanılmaktadır.

1970'lerin başında reformist çizgiye karşı devrimci bir çıkış geliştiren Deniz GEZMİŞ ve arkadaşları böylece önemli bir adım atmışlardır. Yolaçılan bu ihtilalci gelişme Türk egemen güçlerini önemli oranda sarsmış ve hemen karşı adımlarla bu gelişmeleri karşılayıp, boğmak istemişlerdir. Deniz GEZMİŞ ve Mahir ÇAYAN ile arkadaşları 12 Mart faşizminin saldırısı karşısında katliamlarla imha edilmelerine rağmen, yaratılan gelişmeler önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. Egemen güçler, Mahir ÇAYAN ve arkadaşlarının Kızıldere'de katledilmeleri ve Denizlerin de idamı ile birlikte devrimci çıkışın önüne geçici de olsa engel dikebilmişlerdir. Fakat, Denizlerin, Mahirlerin direnişi, geleceğe ışık tutan önemli dersler ortaya çıkarmıştır. Aslında bu dersler iyi irdelendiğinde güçlü gelişmelerin yaratılması işten bile değildir.

Bugün iyice kavranması ve temelleri iyice açığa kavuşturulması gereken önemli gelişmeler yaşıyoruz. Bu gelişmelere bakıldığında mevcut Türk solu'nun bu deneylerden yeterli ders çıkaramadığı açıkça görülmektedir. Hatta bırakalım ders çıkarmayı, bu direnişçilerin anılarının yüklediği görevleri irdelemekte bile önemli bir geriliği ortaya koymaktadırlar. Bu durumlarıyla, değil direnişlerin anılarının gereği olarak örgüt ve direnişi geliştirme, bir bildiri ya da afişle bile olsa onların anılarını yaşatma görevini dahi yerine getirmemektedirler. İşte, günümüzde sol böylesi korkunç bir durumu veya çöküşü yaşamaktadır.

Deniz, Yusuf, Hüseyin 6 Mayıs'ta idam edildiler. Türk sömürgecileri bu idamlarla, içerisinde bazı yetersizlikler de taşısa, yeni canlanan ve giderek özgür bir geleceğin doğuşunu gerçekleştirecek olan bir fidanı kırmak istediler. Türk solu'nun mevcut konumuna baktığımızda TC'nin bugüne kadar bu amacında küçümsenemeyecek bir başarı elde ettiğini görüyoruz. Denizler idama götürülürken, haykırdıkları sloganlar, takındıkları kararlı ve yiğit tutumla, aynı zamanda bir sonraki kuşağa muazzam önemde bir miras da bırakıyorlardı. Ama adeta mirasyediler gibi bu gelişmelerin üzerine abanan tasfiyeci sol, tüm bu değerleri çarçur etti ve halen de etmektedir. Bununla da kalmayarak bu güçler, biraz olumlu gelişme gösteren ve biraz da olsa bu direnişçilerin anılarına bağlı kalmak isteyenleri de kendilerine benzetmeye çalışmaktadırlar. Böylesi özelliklere sahip güçlerin gelişimini engellemek için de çeşit çeşit komplolar gündeme sokmaktadırlar. Bugün bu çabalarını daha da uç noktalara vardırdıklarını görmekteyiz. Gerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı takındıkları tutum ve gerekse Türkiye'de devrimin geliştirilmesinden, direnişin yükseltilmesinden vebadan kaçar gibi kaçmaları tasfiyeciliğin sol'u adeta ağaca dadanmış bir kurt gibi nasıl kemirdiğini ortaya koymaktadır. İşte görüldüğü gibi, boşalan ve özden yoksun bir duruma gelen sol, tasfiyeciliğin kollarında kendisini ölüme terkedebilmektedir.

Denizlerin idam edilişlerinin yeni bir yıldönümüne daha ulaşırken, anılarına gerçek bağlılığın bir kez daha irdelenmesi; yaşanan bu gelişmelerden dolayı daha da büyük önem taşımaktadır. Bu direniş kahramanlarının başta devrimciler olmak üzere, tüm ilericilere ve demokratlara yükledikleri görevler nelerdir? Bunlar şimdiye kadar defalarca anlatıldı; yazıldı. Yeniden burada geniş geniş ele alma gereği görmemekteyiz. Fakat tüm bunları tek bir kelime ile özetlemek mümkündür; o da, devrimdir. O halde onların anılarına gerçek bağlılık, devrimin geliştirilmesidir. Bunun dışında bir yol veya gelişme, buna cevap vermeye yeterli değildir. İşin özü üzerinde duruyor, anıya gerçekten bağlılığın nasıl geliştirilmesi gerektiğini ortaya koymak istiyorsak; bunların bizzat pratikte yaşatılması zorunludur. Zaten bir türlü kavranamayan veya bazı güçler tarafından ısrarla üzerinde durulmak istenmeyen ve kaçınılan yan da budur. Bugün Türk solu, bir kez daha kendisini gözden geçirmek zorundadır. Yaşadığı gerçekleri ve hangi gelişmeleri yaratması gerektiğini iyice ortaya koymak durumundadır. Yoksa, işi birkaç keskin laf veya bağlılık sözü ile geçiştirmek; şehitlerin anısına yapılabilecek en büyük kötülüktür. Nitekim, bugün yapılan da bundan başka bir şey değildir. Ama yine de her şey bitmiştir, denilemez. Dürüst ve namuslu devrimciler, ilericiler, bu görevi üstlenerek, hem de layıkıyla, yerine getirebilirler. Mevcut koşulların ve gelişmelerin buna elverişli bir zemin yarattığı da açıktır. Kürdistan'da gelişen silahlı direniş mücadelesinin bunda küçümsenmeyecek bir rol oynadığını görmek gerekir. Burada gösterilmesi gereken yaratıcılık, koşulların yetkin bir değerlendirilmesinde düğümlenmektedir.

Ne var ki, bu kadar elverişli gelişmelere rağmen, tasfiyeci sol'un bugün yaşadığı gerçeklik tam tersi bir durumu yansıtmaktadır. "Sol Birlik", "Hamburg Dev-İşçi" kliği, "Partizan" vb. gruplar, bırakalım direnişi geliştirmek; tam tersine devrimci direnişin gelişmesi önüne dikilerek onu engellemeye çalışmaktadırlar. Direniş çizgisine küfretmekle kalmamakta; ama aynı zamanda saldırılar da düzenleyerek onun önünü tıkamak istemektedirler. Bu konuda geçtiğimiz aylar içerisinde bir hayli ileri giderek, devrimcileri katletmeye, kadın-çocuk demeden, halka kurşun sıkmaya kadar işi vardırdılar. Evet, tüm bunlar tasfiyeci sol'un gerçek niyetini ve durumunu ortaya koymaktadır. Böyle bir durumda sol'un, direnişçilerin anılarına gerçek bağlılığı bir yana bırakalım, ona sıradan bir bağlılığı bile göstermediği gözler önündedir.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in Anıları Bugün FKBDC'de Yaşıyor

Deniz GEZMİŞ, cellat ipi boynuna geçirmeden önce haykırdığı sloganlarla, sadece düşmana karşı güçlülüğünü göstermekle kalmamış, Türk ve Kürt halklarının mücadelelerinin nasıl geliştirilmesi gerektiğine de ışık tutmuştur. Deniz'in **"Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Mücadele Birliği"** sloganı bugün, Türkiye ve Kürdistan halkları arasında yaratılmış olan devrimci direniş temeline dayanan bir birlikte, cephede; yani FKBDC'de somutlaşmaktadır. Bu yönüyle de, Deniz ve arkadaşlarının anıları FKBDC'de yaşamaktadır.

6 Mayıs Kahramanlarının birlikte çektirdikleri son resimlerinden biri

Deniz GEZMİŞ ve arkadaşları, Türk sömürgeci egemenlerinin her türlü teslimiyet girişimlerini reddederek, kararlı bir şekilde ölümü göğüslemesini bilmişlerdir. Ya bugünkü sol da aynı beceriyi gösterebilmekte midir? Bırakalım böylesi bir direnişi yaşamak; bu sol, zindanlarda ve dağlarda direnişi yükselten ve sömürgeci-faşist cuntaya önemli darbeler vuran devrimcileri, "İntihara gidiyorlar, faşistler gibi yaşasın ölüm diyorlar" vb. vb. safsatalarla direnişten vazgeçirmeye çalışmaktadır. Yazılanların, söylenenlerin hepsini buraya alamıyoruz. Fakat tüm dürüst ilericiler, demokratlar ve devrimciler bu gelişmelerden haberdardırlar.

Devrimci direnişe böylesi bir mantıkla yaklaşmak, neye hizmet eder? Açık ki bu ancak, sömürgeciliğin yıllardır geliştirmek istediği bir mantığı güçlendirmeye yarar. Devrimci direnişi geliştirmemeye ve faşist cuntaya teslim olmaya götürür. Bugün tasfiyeci sol'un böylesi bir aşamaya gelmesi kimseyi şaşırtmamalıdır. Çünkü; bu anlayış yıllardır sol'a TKP eliyle empoze edilmiştir ve bugün de meyveleri toplanmaktadır. Hemen belirtmekte yarar var: Dikilmek istenen bu ağaç, hem de köklerinden, önemli yaralar yedi. İşte, Denizler, Mahirler direnişleriyle böylesi bir sonucu yarattılar. Sol bugün onlara sahip çıkmak istiyorsa; bu direnişçilerin yarattığı gelişmelere sahip çıkmalıdır.

12 Eylül rejiminin yaşadığı derin çöküş bu güçleri de etkilemekte; onlarda da önemli bir çöküşü ortaya çıkarmaktadır. Bu durum, tasfiyeci sol'un TC'yle nasıl bir bağının varolduğunu da gözönüne sermektedir.

Tüm bu olumsuz gelişmelere rağmen, Kürdistan'da gelişen direniş mücadelesi, başta bu direnişçilerin anıları olmak üzere, tüm devrim şehitlerinin anılarına nasıl sahip çıkılacağını göstermekte; ve bugün bunu hangi güçlerin temsil ettiğini de ortaya koymaktadır. FKBDC, bunun gereklerini, Türkiye ayağı cılız da olsa, yerine getirmekte kararlı olduğunu şimdiye kadar sergilediği pratikle ortaya koymuştur. Özellikle de Kürdistan'da yükselen direniş bunun en somut kanıtıdır.

FKBDC Bayrağı Yükseltilmelidir

6 Mayıs'ta bir kez daha bu direnişçileri anarken karşımıza çıkan, anılarına bağlılık nasıl gerçekleştirilecek sorusuna da böylece güçlü bir cevap verebilme konumuna ulaşabildik. Bu sorunun en açık ve kaçınılmaz cevabı; FKBDC bayrağının yükseltilmesi, Türkiye ve Kürdistan halklarının devrimci direniş temelindeki birliğinin güçlendirilmesidir.

Denizlerin, bizzat idam sehpasında hain celladın suratına haykırdıkları direniş çağrıları, bugün gerçek anlamını sömürgeci düşmanın göğsünde patlayan mermilerde bulmaktadır. İşte bu bize hangi yolda yürümemiz gerektiğini tüm açıklığıyla göstermektedir. Bundan başka hiçbir yol, başta Denizler olmak üzere tüm direniş şehitlerinin anılarına gerçek bağlılığı ortaya koymayı sağlayamayacaktır.

Deniz, Yusuf, Hüseyin ve tüm direnişçilerin anılarının bugün FKBDC'de somutlaştığını ve FKBDC'nin bu direnişçilerin anılarının gereğini yerine getirdiğini belirttik. O halde, devrimde zaferin gerçekleştirilmesi için, tüm dürüst devrimcilerin, ilericilerin FKBDC bayrağını yükselterek, sorumluluklarını yerine getirmeleri gerekmektedir. Bugün daha da netleşen ve üzerinde yürümeye fazlası ile güç bulunan direniş yolunda, 6 Mayıs kahramanlarının anılarının da bir gereği olarak yürünmelidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bugün ulaştığı düzey, bu adımları atmada sadece yürüme gücü vermekle kalmamakta, aynı zamanda nasıl yürünmesi gerektiğini de ortaya koymaktadır. İşte böylesi bir ortam, sorumlu devrimciliğin, kendisini kanıtlaması gereken bir ortamdır. O, çok tekrarlanan anıya bağlılık sözlerinin pratikte ete kemiğe bürünmediği, bunun karşılığının verilip verilmediği ortaya konmalıdır. Yoksa lafta söylenen şeylerin hiç değeri ve anlamı yoktur. Tasfiyeci sol'un tümüyle batağa saplandığı ve devrimci değer adına ne varsa hepsine saldırarak içeriğini boşaltmaya çalıştığı bir ortamda, başta Denizler olmak üzere tüm direniş şehitlerinin anılarına, bizzat onların uğrunda yaşamlarını verdikleri ve harcında kanlarının bulunduğu Kürdistan ve Türkiye halklarının devrimci-direnişçi birliği olan FKBDC saflarında direnişe katılmak ve bayrağını yükseltmek kaçınılmaz bir görev durumuna gelmiştir. Evet, böyle bir görevin gerçekleştirilmesi için de sorumlu devrimcilik kendisini kanıtlamak zorundadır, diyoruz.

Biz, bu direnişçilerin anıları karşısında tasfiyeci sol'un içine düştüğü durum; bunun karşısında ise sorumlu devrimciliğin yeterli bir çıkışı yaşayamaması nedeniyle daha fazla yazma gereği duymaktayız. Ama, mevcut olanaklarımız buna elvermemektedir. Fakat, özelde bu direnişçilerin anıları üzerine fazla yazmamış da olsak; tüm şehitler üzerine yazılan ve sorumlu devrimciliği görevlerini gerçekleştirmeye davet eden, yazılarımız bu direnişçilerin anılarına da yazılmış olarak kabul edilmelidir. Bunun ötesinde, görülmesi gereken diğer bir gerçek ise; bizzat pratikte bu direnişçilere nasıl layık olduğumuzu ortaya koyduk. Bu anlamda bu direnişçiler için özelde fazla yazamamış da olsak; ortaya koyduğumuz pratik, anılarının gereklerini yerine getirdiğimizi kanıtlamakta ve bizi bu konuda daha ileri bir konuma getirmektedir.

Gerek şimdiye kadar yazılanlardan ve gerekse bu yazıda söylediklerimizden hareketle, direniş şehitlerinin anılarına bağlılığın nasıl gerçekleştirilmesi gerektiği tüm açıklığıyla ortaya konulmuştur. Bundan sonrası için söylenebilecek olan nedir? 6 Mayıs kahramanlarının anıları ve direnişleri bu konuda bize söylenecek fazla söz bırakmamaktadır. Onlar bizzat direnişleri ile, nasıl yürünmesi, nasıl mücadele edilmesi gerektiğini ortaya koydular. Söylenebilecek tek doğru ve kaçınılmaz gerçeklik; bu direnişçilerin anılarının da bir gereği olarak, devrimci direniş mücadelesinin yükseltilmesidir.

6 Mayıs Kahramanlarının Anıları Kürdistan ve Türkiye Halklarının FKBDC Önderliğinde Gelişen Mücadelelerinde Yaşıyor

Kendi Belgelerinden Türk Ordusunun Acizliğini Sergiliyoruz

BİR ÇÖKÜŞÜN İTİRAFI / TÜRK ORDUSU ENKAZ HALİNDE

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

FAŞİST SÖMÜRGECİLİK İHANETTEN MEDET UMUYOR

Hastalıklarını ve çaresizliğini kendi belgelerinden okuduğumuz sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, tek güvencesi olan ordunun da gelişen devrimci mücadele karşısında kofluğunun ortaya çıkması sonucu, tüm umutlarını devrimci hareket içerisinde boy verecek ihanete bağladı. Ama o, böyle bir yönteme başvurmakla gerçekte nasıl bir çözümsüzlük içinde olduğunu ortaya koydu. Dışa yansıttığı görünüm ne olursa olsun, sömürgeci-faşist Türk devleti soluk alışlarının, yatağında son nefesini veren bir hastanınki gibi olduğunu kendisi de bilmektedir. İşte düşmanın ihanete sarılması olgusu, komadaki birinin seruma hayat iksiri gibi umutla bakmasına benzemektedir.

Bugün artık hiç kimse sömürgeci-faşist Türk burjuva egemenlik sisteminin yıkılmakla yüzyüze olduğunu göremediğini iddia edemez. Çünkü gelişmeler, başta Türk burjuvazisi ve emperyalist güçleri bile bu gerçeği itiraf etmek zorunda bırakmıştır. 1980'de ordu iktidara oturtulurken devletin yıkılmakla yüzyüze olduğu iddiasından hareket edilmiştir ve bu tespiti yapan güçler, Türk burjuvazisi ile iç ve dış dayanakları idi. 1986 yılını yaşadığımız bugün, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi elinde oynayacak hiç bir koz kalmamış olarak saatlerini bile sayar duruma gelmiştir. Temel, ciddi tehdit olarak ezilmesi kararlılığıyla en vahşi ve savaş kurallarıyla bile bağdaşmayan saldırganlıkla üzerine yürünmesine rağmen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi altı yıllık süre sonunda başta ordu olmak üzere, Türk burjuva egemenliğinin sinir merkezlerini her an döven, kendisini en güçlü zannettiği ordu yapısını allak-bullak edip dağılmayla yüzyüze getiren, karşısında durulamaz bir güç haline gelmiştir. Tüm bu gelişmelere önderlik eden PKK, HRK ve ERNK'nin ilanıyla bugün düşmanın karşısında tüm bir Kürdistan halkı olarak dikilmektedir. Bu, öncünün savaşının tüm bir halkın savaşı düzeyine yükselmesi, ulusal kurtuluş mücadelemizin ülkemizin yaşanan tek gerçekliği haline gelmesi demektir.

Türk devletinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı saldırılarında kendisince en etkin çare olarak ihanet olgusuna sarılması, yeni bir olay değildir. Geçmiş tarihin en son elden bir karikatürünü yaşayan Türk burjuvazisi, varlığını kendi gücüne dayanarak değil, karşıtlarının zayıflıklarına dayanarak sürdürmüş bir güç olarak, bugün de aynı halkadan yakalayarak takatsız bedenini ayakta tutmak istemektedir. Ancak bugün tarihin işleyişi bu umut ve avuntulara hiç de denk gelmiyor. Çünkü artık Türk devleti ne 1920'lerin taze bir kuvveti, ne de 1960'ların gelişmesinin olgunluğunu yaşayan ve hatta 1970'lerin tüm bunalımlarına rağmen soluk alabilen gücüdür. Ekonomik, sosyal, siyasal gelişmesinin varabileceği en son noktaya ulaşmış, doğuş özellikleri ve yapısal karakterinde de taşıdığı hastalıklar, TC için, adına gelişme denilen bünyesel bir çürüme olduğunu ortaya koymuştur. Ve yine bugün, sömürgeciliğin yarattığı her türlü olumsuz zemine rağmen ve onlarla boğuşarak doğan taze bir kuvvetin, önünü alamayacağı bir güç olarak karşısına dikildiğini görmektedir. Yani sadece sınıf olarak bünyesinde taşıdığı hastalıkların ölüm döşeğine serdiği bir güç değil, ama aynı zamanda bir halkın ellerinin boğazını giderek daha fazla sıktığını hisseden bir sınıftır Türk burjuvazisi. Her bakımdan güçten düştüğü böylesine takatsız bir anında en küçük bir muhalefet belirtisine bile tahammül gösteremezken, bir halkın örgütlü, silahlı bir güç olarak karşısına dikilmesi, Evren'in deyimini ona hatırlatarak söyleyelim ki, "TC'nin kaderinin nasıl çizilmekte olduğunu" ortaya koymaktadır. Türk burjuvazisi, çürümüş-kokuşmuş bir kadavra haline gelmiş bedenini ortadan kaldıracak tek gücün PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olduğunu çok iyi görmektedir. O, Kürdistan'ı sömürgeleştirerek varlık bulmuş bir güçtü, bugün ise aynı zeminden varlığı son bulmakla karşı karşıya. Yani, ona güç veren ve fakat bugün de en öldürücü darbeyi vuran Kürdistan, bölgede bağımsızlık, özgürlük ve demokrasinin bir bayrağı olarak cisimleşirken, tarihin en gerici ve despot güçlerinden biri olan Türk burjuva egemenlik sisteminin yıkılışına da imzasını atacaktır. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin sadece halkımız açısından değil, başta Türk halkı olmak üzere bölge halkları için de taşıdığı anlam burada gizlidir.

Halkımız iradesini dayattıkça yaşamı bu iradeyi boğmaya bağlı olan Türk burjuvazisi de saldırılarını artıracaktır. Düşmanın kudurmuşcasına bir saldırganlık içinde oluşunu bu nedenle yadırgamıyoruz; tersine bunu mücadelemizin gelişmesi ve büyümesinin doğal bir sonucu, bir kanıtı olarak görüyoruz. Düşman, bugün ülkemizdeki her şeye karşı gözü dönmüşcesine saldırıyor. Sömürgeci-faşist varlığını yaşatmanın tek yolu olarak o, önüne ulusal kurtuluş hareketini ezmeyi koymuştur. Gerilla mücadelesine karşı "başvurulacak yöntemler" bölümünde ('İç Güvenlik Hareket Konsepti' Kitabı) belirtildiği gibi, ya "suyla balığı ayıracak" ya "suyun vasfını değiştirecek" ya "balıkları avlayacak" ya da "suyu kurutacak"tır. Ama, bunlar karşımıza çıkan yepyeni şeyler değil; tersine, dünyada ve ülkemizde, uygulayanlar için sonucu koskocaman bir fiyasko olan bayatlamış karşı-devrim yöntemleridir. Devrimcileri "tek tek avlamanın", içinden alınan bir bardak su denizi ne kadar eksiltirse ancak o kadar sonuç yaratabileceğini kendileri de çok iyi bilen faşist sömürgeciler, özellikle tecrit politikasına ağırlık vererek sonuç almak istemişler, ama deniz kurutulamadığı müddetçe kendi derinliklerinin balıklara daima yuva olacağını da yaşamın içinde görmüşlerdir. "Seçenek" diye belirledikleri diğer yollar da tıpkı bunlar gibi sonuçsuzdur. Örneğin "suyun vasfını değiştirme" amacı ve bunu en geçerli bir çözüm olarak görme, "TC"nin kendisini üzerinde inşa ettiği mantıktır. O, Kürdistan halkını, sömürgeci hakimiyetinin ilk gününden başlayarak asimile ve imha etmek için denemedik hiçbir yöntemi bırakmamış, Kürdistan'ı aynı zamanda bir ulusal yayılma alanı olarak görmüş, bu politikası gereği Kürdistan halkının ve ülkesinin adını dahi anmak en affedilmez suç olarak kabul edilmiştir. Ama Kürdistan halkının vasfını değiştirme politikası, PKK'nin doğuşu ile birlikte işlemez kılınmıştır. PKK ile birlikte, halkın kendi kendini inkar süreci kapanmış, öz kimliğine sahip çıkıp onun uğruna mücadele süreci açılmıştır. Şimdi gelişmeler artık tümüyle bu yönlüdür. Ve bu öyle bir sahip çıkıştır ki, yüzyılların intikam duygusuyla dolu olan halkımız daha doğmamış çocuklarına kadar düşman için bir korku kaynağı haline gelmiştir. Kısaca, "suyun vasfını değiştirme" seçeneği de Türk burjuvazisi için iflas etmiş bir umuttur. Evet, Türk sömürgeciliği için "suyu kurutmak", yani tüm halkı imhadan geçirmekten başka "seçenek" kalmamıştır. İşte, Kürdistan'daki sömürgeci savaşın bir vahşet savaşı olmasının, hiçbir kuralla bağdaşmamasının nedeni buradadır. Sömürgeci-faşist Türk devleti, Kürdistan halkıyla karşı karşıyadır ve kendisinin iğrenç varlığının bu halkın yok edilmesinden geçtiğini bilmektedir. Ama bu bizi, savaşın tek bir yöntemle sürdürüleceği yanılgısına da götürmemelidir. Tersine Kürdistan, dünya karşı-devrim deneyimlerinin en çok uygulandığı, bu bakımdan yöntem tekliğinden değil, yöntem "zenginliği"nden bahsedilebilecek bir alandır. Bu zeminde giderek daha fazla yöntemin uygulandığına tanık olacağız. Katliam, vahşet ve ahlak dışılık bunların en başında gelecek. Çünkü bu zemin, çöken bir sınıfın enkazının kaldırıldığı bir zemin olarak kokuşmuşluk ve pislikle mücadele edecek. "İhanet yasası" örneğinde olduğu gibi emperyalist efendilerini bile dehşete düşürüp iğrendirecek(!) kadar görülmemiş bir alçaklık ve düşkünlüğün sistem adına temsilcisi olarak Türk egemen sınıfları, bu zeminde emperyalist-kapitalist sistemin de bir aynası olacaktır. Evet, mevcut uygulamalara ve daha da uygulanacak olanlara bu açıdan bakmak gerekiyor.

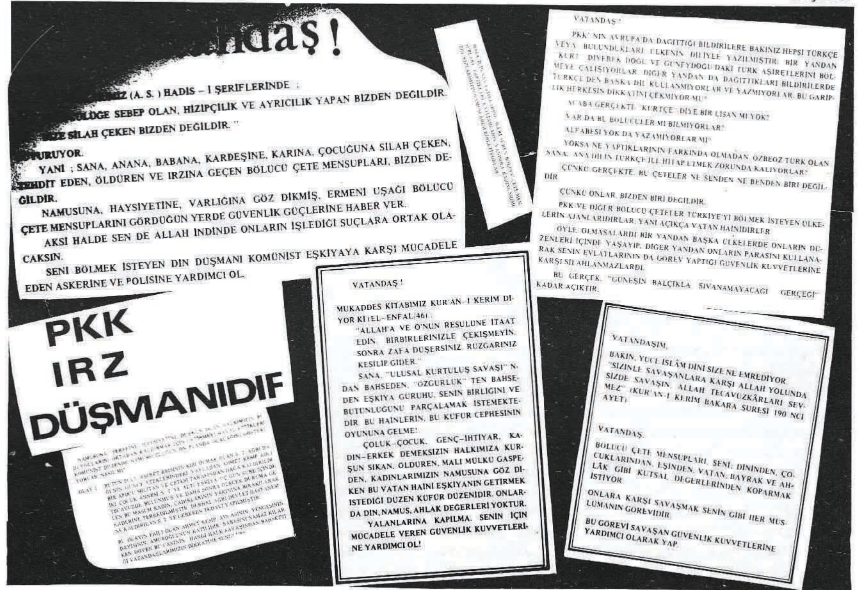
Türk egemen sınıflarının siyasi ahlaksızlık ve düzenbazlıktan başka sarılacak hangi dalları kalmıştır ki! Onlar, bu son egemenlik sistemlerini yıkılıştan kurtarma umudunu başka neye bağlayabilirler ki!

Bu asalak, bu çürümüş, bu ahlaksız sınıf işte nitekim, yine ihanet ipine sarılmış, devrimci hareket içerisinde boyvermesini umut ettiği ihanetin gölgesine sığınmaya kalkışmıştır. İğrenç varlığını sürdürebilmek için bulduğu "çare" budur. Türk basını ve sıkıyönetim komutanlıklarının bildirileri bu "çare"ye nasıl sarıldığının kanıtlarıyla doludur.

Kürdistan'daki savaşın planlanması ve yürütülmesi "Özel Harp Dairesi"nce sürdürülmektedir. Uygulanan ekonomik politikalardan propagandaya kadar, her şey savaşın gereklerine göre düzenlenmektedir. Bunlar içerisinde propaganda özel bir yer tutmakta, ajan ve muhbirler şebekesiyle söylentiler yaymaktan subayların köylerde yaptıkları propaganda toplantılarına, basın ve TRT'nin yayınlarına kadar yapılan propagandalar savaşın ulaştığı nokta ve seyrine göre bu "Daire" tarafından hazırlanmaktadır. Propaganda, psikolojik savaşın önemli bir unsurudur. Düşmanın yaptığı propagandalar dikkate alındığında üzerinde ne denli hassasiyetle durduğu hemen görülecektir. Burada hemen bir örnek vermek gerekirse, 29 Temmuz 1985 tarihli "Mesaj Emri"nden bir bölümü aktarmak istiyoruz. Sözkonusu emrin "İSTİHBARAT" başlığı altındaki bölümünün beşinci maddesinde şunlar okunuyor: "**5. PKK örgütü mensupları hakkında, planlı ve sürekli yapılacak menfi propagandalarda da örgüt mensuplarının dinsiz oldukları, komünist ideolojiyi benimsedikleri malzeme olarak kullanılacaktır...**" Düşman, "balığı sudan ayırma" yani tecrit politikasının bir gereği olarak, halkın en hassas olduğu noktalardan yakalayıp, dini inanç ve etkilerin hala çok güçlü olduğu Kürdistan'da gerçekte çoktan eskimiş bir yöntem de olsa "dinsizlik" propagandasıyla hiç değilse belli kesimleri ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çıkarmayı veya en azından çekimser bir tutum içerisine sürüklemeyi amaçlamaktadır. Gazetelerde bunun gibi sahte ve alçakça propagandalardan geçilememektedir. Gazete sütunlarında çarşaf çarşaf yer verilen ve propagandanın temel malzemesi yapılan bir olgu da ihanet takımına yaptırılan açıklamalar ve ihanete çağrı amaçlı yazılardır. Bu yazılarda devrimci harekete güveni sarsmak ve onu bir "çete" hareketi biçiminde göstermek için, demeçlerden, röportajlara ve özel yazı dizilerine kadar her türlü yazı yayınlanmakta, şehit düşmüş bir gerilla veya köylü bir savaşçının kanlı bedeni bu yazıların hemen yanında "sonunun böyle olmasını istemiyorsan gel teslim ol" anlamına gelen sözlerle boy boy basılmakta, örgütün yönetim mekanizması ve kadrolar arasında çelişki yaratmak amacıyla yaşam farklılığı üzerinde olmadık teraneler dizilmekte ve hatta sözde uzaktan çekilmiş görünümü verilen sahte fotoğraflarla bir de bu iddialar "kanıtlanmaktadır". Örgütü içten parçalama ve dağıtmayı amaçlayan provakasyon faaliyetlerinin açığa çıkarılması ve provakatörlerin cezalandırılması ardından, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, en çok umut bağladığı bu faaliyetin boşa çıkarılmasının telaş ve öfkesiyle, yaptığı yayınlarda "PKK bölündü" gibi umutlarını ifade eden manşetler atmayı da unutmadı.

Yukarıda genel çizgileriyle ortaya konulanlar besbelli ki "Özel Savaş" yöntemlerinin uygulamadaki biçimleri oluyor. Sömürgeci-faşist devletin savaşın özel bir yöntemi olarak ihanetten nasıl medet umduğunu baştan beri izlediğimiz, kendi belgelerine başvurma yöntemiyle ortaya koyacağız.

Sömürgeci Türk burjuvazisinin kendi gücünden çok, karşıtlarının zayıflıklarından yararlanarak ayakta kalma mücadelesi verdiğinden yukarıda söz ettik. Varlığının en zayıf anında PKK'nin önderlik ettiği tüm bir Kürdistan halkının karşısında bulan Türk devletinin, ömrünü biraz da olsa uzatmak için bile olsa karşısındaki örgütü zayıf düşürmek için mümkün olan her şeyi yapmak zorunda olduğu açıktır. İşte Türk egemen sınıfları tam da kendi tarihlerine yakışır bir biçimde bu halkaya sarılmak istemişlerdir. Ajan ve provakatörleri vasıtasıyla tümüyle kişisel ve toplumsal zaaflara hitabeden bir faaliyetle bir yandan örgüt içinde proleterleşmemiş ve kararsız unsurları etkilemeye çalışırken, cezaevlerinde de Şahin-Yıldırım ihanet ikilisine başı çektirilen "Genç Kemalistler" adı altındaki bir ihanet örgütüyle tüm b- faaliyetleri bir merkezde toplamışlardır. Cezaevlerindeki gelişmelerin yakın tanıklarından biri olan Av. Hüseyin Yıldırım'ın Diyarbakır cezaevini anlattığı kitabında belirttiği gibi, işkenceci faşist subay Esat Oktay Yıldıran'ın Genel Kurmaylığın emriyle doğrudan örgütlediği bu ihanet şebekesinin, 1980 sonrası

...daş!

...(A. S.) HADİS – İ ŞERİFLERİNDE ;

...ÖLÜGE SEBEP OLAN, HİZİPÇİLİK VE AYRICILIK YAPAN BİZDEN DEĞİLDİR.

...SİLAH ÇEKEN BİZDEN DEĞİLDİR."

...URUYOR.

YANİ ; SANA, ANANA, BABANA, KARDEŞİNE, KARINA, ÇOCUĞUNA SİLAH ÇEKEN, ...HDİT EDEN, ÖLDÜREN VE IRZINA GEÇEN BÖLÜCÜ ÇETE MENSUPLARI, BİZDEN DEĞİLDİR.

NAMUSUNA, HAYSİYETİNE, VARLIĞINA GÖZ DİKMİŞ, ERMENİ UŞAĞI BÖLÜCÜ ÇETE MENSUPLARINI GÖRDÜĞÜN YERDE GÜVENLİK GÜÇLERİNE HABER VER.

AKSİ HALDE SEN DE ALLAH İNDİNDE ONLARIN İŞLEDİĞİ SUÇLARA ORTAK OLACAKSIN.

SENİ BÖLMEK İSTEYEN DİN DÜŞMANI KOMÜNİST EŞKİYAYA KARŞI MÜCADELE EDEN ASKERİNE VE POLİSİNE YARDIMCI OL.

PKK IRZ DÜŞMANIDIR

VATANDAŞ!

PKK'NIN AVRUPA'DA DAĞITTIĞI BİLDİRİLERE BAKINIZ HEPSİ TÜRKÇE VEYA BULUNDUKLARI ÜLKENİN DİLİYLE YAZILMIŞTIR. BİR YANDAN KÜRT DİYEREK DOĞU VE GÜNEYDOĞU'DAKİ TÜRK AŞİRETLERİNİ BÖLMEYE ÇALIŞIYORLAR DİĞER YANDAN DA DAĞITTIKLARI BİLDİRİLERDE TÜRKÇE'DEN BAŞKA DİL KULLANMIYORLAR VE YAZMIYORLAR. BU GARİPLİK HERKESİN DİKKATİNİ ÇEKMİYOR MU?

ACABA GERÇEKTE "KÜRTÇE" DİYE BİR LİSAN MI YOK?

VAR DA BU BÖLÜCÜLER Mİ BİLMİYORLAR?

ALFABESİ YOK DA YAZAMIYORLAR MI?

YOKSA NE YAPTIKLARININ FARKINDA OLMADAN ÖZBEÖZ TÜRK OLAN SANA, ANA DİLİN TÜRKÇE İLE HİTAP ETMEK ZORUNDA KALIYORLAR?

ÇÜNKÜ GERÇEKTE, BU ÇETELER NE SENDEN NE BENDEN BİRİ DEĞİLDİR.

ÇÜNKÜ ONLAR, BİZDEN BİRİ DEĞİLDİR.

PKK VE DİĞER BÖLÜCÜ ÇETELER TÜRKİYE'Yİ BÖLMEK İSTEYEN ÜLKELERİN AJANLARIDIRLAR. YANİ AÇIKÇA VATAN HAİNİDİRLER.

ÖYLE OLMASALARDI BİR YANDAN BAŞKA ÜLKELERDE ONLARIN DÜZENLERİ İÇİNDE YAŞAYIP, DİĞER YANDAN ONLARIN PARASINI KULLANARAK SENİN EVLATLARININ DA GÖREV YAPTIĞI GÜVENLİK KUVVETLERİNE KARŞI SİLAHLANMAZLARDI.

BU GERÇEK, "GÜNEŞİN BALÇIKLA SIVANAMAYACAĞI GERÇEĞİ" KADAR AÇIKTIR.

VATANDAŞ!

MUKADDES KİTABIMIZ KUR'AN-I KERİM DİYOR Kİ (EL-ENFAL/46):

"ALLAH'A VE O'NUN RESULÜNE İTAAT EDİN. BİRBİRLERİNİZLE ÇEKİŞMEYİN. SONRA ZAFA DÜŞERSİNİZ. RÜZGARINIZ KESİLİP GİDER."

SANA, "ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI"NDAN BAHSEDEN, "ÖZGÜRLÜK"TEN BAHSEDEN EŞKİYA GURUHU, SENİN BİRLİĞİNİ VE BÜTÜNLÜĞÜNÜ PARÇALAMAK İSTEMEKTEDİR. BU HAİNLERİN, BU KÜFÜR CEPHESİNİN OYUNUNA GELME!

ÇOLUK-ÇOCUK, GENÇ-İHTİYAR, KADIN-ERKEK DEMEKSİZİN HALKIMIZA KURŞUN SIKAN, ÖLDÜREN, MALI MÜLKÜ GASPEDEN, KADINLARIMIZIN NAMUSUNA GÖZ DİKEN BU VATAN HAİNİ EŞKİYANIN GETİRMEK İSTEDİĞİ DÜZEN KÜFÜR DÜZENİDİR. ONLARDA DİN, NAMUS, AHLAK DEĞERLERİ YOKTUR.

YALANLARINA KAPILMA. SENİN İÇİN MÜCADELE VEREN GÜVENLİK KUVVETLERİNE YARDIMCI OL!

VATANDAŞIM,

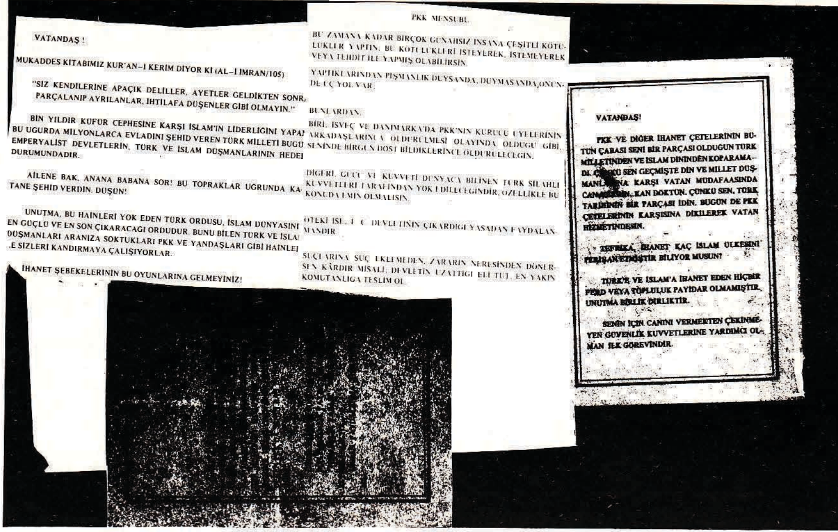
BAKIN, YÜCE İSLÂM DİNİ SİZE NE EMREDİYOR. "SİZİNLE SAVAŞANLARA KARŞI ALLAH YOLUNDA SİZDE SAVAŞIN. ALLAH TECAVÜZKÂRLARI SEVMEZ" (KUR'AN-I KERİM BAKARA SURESİ 190 NCI AYET)

VATANDAŞ,

BÖLÜCÜ ÇETE MENSUPLARI, SENİ; DİNİNDEN, ÇOCUKLARINDAN, EŞİNDEN, VATAN, BAYRAK VE AHLÂK GİBİ KUTSAL DEĞERLERİNDEN KOPARMAK İSTİYOR.

ONLARA KARŞI SAVAŞMAK SENİN GİBİ HER MÜSLÜMANIN GÖREVİDİR.

BU GÖREVİ SAVAŞAN GÜVENLİK KUVVETLERİNE YARDIMCI OLARAK YAP.

VATANDAŞ!

MUKADDES KITABIMIZ KUR'AN–I KERİM DİYOR Kİ (AL–İ İMRAN/105)

"SİZ KENDİLERİNE APAÇIK DELİLLER, AYETLER GELDİKTEN SONR… PARÇALANIP AYRILANLAR, İHTİLAFA DÜŞENLER GİBİ OLMAYIN."

BİN YILDIR KÜFÜR CEPHESİNE KARŞI İSLAM'IN LİDERLİĞİNİ YAPA… BU UĞURDA MİLYONLARCA EVLADINI ŞEHİD VEREN TÜRK MİLLETİ BUGÜ… EMPERYALİST DEVLETLERİN, TÜRK VE İSLAM DÜŞMANLARININ HEDE… DURUMUNDADIR.

AİLENE BAK, ANANA BABANA SOR! BU TOPRAKLAR UĞRUNDA KA… TANE ŞEHİD VERDİN, DÜŞÜN!

UNUTMA, BU HAİNLERİ YOK EDEN TÜRK ORDUSU, İSLAM DÜNYASINI… EN GÜÇLÜ VE EN SON ÇIKARACAĞI ORDUDUR. BUNU BİLEN TÜRK VE İSLA… DÜŞMANLARI ARANIZA SOKTUKLARI PKK VE YANDAŞLARI GİBİ HAİNLE… …E SİZLERİ KANDIRMAYA ÇALIŞIYORLAR.

İHANET ŞEBEKELERİNİN BU OYUNLARINA GELMEYİNİZ!

PKK MENSUBU

BU ZAMANA KADAR BİRÇOK GÜNAHSIZ İNSANA ÇEŞİTLİ KÖTÜLÜKLER YAPTIN. BU KÖTÜLÜKLERİ İSTEYEREK, İSTEMEYEREK VEYA TEHDİT İLE YAPMIŞ OLABİLİRSİN.

YAPTIKLARINDAN PIŞMANLIK DUYSANDA, DUYMASANDA,ONUNDE ÜÇ YOL VAR.

BUNLARDAN,

BİRİ, İSVEÇ VE DANİMARKA'DA PKK'NIN KURUCU ÜYELERİNİN ARKADAŞLARINCA ÖLDÜRÜLMESİ OLAYINDA OLDUĞU GİBİ, SENİNDE BİRGÜN DOST BİLDİKLERİNCE ÖLDÜRÜLECEĞİN,

DİĞERİ, GÜCÜ VE KUVVETİ DÜNYACA BİLİNEN TÜRK SİLAHLI KUVVETLERİ TARAFINDAN YOK EDİLECEĞİNDİR, ÖZELLİKLE BU KONUDA EMİN OLMALISIN,

ÖTEKİ İSE, T.C. DEVLETİNİN ÇIKARDIĞI YASADAN FAYDALANMANDIR.

SUÇLARINA SUÇ EKLEMEDEN, ZARARIN NERESİNDEN DÖNERSEN KÂRDIR MİSALİ, DEVLETİN UZATTIĞI ELİ TUT, EN YAKIN KOMUTANLIĞA TESLİM OL.

VATANDAŞ!

PKK VE DİĞER İHANET ÇETELERİNİN BÜTÜN ÇABASI SENİ BİR PARÇASI OLDUĞUN TÜRK MİLLETİNDEN VE İSLAM DİNİNDEN KOPARAMADI. ÇÜNKÜ SEN GEÇMİŞTE DİN VE MİLLET DÜŞMANLARINA KARŞI VATAN MÜDAFAASINDA CAN… KAN DÖKTÜN. ÇÜNKÜ SEN, TÜRK TARİHİNİN BİR PARÇASI İDİN. BUGÜN DE PKK ÇETELERİNİN KARŞISINA DİKİLEREK VATAN HİZMETİNDESİN.

TEFRİKA, İHANET KAÇ İSLAM ÜLKESİNİ PERİŞAN ETMİŞTİR BİLİYOR MUSUN?

TÜRK'E VE İSLAM'A İHANET EDEN HİÇBİR FERD VEYA TOPLULUK PAYİDAR OLMAMIŞTIR. UNUTMA BİRLİK DİRLİKTİR.

SENİN İÇİN CANINI VERMEKTEN ÇEKİNMEYEN GÜVENLİK KUVVETLERİNE YARDIMCI OLMAN İLK GÖREVİNDİR.

süreçte cezaevinde ve dışarıda karşı-devrimin faaliyetlerinin geliştirilmesinde sorumlu kılındığı faaliyetlerin nasıl yürütüldüğü bilinmektedir. Bu ihanet örgütünün asıl rol yüklenilen kolu, örgüt kadroları arasında çalışma yapmakla görevlendirilen Semir provakatörü olmuştur. Bu provakatörün başını çektiği düşman faaliyetleriyle örgüt birliğini bozmak, kadro ve savaşçıları yetersizlik ve zayıflıklarından yakalayarak örgüte karşı çıkarıp, direnişçi özü boşaltmak, örgütü içten teslim almak amaçlanmıştır. Ancak cezaevinde olduğu gibi dışarıda da tüm bu düşman faaliyetler Partinin militan-devrimci çizgisi ve onu kanlarıyla savunan kadroları karşısında yerle bir olmuş, düşman faaliyetleri yükseltilen direnişle boşa çıkarılmış, Parti bünyesi yabancı otlardan temizlenerek daha da güçlenmiştir. Düşmanın en çok umut bağladığı provakasyon faaliyetlerinin boşa çıkarılmasıyladır ki, örgüt kadrolarını ihanete teşvik etmek amacıyla ihanet yaşamın tek yolu gibi gösterilip,bu bir kanun düzeyine çıkarılmıştır. Örgüt yıkıcılığı ve provakatörlük devlete karşı işlenmiş "suçların" affedilmesinin tek yolu olarak ilan edilip, bu çağrıya uyanların "dile benden ne dilersen" misali devletin her türlü ihsanına sahip olacaklarına, Avrupa'ya gönderileceklerine ve hatta estetik ameliyat bile yapılabileceklerine dair güvenceler verilmiş, ihanetçilerin dilinden bunlar kanıtlanmaya çalışılmıştır. Örgüt kadrolarına yapılan çağrıların yanısıra, toplum içinde de çetecilik geliştirilmeye çalışılmış, ajan ve muhbirler silahlandırılarak maaşa bağlanmıştır. Yani, örgüt kendi içinde çatıştırılmak istenirken, toplumsal düzeyde de savaşın toplumun kendi içinde çatıştırılması biçimine dönüştürülmesi planlanmıştır. Görüldüğü üzere düşmanın politikası, kendisini başarabildiği oranda dışında tuttuğu ama bizzat yönlendirip körüklediği çelişkilerle ve çatışmalarla "savaşı Kürdistanlılaştırmaktır." Öyle ki, bu politika gereği devrimcileri toplum dışı göstermek için ailelerinin dilinden sahte yayınlar bile yapılmakta ve toplum bununla etkilenmek istenmektedir. 15 Ağustos tarihli Güneş gazetesinde, PKK'li bir devrimcinin babasının söylediği iddiasıyla şu sözler yer alıyor: **"12 Eylül öncesi beynini yıkadılar. Namaz kılmama karşı çıktı. Bana el kaldırarak, yumruk attı. Av tüfeğini kaptım öldürecektim. Kaçtı, bir daha görünmedi...."** Evet, sömürgeci mantığa göre, en yakınları tarafından bile böylesine nefretle karşılanan devrimcinin mücadele inancı zayıflayacak, ve kendisini amaçsız hisseden savaşçı bunalıma düşerek tek çareyi teslim olmakta bulacaktır. Ekim 1985'te Milliyet gazetesinin, Kasım 1985'te de Tercüman'ın yazı dizisi olarak yayınladığı yazılarda da aynı amaçları görmekteyiz. Milliyet gazetesinin, **"APO'nun MASKESİ"** başlığı altında yayınladığı bu yazı dizisinde Şahin Dönmez ve Yıldırım Merkit gibi kullanıla kullanıla posası çıkmış hainlerin sözlerine bile sarılıyor ve medet umuyorlar. İhanete teşvikin hangi noktalardan yapılmak istendiğini, düşmanın hangi zayıflıklara sarıldığını görmek açısından birkaç örnek verelim. 4 Ekim 1985-Milliyet: **"PKK Merkez Komitesi eski üyesi Yıldırım Merkit, duygularını şöyle dile getirdi: Gençliğimin en güzel yıllarını bu uğurda harcadım. Yaşıtlarım hayatlarını yaşarken, toplum yararına diyerek kendimi aldattım ve aldığım ağır sorumluluklar altında yaşlandım..."**, **"PKK militanlarından Abdülkadir Aygan da, teslim olduktan sonra karşılaştığım muamele karşısında duygulandım. Çok utandım. Dedim biz devleti çok yanlış değerlendirmişiz, ben bu devlete yardım ederim diye anlattı teslim oluşunun öyküsünü..."** Evet, bir yandan halka ve örgüte inançsızlık ve körüklenen kişisel yaşam tutkuları, ihanete çağrının önemli bir halkası olarak dama işlenirken, öte yandan, örgütün kendi içinde bile tanınmayan "karanlık" bir yapıda gösterilmesi için uygun bir faaliyet sürdürülmüştür. Düşman, "eylemlerin lüks villadan idare edildiğini", örgüt liderlerinin "lüks içinde yaşadıklarını" daimi bir biçimde işleyerek, insanların zorluklara katlanmasının mücadelenin kopmaz bir parçası olduğu Kürdistan'da bilinçlere hep şu seslenişte bulunur: **"Bak sen halk adına bu kadar zorluğa katlanırken, sizi bu yola itenler lüks içinde yaşıyorlar..."** Bunlar, düşmanın kadro ve savaşçılara seslenişte günlük olarak ve çeşitli biçimlerde işlediği konulardır. 15 Kasım 1985'te başlayan ve 8 gün süren Tercüman'ın **"Silahlı Robotlar"** başlığı altındaki yazı dizisindeki **"Örgüt İçi İşkence"** bölümünü hatırlatalım. Bir ihanetçinin dilinden, **"Şam'da Ayten Özdemir'e, Lolan'da Resul Altınok'a işkence yapılırken diğer örgüt elemanlarına seyrettirilmişti"** sözleri okunuyor. Özellikle yeni kadro ve savaşçı adaylarına yönelik olarak yapılan bu seslenişte düşman, bu unsurların kafasında yaratmak istediği birtakım soruları da yine ihanetçilerin dilinden sürekli bir biçimde işlemektedir. Sıkıyönetim Komutanlıklarının, fotoğraflarını da basmak suretiyle ihanetçilere yazdırıp dağıttığı pişmanlık bildirileri buna örnektir. Mehmet Kadri Kaplan adlı bir ihanetçiye yazdırılan şu sözleri birlikte okuyalım: **"...Toplantılarda fikirlerini açıkça söyleyenlerin nerede olduklarını hepimiz biliyoruz. Kaç tane arkadaşımız örgüt tarafından öldürüldü, bunları da biliyoruz.**

Bizler örgüt için neyiz, birer maşa mı, yoksa köle miyiz..." vb. Burada, 2 Eylül 1985 günü komutanlığa verildiği söylenilen, **"APO Eşkiya ve Çetelerine Eruh'lu bir köylünün seslenişi"** başlığı altında yazılıp komutanlıkça dağıtılan bir şiir bozuntusundan da bahsetmek gerekiyor. Düşman propagandasının bir toplamını ifade eden böyle bir bildiriyle düşman **"bir köylü vatandaş"** adı arkasında da yine ihanete çağrı dilini konuşturuyor. Ve bir bildiri daha: 9 Aralık 1985 günü helikopterlerle Hakkari şehir merkezinde dağıtılan bu bildiri düşmanın ihaneti teşvik faaliyetlerinin boyutunu olduğu kadar, ihanetten başka sarılacak bir dalı kalmadığını da ortaya koyuyor. Dört sayfadan oluşan bu bildirinin birinci sayfasında şunları okuyoruz:

PKK MENSUBU

Bu zamana kadar birçok günahsız insana çeşitli kötülükler yaptın. Bu kötülüklerini isteyerek, istemeyerek veya tehdit ile yapmış olabilirsin.

Yaptıklarından pişmanlık duysan da, duymasan da, önünde üç yol var.

Bunlardan:

Biri, İsveç ve Danimarka'da PKK'nin kurucu üyelerinin arkadaşlarınca öldürülmesi olayında olduğu gibi, senin de bir gün dost bildiklerince öldürüleceğin,

Diğeri, gücü ve kuvveti dünyaca bilinen Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından yok edileceğindir. Özellikle bu konuda emin olmalısın.

Öteki ise, TC devletinin çıkardığı yasadan faydalanmandır.

Suçlarına suç eklemeden, zararın neresinden dönersen kardır misali: Devletin uzattığı eli tut, en yakın komutanlığa teslim ol."

Söz konusu bildirinin ikinci ve üçüncü sayfalarında ayrı iki resim ve altında da yazılar var. Daha önce uzaktan çekilmiş görünümü verilerek Milliyet gazetesinde yayınlanmış olan **"kırmızı mercedes"**'in altında, **"Dağlarda, mağaralarda, açsusuz, boş yere soğuktan titreyerek ölümü bekleme, zira seni maşa olarak kullananlar her türlü lüks içinde gerçeklere kulakları tıkalı yaşamlarına devam ediyorlar"** satırları okunurken, üçüncü sayfada kanlar içindeki bir devrim şehidinin resmi altına şunlar yazılmış: **"Sonunun bu olmasını istemiyorsan teslim ol, diğer arkadaşların gibi insanca yaşamını sürdür."** Ve bildirinin son sayfasına **"BEKLENEN SON"** diye bir başlık atılmış. Altında ise gazete kupürleri var. Konu Semir provakatörünün bir bağımsızlık savaşçısı tarafından cezalandırılması. Fakat tabii bu şu başlıklarla veriliyor: **"PKK artık kendini vuruyor... PKK'de iç hesaplaşma... PKK bir üyeyi kurşuna dizdi... Cellada infaz emrini bizzat 'APO' verdi... İsveç'te Apocular birbirine girdi: 1 ölü, 2 yaralı."**

Dünya halkları, yukarıda olduğu gibi aktardığımız benzeri bildirilere hiç de yabancı değildirler. Dün Vietnam'da, bir yandan Saygon zindanlarında en vahşi işkenceler altında kurtuluş savaşçıları pişmanlık dilekçeleri imzalamaya zorlanırken, diğer yandan ailelerinin de çocuklarını evlatlıktan red ettikleri, ya da kocalarından boşandıklarına dair dilekçeler yazmaları için korkunç baskı ve hakaretlere maruz bırakıldıkları, yine Vietnam'ın da içinde olduğu, Şili'den Güney Afrika'ya kadar, emperyalizm, faşizm ve sömürgeciliğin kanlı pençelerine karşı mücadele eden ülkelerde kanlar içindeki bir gerillanın resmi altında **"Sonunun böyle olmasını istemiyorsan teslim ol"** sözlerinin yer aldığı afişlerin duvarları kapladığını, radyo ve televizyondan tıpkı bir reklam programı gibi silah sesleri ve acı bir çığlıkla temsil edilen bir çatışma sahnesi ardından rejimin güçlülüğüne ve gerillaları nasıl yok edeceğine ilişkin sözlerin yayınlandığını ve bütün bunların düzenleyici kuvvetinin kim olduğunu tüm dünya halkları çok iyi bilirler. Ama, bizim ülkemizde yaşananlar bütün bunları da aşan bir anlam ifade etmektedir.

Egemenliğinin en zayıf anını yaşayan sömürgeci-faşist Türk burjuvazi, Kürdistan'ı, "pişmanlık" olgusuna ve buna davet eden propagandalara salt psikolojik savaşın önemli bir unsuru olarak değil, son bir çare olarak sarılmaktadır. O kendi takatsizliği ve çaresizliğinin öylesine bir noktasında bulunmaktadır ki, bunu gizleme gücünü bile gösterememektedir. Nitekim, Semir provakatörünün bir bağımsızlık savaşçısı tarafından kahramanca cezalandırılması ardından gazetelerdeki çığırtkanlığıyla da provakasyona bağladığı umutları kendisi ilan etmek zorunda kalmıştı. Semir, Süleyman vb. gibi provakatörlerin Parti içinde hangi amaçlarla görevlendirildiklerini, ama bunlardan beklenenlerin boşa çıkması karşısında düşmanın nasıl bir telaş içine düştüğünü görmek isteyen herkes, Türk basınının sayfalarına göz atabilir. Yine, helikopterlerle tüm yerleşim alanlarına dağıtılan bildiriler de bunu anlamak için yeterli bir belge olacaktır.

Hatırlatmaya gerek yok ki, düşman, ilan ettiği "Pişmanlık Yasası" için iki yıllık bir süre biçti. Bu bile, düşmanın, gelişen savaş karşısında gücünün en fazla iki yıl daha dayanabileceğini ortaya koymasından başka bir anlama gelmiyor. Bütün umudunu kurtuluş hareketi içinde geliştireceği ihanet dalgasına bağlayıp bunun için de ancak iki yıl dayanabileceğini ilan eden bir güç için söylenebilecek fazla bir şey kalmamıştır.

TASFİYECİ SOL' UN YARDIMLARI DA FAŞİST-SÖMÜRGECİLİĞİ YAŞATMAYA YETMİYOR

Türk burjuvazisi "Cumhuriyet"i kurarken temellerini oturttuğu ayaklardan birisi de, etkisizleştirilmiş ve giderek teslim alınan "sol" muhalefet olmuştur. Türk burjuvazisi ve onun ideolojik, politik biçimlenişi olan Kemalizm, kendi karşıtını red mantığına dayanır. Çok zayıf bir ekonomik, sosyal ve kültürel temel üzerinde şekillenen bu sınıf, siyasal planda en zayıf bir muhalefetin varlığına bile tahammül gücü gösterememiştir. Tıpkı zayıf bünyeli bir insanın esen ılık rüzgardan bile üşütüp ölüm döşeğine düşmesi gibi, Türk burjuvazisi de, bünyevi olarak taşıdığı zayıflıklardan ötürü başına gelecekleri bildiğinden, muhalefet rüzgarlarının hiçbir biçimine izin vermemiştir. Bin bir hile ve entrikayla, katletmekten satın almaya kadar her yolu deneyerek mutlaka etkisiz kılmak, izlediği en temel politika olmuştur. 1920'lerde TKP'nin başına getirilenler bunun acı ve en somut örneklerinden biridir.

Ama, Türk burjuvazisi bununla yetinemezdi. En acımasız şiddet yöntemleriyle ezilse de, bastırılan bir direnişin ardından yeni direnişleri mutlaka doğuracağını bilemeyecek kadar gerçeklerin dışında yaşayan bir sınıf da değildi. O, "karşıtlarını" kendi iradesine bağlı kılmadan, doğabilecek her türlü muhalefeti bile kendi kanalına akıtmadan egemenlik süremeyeceğini görüp anlayacak kadar kendi gücünü doğru değerlendiren bir sınıf olduğunu tarih süresince kanıtlamıştır. Sahte senaryolar düzenlemek, böylesi senaryoların oyuncularını oluşturmak ve bu düzenlemeleri bir gerçekmişcesine sunup üstelik bir "gerçeği" yaşadıklarına oyunun figüranlarını bile inandırmak Türk burjuva egemenlerinin en çok bahsedilmesi gereken yetkin özellikleridir. Bu anlamda bu, varlık mücadelesinin zorunlu bir gereğidir. Bu nedenledir ki Türk burjuvazisi Türkiye sosyalist hareketinin en seçkin önderlerini alçakça katlederken sahte bir TKP örgütleyecek kadar da "akılcıl" davranmayı bilmiştir. Önderleri katledilen TKP'den geriye kalanlar, Kemalizmin "kadro"ları olarak, bundan sonraki süreçte sosyalist hareketin ve tüm halk muhalefetinin tasfiye edilerek, burjuvazinin çıkarlarını kesinlikle zedeleyecek bir çıkış içinde olmamasını sağlamayı meslek edinmişlerdir. Çerçevesi Kemalizm tarafından çizilen "sol", eleştiri düzeyinde bile olsa Kemalizme yenilmeyi aklından dahi geçirmemiş ve bunu akıldan geçirmek Türkiye "sol"u için en ağır suçlardan biri olarak kabul edilmiştir. Türkiye'de devrimci gençliğin 1970'lere tekabül eden en radikal çıkışlarında bile bunun izlerini görmek mümkündür. Nitekim o dönemdeki burjuvazinin bütün hışmıyla üzerine saldırdığı devrimci gençlik, "gerçek Kemalistler bizleriz" diye haykırıyor, iktidardakileri "Kemalizme ihanet ve vatan satmak"la suçluyor, ordu, gençlik hareketinin en büyük güvencesi olarak görülebiliyordu. O dönemin temel sloganlarının hatırlanması bu gerçeği görmek için yetecektir.

Türkiye burjuvazisi bugüne varan egemenliğini nasıl sürdürmüştür sorusu, bugün için yanıtsız bir soru değildir şüphesiz. Fakat açığa çıkmış bu gerçekliği bir kez daha vurgulamak istersek, yaratılan ortamın basit bir tablosunu çizmemiz gerekecektir. Türk burjuva egemenliği altında çağın her türlü gelişmesine kapatılan ve patlak veren isyanları acımasız katliamlarla ezilen Kürdistan'da isyanlardan geri kalanların ruhları ağır bir suskunluk içine gömülmüş, Kürdistan'da tarihin bundan böyle işleyişi bir halk gerçekliğinin sömürgeci şiddet ve asimilasyon politikası altında imhası doğrultusunda olmuştur. Özellikle metropol kentlerinde Kürtlük ve Kürdistan adına yapılan cılız çıkışlarsa sadece ölmekte olanın son gırtlak hırıltıları gibi, yaşam gücü olmayan, ona yönelmeyen çırpınışlar olmuş ve giderek bunlar daha da yozlaşarak, özünden boşaltılmış sahte bir milliyetçiliğin ülkemizin bir utanç tablosu olarak çeşitli adlarla "Misak-ı Milli" altında ya-

karmalarına dönüşmüştür. Türkiye'de ise daha baştan tasfiye edilen ve teslim alınan bu "sol" hareket bizzat burjuvazinin kanatları altında şekillendirilmiş, şahıs düzeyinde bile olsa devrimci bir çıkış anında ezilmiş, işçi sınıfının ekonomik-demokratik hareketi sarı sendikaların, siyasal plandaki örgütlenmesi ise, sarı "sol"un ellerinde olmuştur. Bunun anlamı son derece açıktır. Yani ortada, bu sınıf ve sosyalizm adına sadece burjuvaziyle girilen bir uzlaşma da değil, doğrudan doğruya onun tarafından bir yönlendirilme olayı vardır. Türkiye "sol" hareketinde neyin üstü biraz kazınırsa altından mutlaka Kemalizm çıkar. Bu da eşittir, Türk burjuva egemenlik sistemi ve mantığının savunulması ve hatta onun için savaşılması demektir. Türkiye "sol" hareketi tarihinde devlet olgusunu hedefleme, devletin temel organlarına, orduya yönelme ve siyasal iktidara yürüme durumuna rastlandığını iddia edecek hiç kimse çıkamaz. En keskin muhalefet bile ancak mevcut hükümetleri hedefleme durumuyla sınırlı kalmış, en yakın tarihte yaşadığımız gibi, 1970'lerde faşist güçlere –MHP'ye– karşı mücadele "sol" olmanın, devrimci olmanın tek kıstası kabul edilmiş, ama bu aynı zamanda aşılması bile düşünülmeyen son sınır olmuştur. Yani, Kemalizm kabuğu Türkiye "sol" hareketi üzerinde egemendir, onu sarmıştır ve bu Türk burjuvazisinin iktidarını koruyan en belli başlı zırhlarından biridir. Yani Türkiye "sol" hareketi bu yapısıyla, Türk burjuva egemenlik sistemine yönelmek bir yana, onu koruyan bir zırh görevi görmüştür. Kemalizmin oluşturduğu bu karakter her aşılmak istenişinde ise bu çabanın sahiplerinin üzerine acımasızca yürünmüş, 1970'lerde olduğu gibi katledilmişlerdir. Kemalizmin ideolojik-politik planda "sol"a yön veren egemenliği kendisini en çok Kürdistan sorununda ortaya koyar. Kemalizmle olan ilişkisi ve Kemalizmin karakteri gereği, Türkiye'de sosyal-şovenizm, sömürgecilik ve faşizmin savunulması, bunlar adına hareket ediş anlamını da taşır. Türkiye'de işçi sınıfı ve demokratik hareketin burjuvazi adına iğdiş edilmesi görevini ifa eden "sol", Kürdistan'a ilişkin olarak ise kemalist politika dışında bir yaklaşım sahibi olamamıştır. "Misak-ı Milli" dokunulmaz kutsal vatan sınırı kabul edilmiş, bir devlet partisi olan CHP'nin "doğu"ya ilişkin politikası ulaşılıp-ulaşılacak en "devrimci radikal" politika olarak savunulup propaganda edilmiştir. Sömürgeci devlet politikasıyla, kendilerine "sol" ya da "sosyalist" diyenlerin Kürdistan'a yaklaşımlarının aynılığı, bunun bir imha siyaseti olduğu, PKK hareketine karşı tutumda kendisini bütünüyle ele verir. PKK'nin daha bir ideolojik grup hareketi olarak şekillendiği ilk günden başlayarak karşı karşıya kaldığı saldırıların izahı burada olsa gerektir. 1970'lerin gelişmeleri bugünkü gelişmelerle birleştirildiğinde sanırız bu daha iyi anlaşılacaktır.

PKK hareketi, doğuşunda karşısında ilk olarak sosyal-şovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizmini bulmuştur. İlk şehidini de yine sosyal-şovenizmin saldırıları sonucu vermiştir. Gelişmenin önüne dikilen bir emniyet sübabı gibi, bu güçler, özellikle şehir merkezlerinde ve gençlik içerisinde ulusal kurtuluşçu düşüncelerin kök bulmasını engellemek için en azgın saldırılardan karalama kampanyalarına kadar sürekli bir saldırganlık içerisinde olmuşlar, Kürdistan'ın bağımsızlığı adına yola çıkışı bir "provakasyon" olarak değerlendirip, Kürdistan'da en temel görev olarak önlerine bu "provakasyonu" ezmeyi koymuşlardır. Nitekim, sosyal-şovenizmin bu saldırıları sonucu başta Dersim, Antep ve Kars olmak üzere birçok şehirde onlarca PKK kadro ve sempatizanı katledilmiş, onlarcası yaralanmıştır. Büyük bir politik gelişme kaydedildiği 1978-79 yıllarında ise, saldırıların boyutunun daha da büyüdüğü görülmektedir. Bu yıllarda feodal-komprador yapı ve faşist güçlere karşı yoğun bir mücadele içinde olan PKK, aynı zamanda sosyal-şovenizm ile ilkel ve küçük-burjuva reformist milliyetçiliğinin ittifak halindeki saldırılarıyla da yüzyüze kalmış ve bütün bunlar, doğrudan hesaplaşmak istediği sömürgeci devlet güçleriyle karşı karşıya gelmeden önce önüne çıkarılan ve aşmak zorunda olduğu setler olmuştur. Bunlardan gelen saldırıların ve propagandaların "sol" adına yapılması ise, Türk burjuvazisi için elverişli bir ortam doğururken, kitleler açısından kavrayışı zorlaştıran olumsuz bir durum yaratmıştır. Çoğunlukla bunlar, "sol"un bir iç çatışması gibi değerlendirilmiş, sömürgeci burjuvazi bundan kitlelerin devrime ve devrimcilere olan güvenini sarsmak için alabildiğine yararlanmıştır. 1980'de dayatılan "UDG" saldırganlığının PKK'ye yönelik imha kararıyla varılmış suç ortaklığı olduğu bugün herkesin bildiği ve kendilerinin de itiraf ettiği bir gerçektir. Düşmanın bütün resmi güçleri ve sivil kuvvetleriyle saldırıya geçtiği bu dönemde, bu güçler ittifaklarını Türk sömürgeci egemenliğine karşı değil, PKK'ye karşı yapmakla aslında kime karşı savaşmak yükümlülüğünde olduklarını daha başından ortaya koymuşlardır. Belirlenen düşman sömürgeci devlet değil, düşman, onlar için PKK'dir. Ama PKK'yi düşman gören ve mutlaka ezilmesi kararlılığıyla üzerine yürüyen asıl güç vardır ve o da faşist-sömürgeci Türk devletidir. O halde, PKK'yi "düşman" ilan ederek "imhasını en devrimci" görev görüp en alçakça saldırı ve ittifaklara giren bu güçler, kimin adına hareket etmiş ve bununla amaçlanan ne olmuştur? Besbelli ki, burada Türk burjuva egemenlik sisteminin devrimci hareket karşısında bu sahte "sol"lar ve sahte "milliyetçi"ler tarafından kordon altına alınıp korunma mücadelesi vardır. Bunlar, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin sömürgeci Türk devletine karşı devrimci saldırılarına cevap olmuştur. Bu nedenle PKK, her dönemde karşısında bu güçleri bulmuş, sömürgeciliğe vurduğu her darbe bunların feryatlarına yolaçmış ve bunlar Türk burjuvazisinden geri kalmayan bir kinle devrime karşı saldırı bayrağını en önde açmışlardı.

1980 sonrası gelişmelerde bu durum daha açık bir biçimde görülmektedir. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin devrimi tasfiye etmek ve ezmek amacıyla çok yönlü sürdürdüğü saldırılarının birer aleti olarak üstlendikleri görevleri yurtdışı alanlarında da sürdüren bu güçler, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin tasfiyesine yönelik faaliyetlerin başını çekmiş, provakasyonla açıktan birleşmekten de geri durmamışlardır. Öncelikle cezaevlerindeki direnişi bir "intihar mantığı" olarak değerlendirip, ürettikleri teslimiyet teorileriyle cezaevinde ve dışarda devrime ve halka ihaneti tek geçerli yol olarak dayatırken, direnişin tek geliştirici gücü olarak saldırılarının odak noktasına yine PKK'yi aldılar. Bunu yapmak zorundaydılar, çünkü kendilerinin varlık nedeni bu idi. Onlar, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin sol'dan bir yamakçısı olarak bunun dışında varlık bulamazlardı. Nitekim, sömürgeci-faşist Türk devleti de başlangıçta teslimiyet ve ihanet olgusunu bunlar eliyle geliştirmeyi hesaplamış ve büyük umut da bağlamıştı. Direnişin ve direniş ideolojisinin "sol" içinde tasfiye çabaları, kendisinin doğrudan faaliyetlerinden daha etkili olabilecek, azgın karşı-devrimci saldırı ortamında kararsız unsurların direnci daha çabuk kırılabilecek ve provakasyon faaliyetlerinde birleşen bu çabaların devrimci hareket üzerinde, en azından geri adım attıracak bir etkide bulunması olasılığı daha fazla olacaktı. İşte tüm bu hesaplarla, özellikle, PKK'nin yeni pratik gelişme sürecine büyük hazırlıklarla girdiği 1983'de, bu saldırılar çok yönlü bir biçimde yoğunlaştırıldı. Bir yandan "yeni yaşam" teorileri ortalığı sararken, bir yandan devrimci örgüt içinde "hak arayıcılık", devrimci otorite ve disipline yönelik eleştiriler ve hep bir ağızdan direnişe küfürler ayyuka çıkarıldı. "PKK'nin insan iradesini zorladığı...", "direnişin zamansız ve intihar olduğu...", "beklemek gerektiği" şeklinde, karşı-devrime soluk aldırmayı, direnişi içten çökertmeyi amaçlayan tezler artık sadece bir düşünce ve eleştiri(!) düzeyinde de değil, örgüt yıkıcılığı biçiminde örgütlü bir karşı-devrim faaliyeti olarak ve her türlü saldırı yöntemini uygulamaya koyarak gündeme sokuldu. Ancak bu karşı-devrimin mantığıydı ve devrimci direniş mücadelesi karşısında başarısızlığa ve bozulmaya mahkumdu. Nitekim PKK'nin cezaevlerinde ve dışarda sürdürdüğü kararlı direniş, "sol"dan dayatılan, devrimi tasfiye mantığını, teslimiyet ve ihaneti boşa çıkardı, savunucusu güçlerin maskesini düşürerek arkasındaki güçlerin kimliğini gözler önüne serdi. PKK'nin tasfiyeci çizgi ve Semir provakasyonuna yönelik mücadelesinin tüm bu güçler nezdinde öfkeyle ve telaşla karşılanması bu nedenledir. Bunun anlamı bugün çok daha iyi anlaşılmıştır. Altında Kemal Burkay'ın imzasının bulunduğu "Devrimcilik mi, Terörizm mi, PKK Üzerine" adlı kitap, ilkel ve küçük-burjuva reformist milliyetçiliğinin 5'li birliklerinin ve "Sol Birlik" adı altında kurulan ittifakların ve yine "sosyal-emperyalizm" teorilerine rağmen, kendi ifadeleriyle "Sovyet, Çin ve Arnavutluk Çizgisinde" hareket edenlerin kanlı bıçaklı "zıtlıklarını" unutup kafa kafaya çatmalarının anlam ve nedeni bugün çok daha açık görülmektedir. Fakat, Türk burjuvazisi tarafından bir kez daha devrimin bağrına bir hançer olarak sokulmak istenen tasfiyeci sol bu kez görevini başaramamıştır. PKK'nin direnişçiliği karşısında tarihi misyonu açığa çıkmış ve işlemez kılınmıştır.

SALDIRI VE PROVAKASYONLARI BOŞA ÇIKARALIM

FÖRHINDRA ATTACKER OCH PROVAKATIONER!

PKK VE SON SALDIRILARI İLE ORTAYA ÇIKAN DURUM ÜZERİNE

PKK'nın Devrimcilere Yönelik Saldırı ve Cinayetleri

PKK daralan çemberde

"Ulusal Kurtuluşçuluk" mu Yoksa Günümüzün Papaz Gapon'luğumu?

PKK kaçış yolları arıyor

PKK'nın bir "sızma" yolu daha kesildi

KAMUOYUNA

Tercüman

KÜRDİSTAN HALKININ SAYGIN MÜCADELESİNİ LEKELEYEN PKK'DAN HESAP SORALIM

Gıdalarını kimden aldıkları ve kimin adına konuştukları çok açık olan tasfiyeci sol güçlerin Semir provakasyonunun ezilmesi ve provakatörlerin cezalandırılması ardından bastıkları çığlığın da, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin basındaki feryadı ve pişmanlık bildirileriyle hainlere yaptırdığı çağrılardan farklı olması düşünülemezdi. İşte nitekim, tasfiyeci sol bu konuda görevini yine eksiksiz yapmaya çalıştı ve devrimci direnişe karşı küfür dolu bildirileriyle sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin kanlı ağzını "sol" adına konuşturdu. Bunu bir kez daha kamuoyunun önüne sermek için birkaç örnek yetecektir.

Semir provakatörünün cezalandırılması ardından birçok bildiri dağıtıldı. Bunlardan birisinin altında da "HAMBURG DEVRİMCİ İŞÇİ" imzası var. PKK'nin devrim şehitlerine ve hala saflarda savaşmakta olan militanlarına dahi dil uzatmak alçaklığını gösteren "Devrimci İşçi" kliği, tam da kendine yakışır biçimde görevini yerine getiriyor:

"PKK halka karşı işlediği cinayetleri bu mantıkla izah ediyor. Ağustos eylemleri sonrası kendilerine yardım etmeyen Kürt ailelerini kurşuna dizdiler.

"Semir işte bu mantığın ürünü olarak öldürüldü. Böylece kendisi gibi düşünmeyenlere, kendisini desteklemeyenlere gözdağı vermek istiyor PKK hareketi. Kendisinden başka herkesi öldürmeyi doğal ve meşru gören bu anlayışın devrimcilikle alakası olamaz...

"1985 Mayıs ayında Barzani PKK'ye her türlü yardımı kesmiş ve burayı terketmesini istemiştir. Bu, Barzani yönetimindeki Kürdistan Demokrat Partisi'nin Irak Komünist Partisi ve benzeri Kürt-Arap örgütleriyle oluşturduğu ulusal cephenin (CUD) resmi kararı olarak PKK'ye iletilmiştir. 'PKK'nin halka, ilerici örgütlere ve kendi içindeki insanlara karşı provakatörce davranışları' üzerine alınan bu karar ile PKK'nin bölgede barınma koşulları ortadan kalkmıştır. Sığınacak yer bulamayan 40-50 kişilik son PKK grubu ise Suriye'ye geri gelmiştir. İki yıl boyunca ise örgüt içi çatışmaların bir ürünü olarak aralarında önder durumunda olanların da bulunduğu 100'e yakın insan dağlardan inerek gönüllü teslim olmuşlardır. Yine 100'e yakın insanın 2 yıl boyunca gruplar halinde kaçtıkları biliniyor. 400 dolayında insanla başlayan ve bütünüyle Barzani ve benzeri güçlerinin açık desteğine dayanarak yürütülen, birinci planda örgütün dağıtılmasını engellemek ve örgüt içi muhalefeti imha etmek için sürdürülen macera sonucu ne olacağı belirsiz bir aşamaya gelmiştir...." vb.

Altındaki imza değişse de diğer birçok bildiride de benzeri sözlere rastlanmaktadır.

Türk burjuva basını da aynı dönemde manşet atıyor:–16 Mayıs 1985-Güneş– **"Barzani-Talabani ve Kasımlo destek vermiyor.**

Tecrit edildi... sıkıştı.

PKK'nin son çırpınışları..."

Ve işte iki "pişmanlık bildirisi":

"Ben Mehmet Hoca (Neşet Çiçek)

Yürüttüğün dava halka sefalet, acı ve gözyaşından başka bir şey vermez. Bu mücadeleden ötürü kimse sana minnettar olmaz. Halk için mi yapıyorsun? Halk seni ihbar edip yakalatıyor, halk sana karşı silahlanmış, davaya inanmıyor, sana ekmek dahi vermiyor. Parti için mi yapıyorsun? Parti senin düşüncene değer vermiyor, sana güvenmiyor, sen Partinin gözünde bir kölesin, yarın verdiğin tüm emeklerin unutulup Partinin gözünde "Parti düşmanı bir hain" olabilirsin. Ne kadar eylemin olursa olsun, malzemelerinle birlikte en yakın güvenlik güçlerine teslim ol. İdamlıksan tahliye olmak senin elinde. Teslim olduktan sonra en sıcak ve şefkatle karşılanacaksınız, değil işkence ve dayak, sana küçük kırıcı bir laf dahi söylenmeyecek.

Pişmanlık Kanununun tarihi (süresi) cezaevindeki tutuklular için onbir Eylül'e kadardı. Fakat sizler için iki yıllık süresi var. Söylediklerime inanın, söylediklerimde en küçük bir abartma var ise alçağım, amacım sizlere istediğiniz yaşama ulaşmada yardımcı olmaktır."

"Ben Abuzer (Abdulkadir Aygan)

... Daha önce içinde yer aldığım PKK örgütünün vahşet derecesine varan insanlıkdışı faaliyet ve eylemlerine ortak olmamak, 'uğruna savaşıyoruz' denilen masum insanların kanına girmemek için bu tercihi yaptım. PKK halkın kurtarıcısı değil tamamen bir halk düşmanı karaktere bürünmüştür. Dünyada en katı diktatörlüklerde uygulanmayan iş-

kence ve baskı yöntemleri PKK'de örgüt kadrolarına bile uygulanmıştır. Ve uygulanmaktadır. Buna bir çoğunuz benim gibi şahit olmuşsunuzdur.

Biliyorum bir çoğunuz yaptıklarınızdan derin pişmanlık duymaktasınız. Fakat, örgütten korktuğunuz için suç işlemeye devam etmektesiniz. Fakat artık içinde yeraldığınız çetenin insanlık dışı suçlarına ortak olmamalısınız. Ailelerinizi perişan etmekten vazgeçin. Daha önce bize faşist olarak, zalim olarak tanıtılan subay ve görevlilerin insancıl muameleleri karşısında ezilip mahcubiyet duymamak imkansızdır. Örgüte her şeyimizi feda etmemize rağmen ailemize bir mektup göndermek bile çok görülüyordu. Fakat teslim olduktan sonra karşılaştığım insani muamele karşısında çok duygulandım. Daha düne kadar faşist diye tanımladığımız ve kurşun sıktığımız güvenlik güçlerinin ve görevlilerin bu insani karakterleri karşısında insanın geçmiş düşünce ve davranışlarından utanç duymaması için tamamen insanlığını yitirmiş olması ve robotlaşmış olması gerekir. Silahlarınızla birlikte gelip güvenlik kuvvetlerine teslim olmanız halinde kardeşçe ve insanca muameleye tabi tutulacağınızdan şüpheniz olmasın. İşlemiş olduğunuz suç ne olursa olsun samimi itiraflarda bulunmanız halinde affedileceksiniz. Bu çağrıyı vicdanıma danışarak kimsenin etkisinden kalmadan yapıyorum. Tercih sizindir."

Ve yine, bazı gazete başlıkları, ve kısa alıntılar:

"Eski PKK'ci Baki Karer İsveç'te itiraf etti: Örgüt 21 kişi öldürdü.

... Bu kanlı örgütte görev almaktan pişmanlık duyuyorum. Bu yıllar hayatımda kara bir leke olarak kalacaktır..."

BBC'de yayınlanan şu haber aynı günlerin gazetelerinde sürmanşet veriliyor: **"Sol, PKK lideri APO hakkında ölüm kararı aldı."**

30 Ekim 1985 Tercüman:

"Evren: Bölücüler Kaderlerini Çizdi.

Yakın zamanda yaşanılan acı tecrübelerden sonra, şimdi daha sağlam ve daha sağlıklı yapıya kavuşturulan demokrasinin yaşatılması ve kökleştirilmesi için herkes üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeyi kutsal bir görev saymalıdır..."

Ve şimdi herkes, TKP'nin başını çektiği "Sol Birlik"in "Türkiye'de demokrasinin yaşatılması ve kökleştirilmesi" için gösterdiği fedakarlıklar ve çırpınışlarını hatırlamalıdır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye devrimine karşı saldırı emrini kimlerden aldıkları, hareket doğrultularını nasıl belirledikleri bugün bizzat kendi belgeleriyle ortaya çıkmış, sarfettikleri her sözün gerçekte hangi ağızdan çıktığı bugün en sıradan bir vatandaş için bile bilinen bir olay haline gelmiştir.

Yukarıda, "pişmanlık bildirileri"nden ve yine sömürgeci faşistlerin ağzı olan basından uzun uzun alıntı yaptığımız için okuyucu bizi bağışlamalıdır. Her devrimci ve yurtsever haklı olarak, hainlerin ve düşmanın iddia ve küfürlerinin böylesine satır satır yayınlanmasına öfke duyabilir. Ama biz bunları özellikle yayınladık. Kendilerine "sol" diyenlerin, "Kürdistan'ın gerçek sahipleri" diye isimlendirenlerin gözyaşlarını kimin için akıttıklarını, kimin adına konuştuklarını, bütün propaganda ve eylemlerinin gerçek düzenleyici ve sahiplerinin kim olduğunu bir kez daha ortaya koymak istedik.

Evet, bütün bu güçler, isimlerini ne takarlarsa taksınlar belli ki arkalarında sırıtan yüz birdir. Böylesine avazı çıktığı kadar bağırdıklarına da bakılırsa, bu kez gerçekten çok kötü yakalandılar. Artık onlar için hayat kalmamıştır. Karşı-devrim adına yürüttükleri görevlerde sınıfta kalmış, ekmek kapılarından olmuşlardır. Çanhıraş feryatlarına rağmen direnişin önüne geçememeleri ve tam tersine direniş mücadelesinin, bütün maskelerini düşürerek kendilerini yerle bir etmesi, rejimin kendilerine bağladığı umutları karartmıştır. Sömürgeci-faşist rejim, artık bu güçlere umut bağlayamaz durumdadır. Onlar da bundan fena halde zorlanmışa benziyorlar ki, "Devrimci İşçi"nin bildirisinde okuduğumuz gibi, rejimin bile açıklamadığı sayılar vererek devrimci örgütün gücüne ilişkin olarak daha işgüzarca açıklamalarda bulunup, ezilmelerinin an meselesi olduğuna, Türk burjuvazisinden daha fazla inanç duyup bunu umut ettiklerini bağıra bağıra söylüyorlar.

SON ÇIRPINIŞLAR DA TÜRK BURJUVA EGEMENLİĞİNİN YIKILIŞINI ÖNLEYEMEYECEKTİR

Türk burjuva egemenlik sisteminin bütün dayanakları çökmüştür. Üste bir avuç general ve çapulcu sermaye kesimlerinin çöreklendiği devlet, temelsiz, derme-çatma bir çatıdan başka birşey değildir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi fırtınası bu çatıyı zorladıkça, çatıdaki kargaşa, panik, çelişki ve birlik arayışları da yoğunlaşmaktadır. Türkiye siyasal sahnesindeki son gelişmeler, zorlayan Kürdistan fırtınasının kaçınılmaz etkileri olarak değerlendirilmek zorundadır.

12 Eylül faşist diktatörlüğünün iktidara oturtulduğu 1980 yılından bugün gelinen altı yıl sonrasında, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin umudu ordu, nasıl bir durumda gelmiştir? Altı yıl önce burjuvazinin en has temsilcilerinin önlerinde secdeye yattıkları generaller bugün hangi konumda bulunmaktadırlar?.. Dünün alkış tutan ellerinin bugün protesto işaretleriyle boy gösterilerine çıkışlarının rejim açısından anlamı nedir?.. Daha dün 12 Eylül'ün kaçınılmazlığı üzerine ahkam kesenlerin, bugün 12 Eylül'ün gerekli olup olmadığı konusunda "fikir" üretme yarışına girmeleri nasıl izah edilecektir?.. Altı yıl boyunca zindanlar, ölüm oruçları ve açlık grevleriyle üzerlerinde uygulanan sömürgeci-faşist işkence ve baskıları haykırır; cezaevinden yükselen işkence feryatları dünyayı sarsar, Diyarbakır'da, Mamak'ta, Metris'te vd. cezaevlerinde devrimin yüzlerce önder kadro ve savaşçısı katledilir, yüzlercesinin akibetleri bilinmez, aileler cezaevleri önünde bir an da olsa çocuklarını görebilmek için bin bir türlü hakarete ve işkenceye katlanmak zorunda kalır, devrimcilerin aslan kafeslerinde getirildiği mahkemeler bütün hukuk kurallarını yerle bir ederek, işkence yabancı gözlemcilerin gözleri önünde buralarda bile sürerken, değil bir siyasetçi olarak insan olarak bile en küçük bir kıpırdanışta bulunmayanların bugün işkencelerin hesabının sorucusu kesilmelerinin nedeni ve anlamı nedir?.. Cezaevlerindeki feryatlar yeni mi kulaklarına ulaşmıştır, çoktan boğazı aşmış bulunan kanı yeni mi görmektedirler?.. Kenan Evren, neden son Kars konuşmasında "beni siz seçtiniz katlanmak zorundasınız" demek ihtiyacını hissetmiştir?.. Daha düne kadar "boynumuz kıldan ince" diyerek Kenan "Paşa"nın önünde selama duran Demirel ve Ecevitler bugün hangi cesaret ve güçle her türlü yasağı da çiğneyerek, binleri aşan kişinin katıldığı toplantılar yapmakta, demeçler verebilmektedirler?.. Kısaca; Türkiye'de neler oluyor?..

Bu soruların cevapları, şüphesiz ki çeşitli güçler açısından değişik olacaktır. Bazılarına göre beklenen an gelmiş, sivil siyasal düzene geçişin koşulları olgunlaşmıştır. Burjuvazinin bazı kesimleri için, ordu görevini tamamlamış ve artık yönetimi sivillere devretme zamanı gelmiştir. Bu anı coşkuyla karşılayan bazıları için ise bunların bir de "sol" maskeleri vardır, beklendiği gibi generaller yönetimi zaman içinde yıpranmış, eski gücünü yitirmiştir, bu koşullarda boy veren burjuva muhalefeti kalabalığına karışıp bir yer kapmak için son derece elverişli bir durum doğmuştur, "demokrasi" kapıda görünmektedir. ve Özal hükümetinin seçimle uzaklaştırılıp sivil siyasal güçler ittifakının iktidara gelmesi özlenen "demokrasi"ye kavuşmayı sağlayacaktır. Kenan Evren ve generallere göre ise, iplerin ucunun biraz gevşetilmesi bazılarını yine şımartmıştır, ama onlarla uğraşacak ve hadlerini bildirecek bir güç vardır ve bunu hatırda tutmak zorundadırlar.

Besbelli ki ortada yaşanan kargaşaya rağmen, ne anlaşılmaz bir durum ve ne de "demokrasi'ye ilişkin pembe hayallerin gerçekleşmesi vardır. Tam tersine burjuvazi, temelsiz devlet çatısını ordu desteğiyle de koruyamadığını görmenin telaş ve korkusunu yaşamaktadır. En vahşi saldırılara ve en alçakça yöntemlere rağmen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisini, kendi kendisinden bile şüpheye düşer hale getirmiştir. Bu nedenledir ki, devletin varlığını ve bütünlüğünü korumak için anarşi ve bölücülüğü ezecek tek güç olarak ordu ve generallerin alkışlarla iktidar sahnesine sürülmesi, yani 12 Eylül, yeniden tartışma gündemine alınmış, yangının çatıyı da sarmasının sorumlusu olarak bu kez 12 Eylül rejimi altındaki uygulamalar gösterilmeye başlanmıştır. Bu, burjuvazinin kendisine olan inançsızlığının, kendi kendisini bile inkar edişinin açık bir kanıtıdır. Bir sınıf bu duruma düştüğünde artık kendi ölüsüne ilahi okuyor demektir. Evet, bu kargaşa ve bu gürültü de tabuta konulan "TC"nin başında hep birden kopardıkları feryattan başka birşey değildir.

Ordu 12 Eylül'de, ekonomiden kültür ve ahlaka kadar, tüm yönetim ve yürütme gücünü elinde toplayarak her alanda tek söz sahibi güç olarak iktidara geldi. Türk burjuvazisi, gelinen noktada ordunun süngüsüne sığınmaksızın ayakta duracak gücü bile gösteremez haldeydi. Ekonomi iflas etmiş, parlamento işlerliğini yitirmiş, Türkiye'de işçi sınıfı ve gençlik hareketleri ve Kürdistan'da ulusal kurtuluş muhalefeti burjuvazinin egemenliğini tehdit eden, durdurulmaz bir korku kaynağına dönüşmüştü. 12 Eylül, burjuvazinin bir tercihi değil, tek seçeneğiydi. Ve o, çürümüşlüğün, çaresizliğin ürünü, bir yıkımı önleme çabası, son bir çırpınış olarak uygulamaya konuldu. Bugün değişen ne olmuştur ki, "demokrasi"nin koşulları olgunlaşmış, 11 Eylül gününün sözcüleri birer demokrasi havarisi olarak boy gösterir olmuşlardır? Burjuvazi ekonomik bunalımını ve sorunlarını mı aşmıştır, ordu önündeki temel görev olan "anarşi ve bölücülük" denilen Türkiye'de işçi sınıfı muhalefeti ve Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesini tümden ezmiş, tüm siyasal pürüzleri ortadan mı kaldırmıştır?.. Yani 12 Eylül, belirlenen amaçlarına ulaşmış ve iddia ettikleri gibi ordunun "asli görevi"ne dönmesinin zamanı mı gelmiştir?.. Gelişmeleri uzaktan yakından izleyen herkes buna koskocaman bir hayır diyecektir. Bırakalım hedeflerine varmayı, 12 Eylül rejiminin sorunları daha da büyüttüğünü burjuvazinin kendisi dahi itiraf etmektedir. En şaşaalı biçimde iktidar koltuğuna oturan generaller çetesinin başı Kenan Evren, eğer bugün "cumhurbaşkanlığı"nı kendi diliyle tartışma konusu yapıyorsa, açık ki bu, kendisinin şahsi durumuyla sınırlı olmayan, tam tersine temsil ettiği gücün durumunu ortaya koyan bir tartışma konusudur. Bu konu Ordu'dur.

Sömürgeci-faşist Türk ordusunun içinde bulunduğu durumu kendi belgeleriyle ortaya koyduk. Bu ordu tam bir enkaz halindedir. NATO'nun ikinci ve bölgenin birinci büyük ordusu olma sıfatıyla bir "yenilmezlik" masalı üzerine emperyalist efendilerine bile tafra satmaktan geri durmayan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi bu forsunun bedelini pahalıya ödemek zorunda kalmıştır. Çünkü Türk ordusunun yenilmezliği efsanesinin daha birkaç fiskeyle yerle bir edilmesi Türk burjuva egemenliğinin akibetini de açık seçik belirlemiştir. Kürdistan'da yaşanan savaş, Türk burjuva egemenlik sistemini bu en çok güvendiği ve en son kalesinden vurmuş, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin tüm mevzileri darmadağın olmuştur. "Anarşi ve bölücülüğü" ortadan kaldırma iddiasıyla işbaşına gelen ordunun kendisi anarşi ve kaosun yuvası haline gelmiş, Kürt halkı gibi yoksul bir halkın karşısında bile savaşma ve dayanma gücüne sahip olmadığı açığa çıkmış, en üstten en alta boy veren panik içinde ordu çürüme ve dağılmayla yüz yüze gelmiştir. Bu durum, Türk burjuva egemenlik sisteminin çarpıcı bir aynasıdır. Sömürgeci-faşist ordu savaş meydanlarında bu duruma düşerken, bu onun salt askeri açıdan zayıflığını, yetersizliğini, yaşamaya kudreti olmadığını ortaya koymakla kalmıyor; ama aynı zamanda adına konuştuğu ve adına siyaset sahnesine itildiği sınıfın ekonomiden siyasete, kültürden ahlaka kadar tüm alanlarda yaşam gücü olmayan ölü bir sınıf olduğunu da ortaya koyuyor. Açık ki, Kürdistan'da yürütülen savaş, karşılıklı iki ordunun askeri başarısı ya da yenilgisini belirleyecek bir özellik değildir. Bu savaşta, sömürgeci egemenlik sistemiyle kurtuluş mücadelesine atılan bir halk karşı karşıyadır. İkisi de bugün gücünü konuşturmak durumundadır. İşte, daha savaşın ilk gününde yaşam hakkı olanla olmayan ayrışmıştır. Sömürgeci-faşist Türk egemenliği, halkımızın ulusal kurtuluş direnişi karşısında yaşama gücü olmayan, savaşın içinde bunu gizleyemez hale gelen ölü bir yapı olarak belirmiştir. Belirtelim ki, bu salt Kürdistan'a ilişkin egemenliği açısından değil, Türk burjuva egemenlik sisteminin bütünü açısından böyledir. Ordunun süngü gölgesi altında sürdürülen ağır sömürgeci çapul ve talana rağmen ekonomi bataktan çıkarılmak bir yana, kapitülasyon dönemlerini bile geride bırakan borçlanmalarla tam bir iflas noktasına ulaşmış, işsizlik, yoksulluk ve açlık içinde kıvranan halk kitleleri ruhsal ve ahlaki açıdan derin bir bunalıma sürüklenmiş, birer askeri kışlaya dönüştürülen eğitim kurumlarında gençlik, üstten dayatılan faşist baskılar altında bunaltılmış, üniversiteler, basın faşizmin sözcüleri olmak dışında varlık bulamaz hale gelmiş; burjuva hukuku bile yerle bir edilmiş, hukukun bile savunucu ve temsilcisi olması gerekenlerin bizzat kendileri faşizmin onaylayıcıları olarak belirmiş; devlet en üstten en alta kadar faşist kurumlaşmanın esaslarına göre yeniden biçimlendirilmiş ve bütün bunlar emperyalizm ve Türk burjuvazisinin onayı ile sömürgeci-faşist Türk ordusunun güvence ve uygulamaları altında yapılmıştır. Yani Türk burjuvazisi kendisini bıraktığı ordunun kollarında da huzur ve güvence değil, tam tersine son umut kırıntılarının da yıkılışını bulmuştur.

Fakat böyle onur kırıcı bir yaşamı hangi halk kabul edebilir? Nitekim, toplumun alttan gelen baskısı da her geçen gün biraz daha hissedilmeye başlanmıştır. Önderlik anlamında yaşadıkları tüm talihsizliğe rağmen, Türkiye emekçi kitleleri kin ve öfkelerini giderek daha yüksek sesle ifade eder oldular. Bunda, ağır suskunluk ortamının Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle parçalanışı ve sürekli bir etki yaratmasının rolü yadsınamaz. Kürdistan'da yükselen mücadeleyle, Türkiye emekçi kitleleri ve gençliğine en azından günlük olarak şu mesaj verilmiştir: Faşist generaller çetesi her şeyin hakimi olamaz; Kürdistan halkı gibi çok geri ve yoksul bırakılmış bir halk bile onun pençeleri altından dünyaya haykırıyor ve pençeleriyle birlikte onu yıkmak için böylesine cesaretle mücadeleye atılıyorsa, sizin başınızdaki bu cellatları hakkettikleri sona götürmeniz çok daha mümkün ve elverişlidir. Evet bu mesaj, günlük ve anlık olarak verilmiştir. Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin şovenizmi alabildiğine körükleme çabaları, bu objektif etkiye verilen bir karşı cevaptır. Dikkat edilirse, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi her alanda karşısında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi engelini bulmaktadır ve bu kaçınılmazdır. Çünkü onun kuruluş gerçekliği ve mantığı böyle bir gelişme dışında bir sonuç ortaya çıkaramazdı.

Sorularımıza tekrar dönecek olursak, 12 Eylül rejimi, Türk burjuvazisinin hiçbir sorununu çözüme ulaştıramamıştır, tersine derinleştirmiştir. Gelişmeler öyle bir dayatıcılıktadır ki, geçmişin yüzeyselliği de bu dayatıcılık altında aşılmak zorundadır. Nitekim herşey bu nedenle kendisini gizleyemiyor, ele veriyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin dayatıcılığı egemen sınıflar üzerindeki ürkütücü etkisini gün geçtikçe daha çok hissettiriyor, suçlarının korkusu başına vuran sömürgeci faşistler, kendilerini ve rejimi aklama çabalarıyla dün suçlu olarak ilan ettiklerini, bugün özgürlük ve insan haklarının savunucuları gibi yeniden sahneye sürüyorlar. Katiller ve işkenceciler, katiller ve işkencecilerin gölgesine sığınıyorlar. Kullana kullana kendilerinin posasını çıkarıp attıkları çürümüş yapılara sarılıyor, onlardan medet umuyorlar. Direniş mücadelemiz karşısında düştükleri bitkinlik ve çaresizlik içinde, ihanete pirim üstüne pirim vaadediyor, daha dün "affetmek" için birçok müeyyideyi yerine getirmeyi dayatırken, bugün sadece "görüşlerimden vazgeçtim" demeyi yeterli gördüklerini ilan ediyorlar. Evet, işte son günlerin birçok yakıştırma altında sürdürülen tartışmalarının izahı buradadır. Ortadoğu'da son çırpınışlar içerisindeki bir rejim vardır ve fakat bu kez çırpınışlar son derece takatsızdır. Ne emperyalist efendilerinin ekonomik, siyasi ve askeri yardımları, ne sosyal-demokrasinin yetiştirdiği serum, ne de "sol'dan yamanmalar sömürgeci Türk burjuva egemenlik sistemine yeniden hayat kazandırabilir, son belirmiştir.

FINDIK DİRENİŞÇİLERİ...

Baştarafı Syf: 12'de

Yeniden örgütlenmenin doğal bir sonucu olarak diğer arkadaşları gibi O da, doğadan, toplumdan, düşmandan, ilişkisizlikten, örgütsüzlükten, yol-yordam bilememekten vs. kaynaklanan sayısız zorluklarla karşılaşmış, ama hiçbir zaman en ufak bir tereddüte kapılmadan, akıl almaz fedakarlıklar göstererek, güçlü bir zemin yaratma çalışmasında aktif rol oynamıştı. Denilebilir ki; O, güçlü bir devrimci bilinç, müthiş bir cesaret, Partiye ve davaya bağlılıktan ayrı olarak, devrimci kararlılığın sembolüydü. O'nunla yaşayanlar, O'nunla çalışanlar, ondaki kararlılığın çok az insanda bulunabileceğini rahatlıkla görebilirlerdi.

O, çekirdekten yetişme bir devrimciydi. Sayısız eyleme katılmış, çeşitli seferler yaralanmış, ama hiçbir zaman sarsıntı geçirmemiş, hep kendisine yüklenerek güçlü bir önder olmayı başarmıştı.

Eruh ve çevresinde çalıştığı müddetçe, birçok yurtsever çevre yaratmış, uzun sürelerle bu çevreleri eğitmiş, bu çevrelerden birçok insanı devrim saflarına silahlarıyla beraber katarak, örgütsel derinleşme ve büyümenin sağlanmasında güçlü bir rol oynamıştı. Devrim düşmanlarına karşı son derece uzlaşmaz bir kişilikti. Geliştirdiği ilişkilerle, hızla yörede bulnan aşiret ağaları üzerinde güçlü bir etkinlik kurmuş, onları düşmanla girdikleri ilişkilerinden soyutlamış, sayısız kitle toplantıları düzenleyerek, kitlelerin sömürgeci baskılar karşısında kenetlenmesini sağlamış, düşmanın her türlü oyununu boşa çıkarmış ve güçlü bir direnişe zemin teşkil edecek sağlam temeller yaratmasını bilmiştir.

O, geliştirdiği tüm bu başarılı çalışmalarla, geniş kitlelerin olduğu gibi Partimizin de güvenine layık olduğunu ispatlamış ve Eruh çalışmalarının başına getirilmişti. Sorumluluğu altındaki grupla beraber faşist Türk sömürgecilerinin ve onların uzantıları olan ajan-milis yapının üzerine yürüyerek, bu güçlere ağır darbeler indirmiş; düşman, Eruh'u bir tampon bölge olarak gördüğü ve milisçiliği ilk anda bu alanda hortlattığı halde, gösterilen kararlı direniş neticesinde milisçilik bu alanda fazla gelişme şansı bulamamıştır.

Ali yoldaş da, grubunun başında Mayıs 1985'te düşmanla giriştiği bir çatışmada gösterdiği kahramanca bir direniş sonucunda, düşmana ağır kayıplar verdirdikten sonra şehit düşerek ölümsüzler zincirine yeni bir halka olarak eklenmiştir.

Sözkonusu şehit yoldaşların hepsi de, köylülüğün yoksul kesiminden gelmekteydiler. Başından beri sürdürdükleri devrimci çalışmalarla Eruh alanına, 1978'lerde Hilvan'ın mücadele tarihimizde oynadığı rolün de ötesinde bir rol oynatarak, yeni dönem direniş mücadelemizin zeminine oturttular. Bu yoldaşların başından beri sürdürdükleri mücadelelerinde şu açıkça görülmüştür: Eğer Kürdistan'daki köylü direnişçiliği, devrimci bilinçle bütünleşirse ve bu bütünleşme kitleleri sararsa, dünyanın tüm emperyalist güçleri, faşist Türk devletinin imdadına koşsa da, o yine yıkılmaktan kurtulamayacak, tarihin çöp tenekesine atılacaktır. Ali KAYA, Hasan CABADEK, Bedrettin TİMURTAŞ, Ali SEVİLGEN, Mehmet SEVİLGEN ve Nuri ... yoldaşlar, gösterdikleri görkemli direniş ve mücadeleleriyle Kürdistan köylüsünün kahraman birer temsilcileri olduklarını kanıtlamışlardır. Anıları mücadelemize önderdir. Taşıdıkları direniş bayrağı hiçbir zaman yere düşmeyecek ve Kürdistan dağlarının doruklarında her zaman dalgalanacaktır.

Kahrolsun Sömürgeci ve Feodal-Komprador Düzen!
ERNK Bayrağı Altında Kürdistan Yurtsever Köylüler Birliğini Yaratmak İçin İleri!
Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz!
Yaşasın Partimiz PKK
Yaşasın ERNK ve HRK!

Mücadele Arkadaşları
1 Mayıs 1986

STRATEJİK KÖYLER...

Baştarafı Syf: 3'te

duruma düşen Türk sömürgecileri, Kürdistan'ın coğrafyasının kendileri aleyhine olan konumunu da hesaba katarak, halkımızı açık cezaevlerine doldurma yoluna gitmekte; umudunu şimdilik bununla canlı tutmaya çalışmaktadır. Hesaplara göre; halkla bağları kopan ve üstelik yiyecek-içecek-barınma sorunlarıyla da yüzyüze gelen partizanlar yılgınlık ve umutsuzluğa düşerek çareyi TC'ye teslim olmakta bulacak, bu yolu seçmemekte diretenler ise, "kahraman mehmetçik" tarafından kolayca avlanıp imha edilecektir.

Bu önlemin de boşa çıkması; tel örgüler arkasındaki ve jandarma dipçiği altındaki halkın herşeye rağmen öncüsüyle birleşip mücadeleyi daha da yükseltmesi halinde, üçüncü madde, yani "denizin kurutulması" maddesi yürürlüğe konulacaktır. Bu madde ile amaçlanan, halkın topyekün imhadan geçirilmesi; katledilmesidir. Buna ayrıca dağdaki her türlü canlının –bitki, hayvan– imha edilmesi de dahildir. Ve Türk sömürgecileri daha şimdiden bunun hesapları içerisindedir. Ancak, yine Vietnam örneğinin ortaya koyduğu gibi, bu da sömürgecileri ve efendileri emperyalistleri kurtarmaya yetmeyecektir.

Sömürgeci-faşistler, yeni hayata geçirmeye başladıkları stratejik köyler uygulamasına büyük umutlar bağlamaktadırlar. Bu plan; bugüne kadar halkı başka alanlara göçetmeye zorlayarak, sürgün cezasına çarptırarak, köyden çıkış için karakoldan izin almak ve dönüşte yaptıkları hakkında bilgilendirmek zorunda bırakarak vd. tarzdaki uygulamalarla yürütülen, halkı kıskaç içine alıp denetiminde tutma çabalarının doruk noktasını teşkil etmektedir. Bu, ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısına çıkarılacağı önceden bilinen, ancak pratikte ilk kez karşı karşıya gelinen bir durumdur. Bu açıdan da, özellikle başlangıçta birtakım engeller ortaya çıkarması kaçınılmazdır. Şüphesiz ki, bu uygulama, kapsadığı halk kesimleri açısından olduğu kadar devrimciler açısından da oldukça önemli sorunlar ortaya çıkarabilecek, belli kayıplara yol açabilecektir. Fakat ne sorunlar aşılamayacak türden olabilir ve ne de kayıpların asgariye indirilmesi olanaksız görülebilir. Aksine, daha önce mücadelemiz önüne çıkarılan tüm sorunların önemli oranda çözülüp birer ciddi engel olmaktan çıkarılmaları gibi; stratejik köyler uygulaması da boşa çıkarılabilecektir ve çıkarılmak zorundadır da. Sorun, bu yeni durumu gözönüne alarak ve onu iyice irdeleyerek, karşı önlemler geliştirme ve bu planı işlemez kılma sorunudur. Şimdi halkın mücadesini en güçlü tarzda ve en ustaca yöntemlerle geliştirme görevini üstlenen ulusal kurtuluş savaşçılarının önündeki temel görevlerden biri de bunu gerçekleştirmektir.

KUKM'nin bugüne kadarki gelişimi ve Partimizin çözümleyici, geliştirici ideolojisi ve taktiği bu sorunu aşmada da bize güç veren en büyük dayanak ve rehberimizdir.

Ulusal Direniş Önderlerimizden Mahsum KORKMAZ Şehit Düştü

HALKIMIZ VE PARTİMİZ O'NU EN BÜYÜK ZAFERLERDE YAŞATACAKTIR

Baştarafı Syf: 1'de

ğerlerin başında gelenlerdendi. O, ulusal kurtuluşçu düşüncelerin Kürdistan'a ilk serpilmeye başladığı andan beri bu mücadelenin en ön safında yeralmış, büyük değerler yaratmış ve tüm varlığını mücadelemize katık etmiş bir önderimizdi. O, çok yönlü yetenekleri olan; Marksizm-Leninizmin ve Partimizin ilkelerini en tutarlı bir şekilde savunup kendisinde temsil eden halkımızın en değerli ve köklü meziyetlerini kendisinde toplamış, eşine ender rastlanır büyüklükte bir insan; O bir kahramandı.

Mahsum yoldaş, mücadelesi boyunca, ülke ve parti tarihimize altın harflerle yazılacak çok büyük değerler yarattı. Mücadeleye ilk atıldığı günden şehit düştüğü güne kadar, ulusal kurtuluş mücadelemizin katettiği birçok gelişmeye en üst düzeyde ve değerde katkılarda bulundu. Güçlü bir örgütçü ve seçkin bir komutan olarak, Partimizin, Cephemizin ve Ulusal Kurtuluş Birliklerimizin gelişmesinde ve mücadelesinde belirleyici roller oynadı. Gerek cunta sonrası içine girilen hazırlık ve yetkinleşme sürecinde, gerekse 15 Ağustos Atılımı ile başlayan ulusal kurtuluş savaşımızın yükseltilmesi döneminde gelişmelere yön veren ve onları yaratan seçkin bir önderimiz oldu.

Mücadelemiz içinde böylesine belirleyici rolleri olan Mahsum yoldaşın kaybı, halkımız ve Partimiz için en büyük kayıplardan biridir.

Ancak O'nun kahramanca şehit düşerek ölümsüzler kervanına katılması, bugüne kadar olduğu gibi ve hatta ondan da fazla, yolumuzu aydınlatan bir meşale olmasını doğurmuş; halkımız ve Partimiz, bu yüce komutanının şahsında, zafere dek izinde yürüyeceği ölümsüz bir rehbere kavuşmuştur. Mahsum yoldaş, sömürgeciliğe, emperyalizme ve gericiliğe karşı yılmaz mücadelemizde, O'nun anısına kurulacak Kürdistan Halk Kurtuluş Ordumuzun zaferlerinde ve halkımızın derin bağrında sonsuza dek yaşayacak, yaşatılacaktır.

Mahsum KORKMAZ yoldaş ile ilgili geniş değerlendirmelerini Gazetemiz, Mayıs Özel Sayısı'nda halkımıza ve tüm ilerici kamuoyuna sunmuştur.

MAYIS AYI ŞEHİTLERİMİZİ BAHAR...

Baştarafı Syf: 1'de

yapıya, birliğin sağlanması doğrultusunda müdahale eden PKK, bu çalışmalarında PKK-MK üyesi Mehmet KARASUNGUR yoldaş ile militanlarından İbrahim BİLGİN yoldaşı şehit verdi. Mehmet ve İbrahim yoldaşların şehit düşme olayları ulusal birliğin gerekliliğinin kaçınılmazlığını bir kez daha ortaya koydu. Bu olay ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde önemli bir yer tutarken aynı zamanda ulusal birlik uğrunda dökülen kanların boşa gitmeyeceğini de ortaya koydu.

15 Ağustos Atılımıyla birlikte içine girilen yeni dönemde, halkımızın tarihini silahlı direniş temelinde yazma mücadelesinin direniş şehitleri de bu dönemde birer kahramanlık örneği olarak ortaya çıktılar. Başta Mutki, Bozova olmak üzere, Fındık, Dersim, Hakkari ve daha birçok alanda yeni dönem şehitlerimiz, faşist sömürgeciliğe ağır darbeler vurarak halkımız ve ülkemiz için en anlamlı olan yolu bizzat direnişleri ile ortaya koydular. Bugün böylesi güçlü birikimlere ulaşan ulusal kurtuluş mücadelemiz, şehitlerimizin manevi önderliğinden aldığı güçle yenilmez ve zafere doğru giden bir düzeye erişmiştir. Evet, bugün bu temelde kendi bağımsız ve özgür geleceğimizi yazıyor, güvenle ve emin bir şekilde geleceğimizin zaferle dolu olacağından sözedebiliyoruz. Tüm bunları sağlayan ve böylesi bir konuma bizi ulaştıran da şehitlerimizin abideleşen kahramanlıklarıdır. Haki halkasından en son Baki KAN halkasına kadar, bu böyledir.

Bu anlamda mayıs ayı sadece bir şehitler ayı değil, aynı zamanda bir kahramanlar ayıdır. Şehitlerimiz en son nefeslerine kadar kendilerine düşen sorumluluğu hem de en güçlü bir birikimle yerine getirdiler. Bu direnişleriyle, yaşayanlara da güçlü bir birikim bıraktılar. Evet, işte bu noktada geride kalanların rolü de ortaya çıkmaktadır. Onların yapacağı nedir? Yapılacak olan tek şey vardır: O da; direniş şehitlerimizin anılarının değerlendirilerek, bunun bilince çıkarılıp, yetkince kavranmasını gerçekleştirmek, ve bu temelde dönemin yetkin birer militanı düzeyine ulaşmaktır. Bir diğer deyişle geri kalanlar da, şehitlerimize olan vefa borçlarını ödemeli ve onların anısına layık bir çalışmayı sergilemelidirler. Kendilerine düşen görevi eksiksiz olarak yerine getirmelidirler.

Mayıs şehitlerimizi yeni bir yıldönümünde daha anarken, anılarına bağlı kalmanın bilincini ve sorumluluğunu derinden duyarak hareket edip, gereklerini yerine getirmek kaçınılmaz bir zorunluluk olmuştur. Soylu ve yüce insanlığın biricik doğru ve çözümleyici rolü de burdan kaynaklanmaktadır.

Mayıs Ayı Direniş Şehitlerimiz, Gerçekten Bağlı Kalınması Gereken Yüce Değerlerimizdir!

Impressum	Yazışma Adresi	Ödeme Adresi	Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
V.i.S.d.P	SERXWEBÛN	Deutsch Bank-KÖLN	Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
I. Kadah	Postfach: 10 16 83	I. Kadah	İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Aachener Str. 514-520	5000 Köln 1	Konto Nr: 35 16 036	Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
5000 Köln 41		BLZ: 370 700 60	Belçika	50.00 bfr.		

FKBDC ADINDA, BUGÜN DAHA FAZLA DİRENİŞ ÇAĞRISI VAR

"Yaşasın Türkiye ve Kürdistan Halklarının Mücadele Birliği" sloganında ifadesini bulan FKBDC'nin **"Newroz, Birlik ve Dayanışma Gecesi"**ne binlerce ilerici, yurtsever, demokrat ve devrimci katıldı. 2 Mayıs 1986'da Paris'te gerçekleştirilen gece, aynı zamanda FKBDC'nin devrimci direniş çizgisinin gücünü de kanıtlamıştır. FKBDC gecesi, Türkiye ve Kürdistanlı emekçiler arasındaki sıcak birliğin bir ifadesi olurken, aynı zamanda direnişe sahip çıkma temelinde bu birliğin daha da ilerletilebileceğini de göstermiştir.

Türkiye ve Kürdistan'da devrim alternatifinin dışında, yeni bir alternatifin yaşama şansının tükendiği bir dönemde gerçekleştirilen FKBDC gecesi; her türlü devrim düşmanı eğilime de bir cevap olmuştur. 12 Eylül rejiminin çözümsüzleştiği ve artık mevcut ortamda fazlaca bir şey yapma şansına sahip olmadığı bugün, yeni alternatif arayışları gündeme getirilmek istenmektedir. Bunun için, Demireller, Ecevitler, SHP, DSP, HDP ve benzerlerine şans tanınmakta ve bizzat 12 Eylül rejiminin başı tarafından bunların faaliyetlerini yoğunlaştırmalarına olanak sağlanmaktadır. Tasfiyeci sol'un da destek verdiği bu gelişmeler, Kürdistan ve Türkiye'de bugün kaçınılmaz bir şekilde kendisini dayatan devrim alternatifine karşı çıkarılmaktadır. Böylece faşist cuntanın "demokratikleşmesi"ni gerçekleştirmek istemektedirler. Bu yaklaşımın ne kadar sahtekarca bir tutum olduğunu, mevcut ortamı biraz da olsa yorumlayabilen herkes görebilecektir.

Ne Demireller, Ecevitler, ne İnönü'lü-Gürkan'lı SHP, ne Yazar'lı HDP ve ne de tasfiyeci sol, 12 Eylül'ün rejiminin çıkmazını aşabilecek bir alternatif durumundadır. Bugün bir tek alternatiften bahsedilebilir: O da devrimdir. İşte bugün dayatılması ve geliştirilmesi gereken de budur. Ve bu alternatifi dayatacak olan FKBDC'dir. Bugün Kürdistan ayağının sürekli güçlenmesine karşın, Türkiye ayağı zayıf da kalsa, FKBDC direniş hattı ile buna aday olduğunu ortaya koymuştur. 15 Ağustos 1984'ten bu yana yükseltilen ulusal kurtuluş bayrağı sadece Kürdistan devrimi açısından değil, Türkiye devrimi için de önemli gelişmeler ortaya çıkarmıştır. 15 Ağustos'un yarattığı gelişmeler temelinde bugün Kürdistan'da silahlı direniş 2. yılını dolduruyor. Bu direniş öyle sıradan bir direniş de değildir. TC'ye tarihinin en ağır darbelerini vuran ve bu darbelerin etkisi ile her gün biraz daha çöküş içerisine girmesine yolaçan bir mücadeledir. İşte bu mücadele, Türkiye'de de devrimin geliştirilmesi için son derece elverişli koşullar ortaya çıkarmaktadır.

FKBDC kuruluşunun ilk aylarında, gerek yığınları harekete geçirme bakımından olsun, gerekse çeşitli örgütlerle eylem birliğinin geliştirilmesinde olsun önemli bir rol oynayacağını gösterdi. Aradan geçen zaman süresi FKBDC'nin devrimci direnişin geliştirilmesi temelinde bu rolünü kaçınılmaz bir biçimde sürdüreceğini kanıtlamıştır. Kuruluşunda yer alan, fakat bugün tasfiyeciliğin batağına saplanmış bulunan bazı örgütlerin FKBDC dışına çıkarılması bu gerçeği doğrulamaktadır... Bu, direniş çizgisini reform çizgisinin bir ayrışmasıdır da. Bu nedenle, devrimci direnişi yükseltememe ve bundan ısrarla kaçınarak mülteciileşen güçlerin FKBDC'nin dışına düşmeleri, Cephe'yi zayıflatmamış, tam tersine güçlendirmiştir. Ayakbağları diye de tabir edebileceğimiz engellerden

kurtulan Cephe, böylece direnişi daha güçlü kılmada önemli bir ortama sahip olmuştur. Her ne kadar, Türkiye'de istenilen gelişmeler ortaya çıkarılamamış ve Cephe güçlerinin çalışmaları zayıf da kalmış olsa, Kürdistan'da 2. yılını dolduran silahlı direniş mücadelesinin güçlü bir temele kavuşması, FKBDC'nin önümüzdeki dönemde daha da güçleneceğinin ve Türkiye devrimi açısından da gerçek işlevini yerine getirebileceğinin açık bir kanıtıdır. Kitlelerin direniş çizgisini büyük bir coşkuyla karşılamaları ve silahlı direniş mücadelesine büyük destekler sunmaları, FKBDC'nin rolünü oynamada elverişli bir zemine sahip olduğunu da göstermektedir.

İşte, FKBDC'nin **"Newroz, Birlik ve Dayanışma Gecesi"** böylesi gelişmelerin yaşandığı bir ortamda gerçekleştirildi. Bu gece, aynı zamanda Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşının desteklenmesi amacını da taşıyordu. FKBDC'ye önemli görevlerin düştüğü bir dönemde, güçlü bir eylemin ortaya konulması, bu yönüyle olumlu bir zemin de yarattı. Bu olumluluğu gece boyunca, eyleme katılan tüm ilericilerin, devrimcilerin ve yurtseverlerin yaşadıkları ve adeta doruğuna ulaşan coşkuda görmek mümkündür. Günler öncesinden yaşanan heyecan, o gece doruğuna çıktı. FKBDC'de yer alan partilerin temsilcilerinin konuşmalarına ve sergilenen kültür programına ilginin ifade edilemeyen boyutlara çıkması bunun açık bir kanıtıdır.

Kadın-çocuk, genç-yaşlı binlerce emekçinin doldurduğu salon, Kürdistan'da faşist Türk sömürgeciliğine karşı geliştirilen ve Newroz sürecinde doruğuna çıkan Bahar Atılımının tüm sıcaklığını yaşıyordu. Yüzlerde belirlenen sevinç, coşku, umut ve düşmana karşı kin ifadeleri, o anda kişiyi daha uzaklara götürüyordu. Rengarenk ulusal giysiler içerisinde, ellerinde şehitlerin resimleri, direniş mücadelesine bağlılığı dile getiren pankartlarla salonu donatan emekçilerin, kendilerini işin coşkunluğuna kaptıran azimli çalışmaları bir gerilla birliğinin köye, kasabaya girmeden önceki hazırlıklarını andırıyordu. Belki gerillalardan çok uzakta, ama onların savaşlarının tüm sıcaklığı yaşanarak, bu işler yapılıyordu.

Gecenin başlangıç saatinde heyecan, artık durdurulmaz bir şekilde daha da yükselerek, unutulmaz bir anı bırakıyordu. Dünya proletaryasının uluslararası marşı olan Enternasyonal'le açılan gece, **"Enternasyonal'le kurtulur insanlık"** dizelerinin canlı bir pratiğini de ortaya koyuyordu. Türkiye ve Kürdistan halklarının temsilcilerinin güçlü bir dayanışma örneği sergiledikleri gecede, dünya işçi sınıfı hareketinin bu çağrısına, ortak düşmanları faşist Türk sömürgeciliğine karşı, ortak bir cephede bir araya gelinerek karşılık verilmekteydi. **"Yaşasın FKBDC"** sloganları ile sık sık desteklenen Enternasyonal marşının ardından, direniş marşlarıyla koro programını sundu.

Gecede büyük bir ilgiyle yol açan diğer bir yan ise, FKBDC'de yer alan PKK, THKP-C (Acilciler) ve SVP örgütlerinin temsilcilerinin yaptıkları konuşmalardı. Sırasıyla SVP, PKK ve THKP-C (Acilciler) temsilcileri sahneye geldiler. Bugünkü mevcut durum, faşist cuntanın yönelimleri ve örgütlerinin mücadele perspektifi ve FKBDC'ye düşen görevler konusunda görüşlerini açıklayan SVP ve Acilciler temsilcileri, aynı zamanda Kürdistan'da PKK önderliğinde geliştirilen ulusal bağımsızlık mücadelesi ile de sıkı bir dayanışma içerisinde olduklarını belirtmişlerdir.

PKK temsilcisi ise, yaptığı konuşmada, faşist Türk sömürgeciliğinin içinde bulunduğu çıkmazı, bu çıkmaz karşısında yeni alternatif arayışlarını ve tasfiyeci sol'un buna destek olan çabalarını izah ettikten sonra; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının, bugün içinde bulunduğu gelişmeler, Newroz ve Bahar Atılımının yarattığı sonuçlar ve bunun mücadeleye kazandırdığı ivme ile faşist Türk ordusunun bu direniş eylemleri karşısında içine düştüğü çıkmazı, bizzat karakol baskınlarından ele geçirilen belgelerle açıklayıp, TC'nin yoğunlaştırdığı karşı-devrimci saldırıların ve aldığı önlemlerin tutmamasına değindikten sonra, FKBDC'ye düşen görevleri ve PKK'nin bu görevleri yerine getirmede şimdiye kadar bu sorumluluğunu nasıl gerçekleştirdiğini ve bundan sonra Kürdistan'da ve yine Türkiye'de de devrimci mücadelenin geliştirilmesi için neler yapacağını belirtti. PKK temsilcisi konuşmasının bitiminde ise, tüm dürüst, namuslu ilericilere, yurtseverlere, demokratlara ve devrimcilere bir çağrı yaparak, onları FKBDC'nin devrimci-direnişçi bayrağı altında saf tutmaya çağırmıştır. Bu görevin hiçbir şekilde ertelenemeyeceğinin de belirtildiği konuşma, **"Yaşasın Türkiye ve Kürdistan halklarının mücadele birliği"** sloganı ile sonuçlandırılmıştır.

Her üç konuşmanın sık sık alkış ve sloganlarla desteklenmesi, emekçilerin devrimci mücadeleye duydukları ilginin de açık bir ifadesi olmuştur.

Birlikte sahnede yer alan Kürdistan ulusal bayrağı ile FKBDC bayrağı, ancak bağımsız, eşit ve özgür bir irade ve devrimci direnişe dayanan birliklerin gelişip güçlenebileceğini, bunun dışındaki birliklerin ise, uzun ömürlü olamayacağını ve çöküşten kurtulamayacağını kanıtlarcasına dalgalanmaktaydı.

FKBDC'nin **"Newroz, Birlik ve Dayanışma Gecesi"**nin gerçekleştiği tarihin ayrıca önemi vardı. Bir gün öncesi işçi sınıfının "birlik, dayanışma ve mücadele günü" 1 Mayıs'tı. Gecenin yapıldığı tarih ise, PKK-MK üyesi Mehmet **Karasungur** yoldaş ile İbrahim **Bilgin** yoldaşın Kürt halkının ulusal birliğini gerçekleştirme uğrunda Güney Kürdistan'da; yine Filistin halkıyla enternasyonalist dayanışmayı yükselten Abdulkadir **Çubukçu** yoldaşı, Filistin-Lübnan sahasında savaşın ön cephesi olan Nebatiye-Arnun kalesinde şehit verdiğimiz gündü.

Tüm bunların yanısıra, 4 Mayıs Seyfi **Doğanay**, Hüseyin **Taşcan**; 6 Mayıs Deniz **Gezmiş**, Yusuf **Aslan**, Hüseyin **İnan**; 18 Mayıs Yüce Enternasyonalist Haki **Karer**, İbrahim **Kaypakkaya**; 19 Mayıs Halil **Çavgun**; 20 Mayıs Müslüm **Barın** ve 21 Mayıs ise **Bozova Direnişçilerini** şehit verdiğimiz günlerdir. Türkiye ve Kürdistan açısından, burada isimlerini sayamadığımız daha birçok şehidiyle Mayıs ayı büyük bir önem taşımaktadır. Gecenin böylesi bir döneme denk gelmesi, FKBDC'nin tüm bu şehitlerin anısına bağlılığının bir gereğidir de. Gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan açısından her yandan güçlü devrim önderlerinin şehit verildiği ay olan Mayıs'ta gecenin gerçekleştirilmesi, bu direniş önderlerinin çağrılarına bugün nasıl yanıt verilmesi gerektiğini bir kez daha kanıtlamak açısından önem taşımaktadır.

12 Eylül iktidarının ardından yurtdışına çıkıp, ülkeyle tüm bağlarını koparak mülteciileşen "sol", bugün bu şehitlerin anılarını bir nebze bile olsa yaşatmamaktadır. Her şeyiyle 12 Eylül rejiminin sıradan bir uzantısı haline gelen bu "sol", rejimin yaşadığı çöküşe bağlı olarak kendisi de derin bir çöküşü yaşamaktadır. Bu tasfiyeci güçlerin 12 Eylül rejimi ile böylesi atbaşı bir çöküşü yaşamaları, aralarındaki bağı da ortaya koymaktadır. Bu bağ, tasfiyeci sol'un faşist cuntaya karşı devrimci direniş temelinde bir mücadele geliştirmesini engellemektedir. Bu nedenle, tasfiyeciliği Kürdistan halkına ve mücadelesine de dayatarak, varlıklarını biraz daha uzatmak istemektedirler. Bu güçler, bugün devrimci direnişi geliştiren ve bu direnişi başta Kürdistan halkı olmak üzere, Türkiye ve bölge halklarına dayatarak, hem rejimin ve hem de işbirlikçilerinin çöküşünü yakınlaştıran güç PKK olduğundan, esas olarak saldırılarını PKK'ye yöneltmektedirler.

FKBDC bayrağı altında binlerce emekçinin coşkulu ve militan bir havada gerçekleştirdiği gece eylemi, tüm bu saldırılara bir cevap teşkil etmektedir. 2000'i aşkın emekçinin birçok engele rağmen, geceye katılımı, bunun açık bir kanıtıdır. Bu aynı zamanda, FKBDC'nin direniş hattının gücünü de ortaya koymaktadır.

FKBDC'nin giderek artan eylemliliği Kürdistan'da olduğu gibi, Türkiye'de de direnişin yükseltilmesinin önemini bir kez daha göstermektedir. Tüm dürüst, namuslu ilericilerin, demokratların ve devrimcilerin FKBDC bayrağı altında direnişin yükseltilmesine destek vermeleri, bugün artık kaçınılmaz bir gerekliliktir. Kürdistan ve Türkiye halklarının, bugün önüne geçilmez arzusu haline gelen devrimci direnişin yükseltilmesi, bu halkların çok küçük bir parçası da olsa Paris'te bir araya gelen binlerce emekçinin sloganlarında, alkışlarında bir kez daha dile geldi. İşte bu temelde, FKBDC önümüzdeki dönemde bu çağrının gereklerini fazlası ile yerine getirmeye çalışacaktır. En başta devrim şehitleri olmak üzere, halka karşı gerçekleştirilmesi gereken sorumluluklarını başarmasını bilecektir.

Tüm emekçilerin sıkı bir şekilde kol kola girerek halaya durması ile sonuçlanan gece, her iki halkın bağımsız, eşit ve özgür bir temeldeki birliğinin küçük de olsa bir örneğinin günümüz koşullarında yaşanması ve gerçekleştirilmesini de sağlamıştır.

Yaşasın FKBDC!

Yaşasın Türkiye ve Kürdistan Halklarının Mücadele Birliği!